

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bujold_Lois_McMaster-Labyrint.pdb

PDB Name: Bujold Lois McMaster-Labyrint
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bujold Lois McMaster
Labyrint

Miles se upřeně díval na zářící kouli nad projekční deskou. Přemáhal nepříjemné mrazení kolem žaludku. Jacksonovo doupě. Krásná planeta. Třpytivá, bohatá, zkažená... Jacksoňané samozřejmě tvrdili, že sem zkaženost přišla zvenčí. Že by jejich planeta byla relikviářem svatých ostatků, kdyby se v galaxii platilo za ctnost aspoň tolik, co za neřest. Milesovi to sice připadalo jako debata o tom, jestli jsou víc nóbl červi a nebo shnilé maso, kterým se živí, ale musel uznat jednu věc: kdyby Jacksonovo doupě neexistovalo, galaxie by si ho nejspíš musela beztak vymyslet. Jakkoli totiž dávali všichni sousedé okázale najevo své pobouření a zděšení, vůbec je nenapadlo s tímhle místem skoncovat a zpřetrhat si užitečné vazby na stínovou ekonomiku.

Planeta měla pořád své kouzlo. I když, pravda, už to nebyl ten říz jako před pár sty lety, za slavných pirátských časů. Velké zločinecké gangy se s půvabem sobě vlastním vypracovaly do podoby monopolních struktur - syndikátů - organizovaných a řízených pevnou, téměř vládní rukou. Byla to aristokracie, svého druhu, samozřejmě. Zdálo se, že je otázkou času, kdy nejpřednější rodiny podlehnou plíživým svodům stability a bezúhonnosti.

Rodina Dyneů. Očistné bankovnictví. Spolehlivá pračka peněz. Rodina Fellů. Dodávky zbraní bez otázek. Rodina Bharaputrů. Ilegální genetika. A ještě horší věci. Ještě horší byla rodina Ryovalů se svým sloganem "Vaše sny oděné do masa a kosti". Nejzatracenější - to adjektivum jim sedělo jak přísů - nejzatracenější kuplíři v historii. Rodina Hargravesů. Galaktičtí šejdíři. Pokud jste jim složili patřičný obnos, zprostředkovali vám navrácení unesených osob, většinou ještě živých. A to nebylo všechno. Kromě velkých rodin tu působil tucet menších, různě propojených či znepřátelených seskupení.

Hodíte se všem. Dokonce i nám. Miles stiskl tlačítko na ovládacím panelu. Hologram zmizel. Miles se znechuceně ušklíbl. Vyhledal v paměti soupis výzbroje a výstroje. Chtěl si ještě jednou projít objednávku. Sotva znatelný posun ve vibracích lodě mu napovídal, že dosáhli oběžné dráhy. Rychlý křižník jako Gazela by se měl spojit s orbitální stanicí Fellů během hodiny.

Z panelu se právě vysouvala disketa se souborem dat o nakupovaných zbraních, když zazvonil zvonek dveří kajuty a z reproduktoru se ozval hlas. Alt. "Admirál Naismith?"

"Vstupte." Miles vytáhl disketu ven a znovu se usadil v křesle.

Do dveří vešel kapitán Thorne. Zasalutoval. Nijak zvlášť škrobeně. "Za třicet minut máme kontakt, pane."

"Díky, Bele."

Bel Thorne byl velitelem Gazely. Byl to betanský hermafrodit. Ženomuž. Výsledek geneticko-sociálního experimentu, který začal před několika staletími a který podle Milesova soukromého názoru byl stejně bizarní jako všechno, co měla na svědomí, i když pro to samozřejmě neexistovaly důkazy, rodina Ryovalů se svými etikou nedotčenými chirurgy.

Hermafroditismus byl jedním z drobných příkladů betanského egalitářství neznajícího mezí. Příliš se neujal a nešťastní potomci idealistů teď dožívali coby jedna z mnoha menšin v hypertolerantní kolonii Beta. Ovšem až na pár odrodilých poutníků, jako byl (byla?) Bel. Nicméně Bel vykonával funkci žoldnéřského velitele svědomitě, loajálně a s razancí a Miles ho/ji - podle betanských obyčejů byl nejkorektnější střední rod - měl rád. I když...

Cítil parfém. Silný květinový parfém. Znamenalo to, že Bel toho dne zdůrazňuje svou ženskou stránku. A nejen toho dne. Byl takový celou cestu. Všech pět dní. Pořád ženštější. Normálně se u něj projevovala spíš jakási neurčitá tendence k tomu být mužem, ale teď to bylo naopak. Krátké hnědé vlasy, ostře řezané rysy ve tvářích bez vousů, šedobílá uniforma dendarijského žoldnéře, asertivní chování, drsný humor - to všechno se měnilo. Miles se znepokojením sledoval, jak Bel v jeho přítomnosti měkne.

Obrátil se zpátky k projekční desce. Znovu si nechal počítačem promítnout hologram planety, ke které se blížili. Na pohled vypadala planeta velmi skromně, střízlivě, až stroze. Hornatý, studený, obyvatelný jen v pásmu mírného podnebí kolem rovníku. Hologram planety však byl opředený hustou, krajce podobnou schematickou sítí. Barevně odlišené dráhy satelitů, orbitální překladiště, schválené přistávací vektory. "Už jste tam někdy byl, Bele?"

"Jednou ano," odpověděl hermafrodit. "Když jsem byl poručíkem u admirála Osera. To Fellům ještě vládl starý baron. Jejich zbraně mají skvělou reputaci. Tedy pokud víte, co kupujete. Já bych vám rozhodně neradil kupovat od nich neutronové ruční granáty."

"Che. Ty pro chlapy s proklatě silnýma rukama? Nebojte se. Neutronové ruční granáty nejsou v seznamu." Miles podal disketu Belovi.

Bel se naklonil nad křeslo, když si ji od něj bral. "Mám slíbit posádce propustky? Pár dní potrvá, než se vyřídí nákup a

nakládání. A co vy? Vedle terminálů je ubytovna se vším komfortem. Bazén, sauna, jídlo..." Bel ztišil hlas. "Co kdyby sme si najali pokoj pro dva?"

"Počítal jsem jen s propustkami najeden den," odkašlal si Miles.

"Jsem taky žena," poznamenal Bel skoro šeptem.

"Mimo jiné."

"Vy jste tak beznadějně monosexuální, Milesi."

"To je mi líto." Miles poplácal Belovu dlaň, která se nějak ocitla na jeho rameni. Bel si povzdechl. Napřimil se. "Jako většina."

Miles si povzdechl také. Asi měl Thorna odmítat s větším důrazem. Přece jen, tuhle nabídku slyšel v různých obměnách už posedmé. Stával se z toho málem rituál. Opravdu. Betanům se musela přiznat ohromná dávka optimismu. Nebo tuposti? Anebo upřímných citů? Kdyby se ohlédl, viděl by v Belových očích osamělost hermafrodita. Neohlédl se. Kdo tohle smí soudit? říkal si v duchu zachmuřeně. Ten, kdo má sám tělo k ničemu? Vrozená růstová porucha Milese zmrazila tak, že mu i nejlepší doktoři na jeho rodné planetě pomohli jen napůl. Neměřil ani mizerných 150 centimetrů. Velká hlava, bledá tvář zvýrazněná černými vlasy, krátký krk, křivá páteř, křehké kosti. A přes to všechno měl duši vojáka. Podíval se na svou šedou dendarijskou důstojnickou uniformu. Tu uniformu si vybojoval. Když nejseš sedm stop vysoký, buď sedm stop mazaný. Ale samozřejmě, to neřešilo Thornův problém.

"Možná by bylo dobře, kdybyste se vrátil domů do kolonie Beta a někoho si našel tam," řekl Miles.

Thorne pokrčil rameny. "Tam jsem se nudil. Proto jsem odešel. Je tam tak bezpečno, tak málo prostoru..."

"Ovšem. Ideální místo k výchově dětí." Miles se nepatrně ušklíbl.

Thorne se usmál. "Přesně tak. Vy byste byl dokonalý Betan. Skoro. Máte přízvuk, humor..."

Miles zpozorněl. "A co nemám?"

Thorne se dotkl Milesovy tváře. Miles před jeho rukou uhnul.

"Reflexy," řekl Thorne.

"Ach tak."

"Nechci vás kompromitovat, věřte mi."

"Já vím."

Bel se znovu naklonil nad křeslo. "I ta poslední hrana by se mohla obrousit, kdybych..."

"O to nejde," řekl Miles. Začervenal se. "Jsme tady kvůli naší misi."

"Kvůli zboží," opravil ho Thorne s úsměškem.

"To není mise," řekl Miles. "Tohle je krytí."

"Aha." Thorne se narovnal. "Tak přece jenom."

"Přece jenom?"

"Člověk nemusí být génius, aby to tušil. Jsme tady pro zboží, a místo velké nákladní lodě tu máme Gazelu, nejrychlejší křižník flotily. Nákup zboží je nudná ubíjející rutina, a místo obyčejného, kvalifikovaného zásobovacího důstojníka na něj dohlížíte vy osobně."

"Chci navázat kontakt s baronem Fellem," řekl Miles nevzrušeně. "Rodina Fellů je největší dodavatel zbraní hned po kolonii Beta, a na rozdíl od ní je mnohem vstřícnější ke svým zákazníkům. Když budu spokojený s nabídkou, mohli by nám Fellowé dodávat zboží pravidelně."

"Aspoň čtvrtina jejich zbraní je betanské výroby a má jen vyšší cenu," řekl Thorne. "Co chcete posuzovat? To je k smíchu."

"A zatímco budu posuzovat jejich nabídku," pokračoval Miles, "jeden muž středního věku projeví zájem stát se dendarijským žoldnéřem a podepíše kontrakt pro zdravotního technika. V tu chvíli ukončíme jednání i nakládání, co nejrychleji se odpoutáme a zmizíme."

Thorne se spokojeně usmál. "Takže cestující. Výborně. Doufám, že za lodní lístek dobře zaplatí."

"Velmi dobře. Pokud na místo určení dorazí živ. Ten muž je shodou okolností špičkový genetik z výzkumných laboratorů rodiny Bharaputrů. A jedna planetární vláda, schopná chránit ho před dlouhými prsty barona Luigiho Bharaputry, mu nabídla azyl. Budoucí bývalý zaměstnavatel se totiž bude zlobit, že mu jeho vědec odešel před uplynutím řádné výpovědní lhůty. Kdežto budoucí nový zaměstnavatel nám dobře zaplatí, když mu vědce dopravíme živého a - řekneme - nedotčeného vymáháním jistých informací."

No a protože by rodina Bharaputrů mohla na místě koupit dvě Dendarijské svobodné žoldnéřské flotily, byl bych rád, kdyby s baronem Luigim nebyly problémy. Takže budeme nevinnou obětí. A řekneme asi tohle: My jenom najali jednoho zatraceného zdravotníka, pane. Taky nás naštvalo, když se vypařil na shromaždišti u Escobaru."

"To zní dobře," uznal Thorne. "Jednoduše." "Doufám," povzdechl si Miles. Proč by, koneckonců, aspoň jednou nemohlo něco proběhnout podle plánu?

Obchodní kanceláře a prostory s nabídkou poněkud smrtonosného zboží rodiny Fellů se nacházely nedaleko od terminálového uzlu. Většina méně významných zákazníků nikdy nedošla dál než sem. Ale když do stanice vstoupil Miles s Thornem a předložil svou objednávku, za chvíli - tak dlouhou, jak dlouhá chvíle je třeba k ověření kreditky - se objevila úslušná osůbka v zelených barvách rodiny Fellů a vtiskla admirálu Naismithovi do dlaně pozvánku na recepci pořádanou v baronových soukromých modulech.

Když o čtyři hodiny později u hermeticky uzavřeného vstupu do privátní sekce předávali majordomovi barona Fella kontrolní krychli, Miles ještě jednou obhlédl svůj i Thornův zevnějšek. Dendarijský slavnostní stejnokroj se skládal z šedého sametového kabátu s bílým lemováním a se stříbrnými knoflíky na ramenou, ze stejně šedých kalhot s bílými lampasy a šedých semišových bot. Nebyl to nijak zvlášť efektní stejnokroj. A proč by měl být? Ostatně, Miles ho nenavrhoval, jen ho přijal za vlastní. S tím se musí smířit.

Přechodový tunel do privátní sekce byl opravdu zajímavý. Když je majordomus prohledával, stačil si Miles všimnout řady pozoruhodných detailů. Všechny životně důležité systémy, přesněji řečeno všechny systémy v modulu fungovaly nezávisle na zbytku stanice. Celý prostor byl nejen hermeticky uzavřený, ale také oddělitelný. Nebyl to modul stanice. Byla to loď. Miles si byl jistý, že by tu někde našel stroje a střelecké věže. A byl si jistý, že by páchal sebevraždu, kdyby je zkoušel hledat. Než vstoupili dovnitř, majordomus ohlásil do komu na svém zápěstí: "Admirál Miles Naismith, velitel Dendarijské svobodné žoldnéřské flotily. Kapitán Bel Thorne, velitel křižníku Gazela z Dendarijské svobodné žoldnéřské flotily." Miles v duchu hádal, kdo je na příjmu.

Sál, kde se konala recepce, byl velký a elegantně zařízený. Pohyblivá schodiště, hrající duhovými barvami, utvářela kaskádu klidných zákoutí, kde lidé měli soukromí, aniž by přicházeli o dobrý pocit z volného, otevřeného prostoru. U každých dveří (Miles jich napočítal šest) stál ramenatý, zeleně oblečený strážce, který se snažil vypadat jako sloužící. Bez valného výsledku. Celá jedna stěna byla prosklená, se závat' vzbuzujícím výhledem na rušný terminálový uzel stanice, na třípytivý obzor planety a na část hvězdné oblohy. Mezi skupinkami hostů procházely půvabné ženy v hedvábných zelených sárích a nabízely jídlo a pití.

Šedý samet, to Miles viděl na první pohled, nebyl v tomhle prostředí právě vrcholem noblesy. Oba dva, on i Bel, tu téměř splývali s šedými stěnami. Na rozdíl od nich byly hloučky ostatních privilegovaných zákazníků přehlídkou meziplanetární módy. Nesourodá společnost. Samé uzavřené, navzájem se ostražitě sledující skupinky. Nemíchaly se. Partyzán neměl očividně co probírat se žoldněm, stejně jako revolucionář s pašerákem. A boží bojovníci, ti samozřejmě rozmlouvali jen každý se svým jediným pravým Bohem - a případně s baronem Fellem.

"Skvělá párty," komentoval to Bel. "Takovouhle atmosféru jsem jednou zažil na jedné výstavě domácích miláčků. Čísi kořalkový ještěr z Tau Ceti tam sežral vítěze v kategorii psů."

"Šššš." Miles se neubrnil úsměvu. "Tohle je byznys."

V té chvíli se před nimi tiše uklonila žena v zeleném sáři a nabídla jim svůj podnos. Thorne se podíval na Milese. Máme?

"Proč ne?" řekl Miles polohlasem. "To pohoštění si beztak zaplatíme. A pochybuji, že by baron chtěl otrávit svoje zákazníky. Škodí to obchodu. A tady vládne obchod. Laissez-faire. Tržní ekonomika bez přívlastků." Vybral si podivnou růžovou lahůdku ve tvaru lotosového květu a ještě záhadnější nakuřovaný nápoj. Thorne se řídil jeho příkladem. Bohužel, z růžového lotosového květu se vyklubala syrová ryba, jejíž maso mu houževnatě zavržalo mezi zuby. Miles sebral odvalu a spolkl ji. Když upil doušek, aby lotos něčím spláchl, ukázalo se, že drink je zatraceně alkoholický. Musel ho s lítostí odložit na prvním příhodném místě. Zakrslé, nemocemi zkřivené tělo špatně snášelo alkohol a to poslední, co si Miles přál, bylo dorazit k baronu Fellovi buď v polovičním bezvědomí, nebo s nekontrolovaným úsměvem na rtech. Metabolicky mnohem lépe vybavený Thorne držel svůj drink dál v ruce.

Odněkud shora k nim doléhala zvláštní, bohatá, komplikovaná hudba. Spleť flažoletových tónů. Miles nedokázal určit, jaký nástroj vlastně slyší. Nástroj? Nebo nástroje? Vyměnil si s Thornem udivený pohled a oba bezděčně vykročili ke zdroji hudby. U točitého schodiště, na pozadí hvězdné oblohy s terminálovým uzlem a planetou, konečně našli hudebníci. Miles vytřeštil oči. Tentokrát už chirurgové toho psa Ryovala opravdu zašli moc daleko...

Ve sférickém poli, rozměrné bezgravitační bublině ohraničené barevnými jiskrami, se vznášela žena. Paže a ruce, kterými hrála, byly neskutečně krásné, slonovinově bílé. Všechny čtyři... Měla na sobě zelenou hedvábnou blůzu bez rukávů a zelené krátké kalhoty. Tam, kde obvykle bývají nohy, vyrůstal druhý pár rukou. Měla krátce střižené ebenově černé vlasy. Oči měla zavřené. Z bledých, do růžová líčených tváří vyzařoval klid. Smířený, uvolněný výraz anděla. Vznešeného. Nedosažitelného. Děšivého.

Před ní, volně ve vzduchu, visel hudební nástroj. Vodorovně umístěný rám z leštěného dřeva, vyplacený dvěma řadami strun. Mezi nimi byla rezonanční deska. Žena s ohromující rychlostí klepala do strun na obou stranách čtyřmi plstí pokrytými kladívky. Horní ruce hrály v kontrapunktu k dolním. Mohutný tichý proud hudby klesal dolů jako vodopád.

"Dobrý bože," řekl Thorne, "to je kvadrátka."

"Cože?"

"Kvadrátka. Je pěkně daleko od domova."

"Takže ona... to není místní produkt?"

"Rozhodně ne."

"To mě uklidňuje. Doufám. A odkud tedy, u všech čertů, vlastně je?"

"Začalo se s tím tak před dvěma sty lety, zhruba ve stejné době jako s hermafroditismem." Thorne se trpce pousmál.

"Když vynalezli děložní replikátor, ve všech genetických laboratořích se experimentovalo. A než se napsal a schválil zákon, který to zakazoval, tak mimo jiné někoho napadlo stvořit rasu ideálních obyvatel beztlížného prostoru. Bohužel, ta rasa byla ideální jen do té doby, než se vyvinula umělá gravitace. Tu pak přirozeně zavedli všude, kde to bylo možné, a kvadrátům najednou chyběly nohy. Měli problémy na všech lodích a stanicích. A tak se časem stáhli do ústraní, odlétli systémem Nexus daleko od Země. Žijí tam prý v nějaké uzavřené komunitě. Je zvláštní, že se někdo z nich vypravil tak daleko." Thorne se odmlčel. Ale rty nechal rozevřené. Znovu se zaposlouchal do hudby.

Stejně zvláštní jako hermafrodit v žoldnéřské flotile, pomyslel si Miles. Mlčel. Soustředil se na hudbu, kterou baronovi paranoidní hosté skoro nevnímali. Tupci. I ten, kdo neměl hudební sluch, musel v té hře cítit vášeň. Talent. Genialitu. Intenzivní, prchavou, pomíjivou genialitu hráče, svázanou s časem a ubíhající spolu s časem nezadržitelně do vzpomínek.

Vodopád hudby slábl, dozníval, nakonec utichl. Čtyřruká hudebnice otevřela modré oči. Éterický výraz ve tváři ustoupil obyčejné lidské stísněnosti a smutku.

"Aach," vydechl Thorne. Zasunul prázdnou sklenici do podpaží a už už zvedal ruce, aby zatleskal. Ale pak strnul.

Váhal. Nerad by se potleskem zviditelnil právě v téhle jednotvárně působící společnosti.

Totéž napadlo Milese. "Lepší bude s ní promluvit," navrhl Thornovi tiše možnou alternativu.

"Myslíte?" Thorne se rozzářil. Shýbl se, nenápadně postavil sklenici na podlahu a pak volným tanečním krokem vyrazil vpřed, k jiskřící bublině. Hlavu měl zakloněnou. Tvář hermafrodita zdobil široký, milý, okouzlený úsměv. "Ehm..."

Thorne se nadechl, vydechl a znovu se nadechl. Bože, Bel, a neví, jak začít. Netušil jsem, že toho budu někdy svědkem. "Zeptejte se na tu věc, na kterou hraje," napovídal mu Miles polohlasem.

Čtyřruká žena sklonila zvědavě hlavu. Když za třpytivou bariérou zahlédla Thorna, snesla se trochu níž. "Prosím?"

"Máte zajímavý nástroj. Jak se jmenuje?" zeptal se Thorne svým altem.

"Je to oboustranný kladívkový dulcimer, madam-pane..." Úslužně monotónní hlas na okamžik zakolísal. Zřejmě ze strachu, že urazila hosta, "...důstojníku."

"Kapitán Bel Thorne," představil se Bel rázně, jako by znovu získal ztracenou rovnováhu. "Jsem velitel dendarijského křižníku jménem Gazela. K vašim službám. Prozradíte mi, prosím vás, jak jste se dostala až sem?"

"Cestovala jsem na Zemi, hledala jsem práci a baron Fell mi nabídl smlouvu." Pohodila hlavou, jako kdyby automaticky čekala kritiku, ale to Bel neměl v úmyslu.

"Vy jste pravá kvadrátka?" řekl.

"Slyšel jste o nás?" Povytáhla obočí. "Většina lidí si o mě myslí, že jsem nějaký genetický zmetek," řekla s nádechem hořkosti v hlase.

Thorne si odkašlal. "Já pocházím z Bety. Studoval jsem historii genetických experimentů - jak bych vám to řekl - z osobního zájmu." Ještě jednou si odkašlal. "Jsem hermafrodit, víte," dodal. Odmlčel se. Čekal, jak žena zareaguje. Zatraceně. Takhle se nikdy nechoval. Vždycky nabral přímý kurs a nechal věcem volný průběh. Vída. Teď jenom nerušit. Za nic na světě. Miles se nenápadně vytratil. Držel rty pevně při sobě, aby se nesmál, když viděl, jak v Thornovi náhle získává drtivou převahu jeho mužská stránka, od konečků vlasů až k palcům u nohou.

Žena pokývala hlavou. Horní ruku váhavě přisunula po jiskřící bariéře do míst, kde z druhé strany spočívala Belova dlaň. "Vy? Takže vy jste..."

"Směl bych vědět, jak se jmenujete?"

"Nicol."

"Nicol. A dál? Chci říct, že máte hezké jméno."

"My si nedáváme příjmení."

"Aha. A, ehm, co máte v plánu? Myslím po téhle párty?"

Bohužel, tím jejich rozhovor musel skončit. "Pozor, kapitáne," zavrčel Miles. Thorne se okamžitě postavil do pozoru. Chladný, vzpřímený. Díval se stejným směrem jako Miles. Kvadrátka se rychle vrátila na své místo uprostřed sférického pole. Tam beze slova sepjala ruce, všechny čtyři, a čekala. I Miles zvolil zdvořilý postoj.

Georiš Stauber, baron rodiny Fellů, byl až překvapivě starý vzhledem k tomu, že svůj post zaujal teprve nedávno. Ve skutečnosti vypadal ještě starší než na holografických portrétech. Měl holou hlavu, lemovanou prstencem bílých vlasů. Byl usměvavý, žoviální a tlustý. Vypadal jako něčí dědeček. Ne, Milesův ne. Milesův dědeček byl štíhlý a schopný boje i v pokročilém věku. A titul hraběte si držel právem. Nezdědil ho po těch, které přežil. Nebo zabil. Baron Fell, i kdyby stokrát vypadal jako brunátný chechtací pytlík, musel k tomuhle postu šplhat po zatraceně vysoké hromadě mrtvol. O tom nebylo pochyb.

"Admirále Naismithe. Kapitáne Thorne. Vítám vás v naší stanici," zamručel baron s úsměvem.

Miles ho pozdravil aristokratickou úklonou. Thorne udělal totéž, ale méně obratně. Milesovi blesklo hlavou, že tu neobratnost musí příště napodobit. Na takových detailech stojí a padá každé přestrojení.

"Postarali se o vás mí lidé?"

"Děkuji, postarali." Ano, tak mluví obchodníci.

"Rád vás vidím," mručel dál baron. "Hodně jsme tady o vás slyšeli."

"To jistě," řekl Miles. Baronovy oči byly podivně ostražitě. Odkud ten velký zájem o bezvýznamného zoldněřského velitele. Co? Miles se pokusil z opětovného úsměvu vyhladit všechny stopy ostražitosti. Klid. Uvidíš, co bude.

Nespěchej nikam, když nevíš, co tam je. "Doufám, že samé dobré věci."

"Pozoruhodné věci. Váš vzestup byl stejně rychlý, jako je záhadný váš původ."

Zatraceně, říkal si v duchu Miles, co tím sleduje? Co tím chce naznačit? Něco ví o admirálu Naismithovi? O jeho pravé totožnosti? Problém. To by byl problém. Ne. Hlavně klid. Zapomenout na poručíka lorda Vorkosigana z Barražarské imperiální zpravodajské služby. Zapomenout. V tomhle těle nikdo takový nebyl. Nikdy. Ostatně, pro dva je moc malé, hochu. Sakra. Proč se ten starý tlustý žralok pořád tak mile usmívá? Co ví? Miles mlčel. Snažil se tvářit neutrálně.

"Slyšeli jsme o vaší skvělé akci u Vervainu. Samé zajímavé příběhy. I ten smutný o vašem bývalém veliteli."

Miles znehybněl. "Smrti admirála Osera mi je líto."

Baron přemýšlivě pokrčil rameny. "To se v branži stává. Velet může jen jeden."

"Patřil by k nejlepším důstojníkům v mé flotile."

"Sebevědomí bývá nebezpečné," usmál se baron.

To bezpochyby. Miles se kouzl do jazyka. Myslí si, že jsem 'organizoval' Oserovu smrt. Proč ne? Ať si to myslí. A pokud by si myslel, že v téhle místnosti je o jednoho žoldnéře méně, než se zdá, že Dendarijci teď jsou, díky Milesovi, prodlouženou rukou tajné služby barražarského impéria, pak... pak by to nebyl baron syndikátu, kdyby takovou informaci nějak rozumně nevyužil ve svůj prospěch. Samozřejmě. Miles baronovi oplatil přátelský úsměv. Neřekl nic. "Zajímáte mě z mnoha důvodů," pokračoval baron. "Například tuje otázka vaší vojenské kariéry a vašeho zdánlivého věku."

Kdyby Miles ještě držel v ruce drink, vypil by ho teď jedním douškem. Místo toho křečovitě sepnul ruce za zády.

Nemoc a bolest mu nevyryla do tváří tolik vrásek, aby vypadal dost staře. Bohužel. Pokud by tedy baron věděl, že má

před sebou třicetiletého poručíka tajné služby, a ne starého žoldnéře, a pokud by o tom nemluvil, znamenalo by to...

Baron ztišil hlas. "Říká se, že jste podstoupil nějakou betanskou omlazovací kůru."

Tak o tohle mu jde, pomyslel si Miles s úlevou. "Vás by ta kůra zajímala, můj pane? Proč?" řekl, snad rychleji, než by měl. "O Jacksonovu doupěti se přece povídá, že je domovem nesmrtelných. Že tu jsou lidé, co žijí už ve třetím klonovaném těle."

"Já k nim nepatřím," řekl baron téměř litostivě.

Miles překvapeně zvedl obočí. Nevěřil, že je baron jedním z těch, kteří se dívají na použití klona jako na vraždu a z morálních důvodů ho odmítají. "Proč? Některá nešťastná zdravotní komplikace?" řekl s patřičnou dávkou předstíraného soucitu. "To je mi líto, pane."

"Nejde o zdravotní komplikaci v pravém slova smyslu." Baronův úsměv nabyl zlověstného odstínu. "Jde o to, že při transplantacích mozku dochází k úmrtí jistého, ne zcela zanedbatelného procenta pacientů..."

A sta procent klonů, kterým v hlavě udělají pro ten mozek místo, dodal v duchu Miles.

"...a další ne zcela zanedbatelné procento má po operaci trvalé následky. Různá velice nepříjemná poškození mozku. Tohle riziko se musí podstoupit."

"Risk je zisk."

"Ale je tu navíc určité procento pacientů, co na operačním stole neumírají náhodou. Stačí, aby měli dost rafinovaného a vlivného nepřítele. A já mám hodně nepřátel, admirále Naismithi."

Miles vnutil svému obličejí výraz typu ,kdo by to byl řekl'. Uvolnil křečovitě sevření rukou za zády a svědomitě dotvářel zdání hlubokého zájmu.

"Spočítal jsem si, že by moje šance na přežití při transplantaci mozku byly značně podprůměrné," pokračoval baron. "A tak mě zajímají alternativy." Odmíchl se. Čekal na odpověď.

"Jistě," řekl Miles. Prohlížel si nehty na pravé ruce a rychle přemýšlel. "Je pravda, že jsem se jednou zúčastnil takového... ne právě legálního experimentu. Problém byl, že ho ten... ten člověk uspěchal. Víte, jak to chodí. Moc brzy přešel od zvířat k pokusům na lidech. Nepovedlo se to."

"Ne?" řekl baron. "Ale vypadáte zdravě."

Miles pokrčil rameny. "Bylo tam nějaké zlepšení. U svalů, kůže, vlasů. Ale kosti, to pořád jsou kosti starce. Jsou křehké." Opravdu. "Kromě toho mě trápí osteitida. Jsou dny, kdy se bez léků ani nepohnu." Opravdu. Ztraceně. Jeho zdravotní stav se horšil den ze dne. "Moje vyhlídky na dlouhověkost nejsou nejlepší." A kdyby se tu pár lidí dozvědělo, kdo je ,admirál Naismith', byly by ještě horší. Omezily by se přibližně na patnáct minut. "Takže, pokud nemáte nějakou zvláštní zálibu v bolesti a netěšilo by vás vypadat jako mrzák, rozhodně bych vám nedoporučoval stejnou proceduru, jakou jsem absolvoval já, můj pane."

Baron si Milese přeměřil od hlavy až k patě. Nezdálo se, že by v něm našel zalíbení. "Hmm."

Bel Thorne věděl, dobře věděl, že neexistuje žádná ,betanská omlazovací kůra'. Nicméně stál v pozoru a naslouchal jim s vážnou tváří a dobře skrývaným potěšením. Už jen tím, že se nesmál, odváděl dobrou práci. Velmi dobrou. Bůh žehneť poťouchlým dušičkám.

"Ale to neznamená," řekl baron, "že ten vědec, ten váš... známý, že nedosáhne nějakého pokroku,"

"Obávám se, že ne," řekl Miles. "Je mrtvý." Bezmocně rozhodil rukama. "Zemřel stářím."

"Ach tak." Baron svěsil ramena.

"Tady jsi, Felle," vpadl jim do hovoru cizí hlas. Baron se okamžitě ohlédl.

Muž, který tak nenuceně upoutal jeho pozornost, byl oblečený stejně konzervativně jako Fell. Doprovázel ho zamlklý sloužící, který mohl mít slovo ,bodyguard' téměř napsané na čele. Měl na sobě uniformu, hedvábný červený, ke krku upnutý kabát a černé kalhoty. Nebyl ozbrojený. Uvnitř Fellovy stanice nebyl ozbrojený nikdo kromě Fellových mužů.

Ti dbali na důsledné dodržování tohoto pravidla koneckonců i ve vlastním zájmu. Zatvrdlá kůže na hranách bodygardových dlaní však dávala tušit, že by si poradil i beze zbraně. Oči mu klouzaly z kouta do kouta, prsty se nepatrně trásly napětím násobeným podpůrnými prostředky. Mohl v kterémkoli okamžiku udeřit - ohromující rychlostí a smyslu zbavenou silou. A pochopitelně také mohl odejít předčasně, do výslužby se zničeným metabolismem. Doprovázel muže, který nebyl starší než on sám. Asi pánův syn, uvažoval v duchu Miles. Bodygardem chráněný mladík měl černé dlouhé vlasy. Měl je svázané do zvláštního, téměř umělecky propracovaného copu. Měl jemnou olivovou pleť a vysoko zvednutý nos. Mohlo mu být zhruba tolik let, co Milesovi, ale pohyboval se s jistotou zralého muže.

"Ryovale." Baron Fell mladíka pozdravil, kupodivu jako sobě rovného. Pak coby vzorný hostitel okamžitě dodal: "Páni důstojníci, dovozte, abych vám představil barona Ryovala z rodiny Ryovalů. Admirál Naismith, kapitán Thorne. Patří jim ten krásný rychlý křižník z Illyrikanu. Toho sis, Ryo, mohl u terminálů všimnout."

"Bohužel, Georiši, nemám tvůj smysl pro techniku." Baron Ryoval oběma žoldnéřům věnoval jeden letmý pohled. Kývl na pozdrav s výrazem člověka, který za jistých okolností dokáže být shovívavý vůči spodině. Miles se uklonil. Dával si pozor, aby tentokrát byla jeho úklona patřičně neobratná.

Tím okamžikem je Ryoval zjevně přestal brát na vědomí. Dal ruce v bok a zadíval se na obyvatelku bezgravitační bubliny. "Můj agent nepřeháněl. Opravdu má svoje půvaby."

Fell se kysele usmál. Nicol znervózňela hned poté, co Ryoval přišel. Ted' byla ještě neklidnější. Vznášela se v bublině a ladila nástroj. Předstírala, že ladí nástroj. Oči jí přeskakovaly od Ryovala k dulcimeru a zase zpátky. Vypadalo to, jako kdyby stavěla mezi sebou a baronem nějakou neviditelnou magickou zeď.

"Mohla by..." Ryovala přerušilo zvonění náramkového komu. "Promiň, Georiši." Baron se odvrátil a řekl rozmrzele:

"Ryoval. Modlete se, ať je to důležité."

"Je, pane," odpověděl tichý hlas v komunikátoru. "Tady manažer Deem, nabídky a prezentace. Máme problém. To stvoření, co jsme koupili od Bharaputry, nám potrhalo zákazníka."

Z Ryovalových řecky sošných rtů se vydralo temné zavrčení. "Já vám říkal, ať to uvážete na lepší řetěz."

"To jsme udělali, pane. Řetězy vydržely, ale vyrvalo je ze zdi."

"Paralyzujte to."

"Už se stalo, můj pane."

"Dostane lekci, až se probudí. Hladovku. Uvidíte, jak zkrotne. Při jeho chuti k jídlu..."

"Co s tím zákazníkem, pane?"

"Dejte mu všechno, o co si řekne. Pozornost podniku."

"Já... chvíli potrvá, než si o něco řekne. Je na klinice. V bezvědomí."

Ryoval zasyčel. "Ať k němu jde můj osobní doktor. Zbytek zařídím já sám. Až se vrátím dolů. Tak za šest hodin."

Konec." Vztekale přerušil spojení. "Imbecilové," zavrčel. Nadechl se. Hlubokým, řízeným, meditativním nádechem.

Vzápětí se vrátil k uhlazenému společenskému chování - tak bezprostředně, jako kdyby ho stisknutím tlačítka vyhledal v databance. "Omlouvám se, Georiši."

Fell mávl chápavě rukou. To víš, byznys.

"Kde jsme to přestali? Ach ano. Mohla by něco zahrát?" Ryoval kývl směrem ke kvadrátce.

Fell sepal ruce za zády. V očích mu zajiskřilo a tvář se rozjasnila předstíraným vlídným úsměvem. "Zahraj nám něco, Nicol."

Kvadrátka potřásla hlavou. Připravila se. Znovu zavřela oči. Z pohybů i z výrazu obličeje vyprchávalo napětí a úzkost. Vracel se vnitřní klid, soustředění. Začala hrát. Pomalý, něžný motiv, který se rozvíjel a zrychloval.

"Stačí!" Ryoval prudce zvedl ruku. "Líbí se mi. Je taková, jak mi řekli."

Nicol přestala hrát uprostřed fráze. Rychle, přerývané dýchala. Ani se nesnažila zakrýt, že ji tenhle způsob přerušení skladby urazil. Krátkým zlostným trhnutím zasunula čtyři kladívka do pouzdra. Pak zůstala bez hnutí viset v prostoru.

Se založenými rukama. Horníma i dolními. Thorne zaťal zuby. A založil si ruce na prsou. Snad z podvědomé solidarity.

Miles se jen hryzl do rtu.

"Opravdu. Můj agent ví, o čem mluví," dodal Ryoval.

"Pak jistě mluvil také o tom, že je mi líto," řekl Fell suše.

"Ano, mluvil o tom. Přirozeně. Chápej, má finanční strop. Jen kvůli tomu dál nejednal. O něčem tak unikátním je nejlépe jednat přímo. Osobně."

"Jsem rád, že se těším z jejího talentu," řekl Fell. "V mém věku je potěšení vzácnější než peníze."

"Jistě. Ale nic není nenahraditelné. Ani její talent. Připravil bych ti skutečnou specialitu. Nadstandard."

"Měl jsem na mysli její hudební talent, Ryovale. A ten je víc než nadstandardní. Je jedinečná. Pravý. Něco takového si nenamnožíš, neokopíruješ někde v laboratoři."

"V svých laboratořích okopírují cokoli, vážený pane," pousmál se Ryoval.

"Kromě originality. To je dáno jaksi podstatou věci."

Ryoval ocenil filozofickou hloubku té myšlenky pokrčením ramen. Miles v duchu odhadoval, nakolik se Fell skutečně těší z talentu čtyřhrké hudebnice a nakolik se těší z vlastnictví něčeho, co by ten druhý zoufale rád koupil a co on nemá potřebu prodat. Hra na nervy bližních je rozkoší mocných. Zdálo se, že Ryovala vskutku nečeká snadné vyjednávání. I když, na druhé straně, každý má svou cenu. A kdyby Ryoval správně odhadl tu Fellovu, co by na Jacksonově doupěti zachránilo Nicol? Milesovi blesklo hlavou, že on už Fellovu cenu zřejmě zná. A Ryoval?

Ryoval stáhl rty. "Co takový malý vzorek tkáně? To jí neublíží. A ty se budeš dál těšit z jejích unikátních služeb."

"Ublížilo by jí to. Ublížilo by to její unikátnosti. Cirkulace kopií snižuje hodnotu originálu. To víš stejně dobře jako já, Ryo," usmíval se baron Fell.

"Až po nějaké době," namítl Ryoval. "Když si vezmeš například kultivaci klona, ta trvá bezmála deset let... Ale to zas ty víš stejně dobře jako já." Začervenal se. Sklonil hlavu do jakési omluvné úklony. Jako kdyby si teprve teď uvědomil, že to bylo faux pas.

Podle tvaru Fellových rtů se dalo soudit, že skutečně bylo. "To vím," řekl Fell mrazivě.

V té chvíli do jejich rozhovoru zasáhl Bel Thorne. Snad měl pocit, že překročili únosnou mez. Vybuchl: "Nemáte právo takhle o ní mluvit! Jednat o vzorku její tkáně. Nepatří vám! Není váš majetek. Je to svobodná občanka galaxie."

Oči obou baronů se obrátily k Bělovi, jako by dendarijský žoldněr byl kusem nábytku, který náhle promluvil. Miles rychle zbystřil pozornost.

"Nechci koupit ji, ale její smlouvu," řekl Ryoval téměř trpělivě. "To je to, o čem vedeme diskusi. Soukromou diskusi."

Bel jeho narážku ignoroval. "Smlouvu, nebo ji. Řekněte mi, jaký je v tom rozdíl, tady, na Jacksonově doupěti."

Ryoval se nepřestával usmívat. "Žádný. Přirozeně. Tady je právo na soukromé vlastnictví tím nejvyšším zákonem"

"To je ilegální."

"To je legální, můj milý... ach tak... vy jste Betan, že? Tím se vysvětluje všechno," řekl Ryoval. "Kdybyste se na věci díval rozumně, pochopili byste, že legální a ilegální - je to, čemu se ta která planeta rozhodne tak říkat. A co je schopná si prosadit. A nezlomte se, já tu nevidím žádné betanské ozbrojené síly, které by tu prosazovaly vaše svérázné pojetí morálky. A nebo ano? Ty je tu vidíš, Felle?"

Baron Fell je poslouchal se zvednutým obočím, napůl pobaveně, napůl rozmrzele.

Belovi se zlostí napínaly svaly na celém těle. "Výborně. Když tedy teď vytáhnu zbraň a ustřelím vám hlavu, bude to absolutně legální?"

Bodygard si vyhlásil bojovou pohotovost. Přesunul těžiště do startovní polohy.

"Tak dost, Bele," zavrčel Miles.

Ale Ryovala zjevně začínala bavit škodolibá hra s obtížným hmyzem. "Nemáte zbraň. Ale právo stranou. Mí lidé by vzápětí zabili vás. To je, abych tak řekl, zákon přírody. Velmi funkční zákon, který vás opravdu efektivně odradí od nerozumného, dejme tomu ilegálního jednání."

Baron Fell zachytil Milesův pohled a mírně, sotva znatelně pokýval hlavou. Čas zasáhnout. "Je čas se vzdát, kapitáne," řekl Miles. "Nejsme jedinými hosty pana barona."

"Ochutnejte něco z naší teplé kuchyně," navrhl baron Fell přívětivě.

Ryoval přesunul svou blahosklonnou pozornost z Bela na Milese. "Jestli zavítáte dolů, admirále, stavte se u mě v kanceláři. Dokonce i Betan si může rozšířit obzory. Mí lidé pro vás připraví program. Pochopitelně ve vašich cenových relacích."

"Ne, děkuji," řekl Miles, "Vyčerpali jsme kredit u barona Fella."

"Škoda. Snad příště." Ryoval se od nich nenuceně odvrátil.

Bel pořád stál. Nepohnul se z místa. Nevzdálil se. "Občan galaxie není na prodej, ani tam u vás," ukázal vztekle na planetu za průhlednou stěnou. Nicol je sledovala ze své bubliny bez jediného slova, gesta, výrazu ve tváři. Jen v modrých očích jí šlehal blesky.

Ryovala ta věta přiměla vzít Bela znovu na vědomí. "Tak mě napadá, kapitáne, vy jako Betan - vy musíte být pravý genetický hermafrodit, že? Vy sám jste vzácná, dobře zpeněžitelná rarita. Uvažujte o tom. Nabídl bych vám skvělé, vzrušující zaměstnání za dvojnásobnou mzdu. Přinejmenším. A nejen to. U mě by na vás nikdo nestřílel. Naopak. Byl byste velmi populární. Zvláště při skupinových programech."

Miles by se vsadil s kýmkoli o cokoliv, že Thorne v životě neměl a nikdy nebude mít vyšší krevní tlak než ve chvíli, kdy mu Ryoval řekl právě tohle. Hermafroditovi potměly oči, zatajil se mu dech. Miles k Belovi rychle přistoupil. V poslední chvíli ho chytil za rameno. Pevně. Kapitán se zalykal vztekem.

"Ne?" řekl Ryoval. Potřásl hlavou. "Jak myslíte. Ale vážně. Zaplatil bych vám značnou sumu za vzorek tkáně do mé sbírky."

Vzduch v Belových plicích explodoval. "Vy - já - mí klonové - že by byli - vaši sexuální otroci! Jen přes mou mrtvolu - ne - vaši, vy..."

Miles Bela ještě neviděl tak rozruženého. Ani v boji.

"Jak betanské," usmíval se Ryoval.

"Nestačí už to, Ryo?" zamručel baron Fell.

Ryoval si povzdechl. "Dobře. Ale je to škoda. Bavil jsem se."

"Nemá to smysl, Bele," syčel Miles. "Jdeme." Bodygard se třásl napětím.

Fell souhlasně kývl.

"Děkuji vám za vaši pohostinnost, barone Felle," řekl Miles. "Sbohem, barone Ryovale."

"Sbohem, admirále," řekl Ryoval. Tvářil se, jako by ho ten den už nečekalo nic zábavnějšího. "Na Betana jste dost zkušený. Třeba nás někdy navštívíte sám, bez svého zásadového přítele."

Válku slov dokážou vyhrát jen slova. "To bych neřekl," odpověděl Miles. Pokoušel se rychle vymyslet něco jedovatého na rozloučenou.

"Ještě to zvažte," řekl Ryoval. "Máme v jednom programu jedno takové číslo. Pes a trpaslík. Tím byste byl nadšený, admirále."

Na okamžik zavládlo absolutní ticho.

"Usmažím je. Odpoutám Gazelu a usmažím je," navrhl Thorne přiškrknutým hlasem.

Miles zaťal zuby, usmál se, uklonil a odešel. V prstech pevně svíral rukáv Belovy uniformy. Slyšel, jak se Ryoval vzu do zuby hlasitě směje.

Během několika vteřin se objevil Fellův majordomus. "Tudy, prosím, páni důstojníci," usmíval se. Milese nikdy předtím odnikud nevyhodili s takovou úslužností.

Thorne přecházel po důstojnické jídelně křižníku Gazela, propojeného se stanicí rodiny Fellů, zatímco Miles tiše seděl a uskrával kávu, horkou a černou jako jeho myšlenky.

"Byla to chyba, že jsem se tím mladým, tím hajzlíkem Ryovalem, nechal vyprovokovat," omlouval se Bel nasupeně.

"Mladým?" řekl Miles. "Možek toho mladíka je stoletý. Možná starší. Hrál si s vámi jako kočka s myší. To jste nepochopil? Asi ne. Jinak byste byl zticha." Dlouhým nadechnutím zchladil opařený jazyk.

Bel provinile pokýval hlavou a začal znovu přecházet po jídelně. "A ta dívka," vyčítal si. "Ta z té bubliny. Já měl jednu jedinou šanci, abych s ní mluvil, a já... já..."

Ta mu zatraceně nažhavila mužskou stránku, pomyslel si Miles kysele. "Proměňování šancí odlišuje schopného od neschopných," zavrčel. Usmíval se do černé kávy. Ale pak se zamračil. Ne. Hloupost. Proč ho popichovat, vzbuzovat v něm falešnou naději? Ta kvadrátka, to nebyla žádná obyčejná služebná. To by jim neprošlo. Když máte jednu loď a dvacet vojáků, neprojde vám na území barona Fella nic, co popouzí barona Fella. Těžko by vám to prošlo, i kdybyste měli v zádech celou dendarijskou flotilu. Ne. Na hlouposti opravdu nebyl čas. Čekala je práce. Jejich cestující pořád nepřicházel. Proč je nekontaktoval podle dohody?

Ve stěně zabzučel reproduktor.

Thorne se u něj zastavil. "Thorne."

"Tady je desátník Nout. Jsem u přechodové komory na pravoboku, pane. Je tu taková... žena. Chce s vámi mluvit."

Thorne a Miles si vyměnili překvapené pohledy. "Jak se jmenuje?" zeptal se Thorne.

Z reproduktoru se chvíli ozývalo nesrozumitelné mumlání. Potom desátník odpověděl: "Říká, že Nicol, pane."

Thorne zalapal po dechu. "Ať ji odvedou sem do jídelny. Zařídte to."

"Rozkaz, kapitáne." Desátník zapomněl vypnout palubní telefon. Bylo slyšet, jak říká někomu v chodbě za průlezem:

"...hochu, tady fakt uvidíš ode všeho něco."

Ve dveřích se objevila Nicol v rozhoupaném antigravitačním křesle. Vznášedlo putovalo vzduchem jako porcelánový šálek, co se ztratil svému talířku. Modrá glazura hezky ladila s modrými dívčíma očima. Nicol vplula do místnosti stejně elegantně jako žena, která se při chůzi vlní v bocích. Zastavila se u Milesova stolu a seřídila výšku na úroveň sedící osoby. Vznášedlo ovládala dolními rukama. Horní ruce měla volné. Podle tvaru a velikosti křesla Miles odhadoval, že ho pro ni vyrobili na míru. Sledoval se zájmem její letecké manévry. Překvapila ho. Tam, v tom sále, vypadala tak zranitelně, křehce, jako by mohla žít jen uvnitř své bezgravitační bubliny. Zdála se být slabá, bezmocná. Ale nebyla: Teď naopak působila nanejvýš odhodlaným dojmem. Dívala se na Thorna.

Thorne se díval na ni. Zářil. "Nicol, jsem tak rád, že vás vidím."

Přikývla. "Kapitáne Thorne, admirále Naismithe," řekla. Oči jí klouzaly z jednoho na druhého, ale u Thorna zjevně přibrzdžovaly. Proč asi? usmíval se v duchu Miles. Srkal svou černou kávu a těšil se na další vývoj událostí.

"Kapitáne Thorne, vy jste... žoldněř, že?"

"Ano, já..."

"A... promiňte, jestli se pletu... měla jsem pocit, že chápete... že... rozumíte mé situaci."

Thorne zareagoval poněkud idiotskou úklonou. "Je mi jasné, že balancujete nad propastí."

Sevřela rty. Přikývla.

"Dostala se tam sama. A ráda," utrousil Miles.

Nicol zvedla bradu. "A ještě radši bych se teď dostala ven."

Miles to komentoval nenuceným pootočením dlaně. Jako by chtěl říct, že to není jeho problém. Usrknul další doušek. Nicol si ještě jednou seřídila výšku křesla. Absurdní, trhaný pohyb, který skončil tam, kde začal.

"Nezdá se vám," řekl Miles, "že teď je pro vás tím nejlepším ochráncem baron Fell? Jestli máte obavy z Ryovalových zvrhlých plánů, bylo by pro vás nejbezpečnější zůstat ve službách barona Fella."

"Baron Fell umírá." Kvadrátka pohodila nervózně hlavou. "Přinejmenším si to myslí."

"Je blázen, když si nepořídil klona."

"Pořídil si ho. Měl ho připraveného u Bharaputrů. Bylo mu čtrnáct let. Měl už správnou velikost. Ale před pár měsíci ho někdo zavraždil. Baron ještě neví, kdo za tím je. Má seznam podezřelých. V čele s nevlastním bratrem."

"Takže barona vlastně uvěznil v jeho stárnoucím těle. To je zajímavý taktický manévr," uvažoval Miles. "Teď se můžou ti neznámí soustředit na poslední krok. A nebo... možná... možná si prostě počkají."

"Nevím," řekla Nicol. "Baron má další klony. Ale jsou v replikátoru. I když jim budou urychlovat růst, potrvá léta, než některého z nich připraví k transplantaci. A mezitím... Kdo ví, co se může stát? Nemoc, nehoda..."

"Prekérní situace," souhlasil Miles.

"Chci pryč."

"Tak odleťte," řekl Miles suše. "Vezměte peníze a běžte do cestovní kanceláře. Jenom tady v uzlu jsou tři. Kupte si lodní lístek. Co vám brání?"

"Smlouva," řekla Nicol. "Když jsem ji podepisovala, ještě na Zemi, neuvědomila jsem si, jak to může dopadnout, až přiletím sem. Všechno se nějak zvtlo. Nemám peníze ani na zpáteční lístek. A budu jich mít pořád méně, dokud mi smlouva nevyprší."

"Kdy to bude?" zeptal se Thorne.

"Za pět let."

"A sakra," vydechl soucitně.

"To znamená, že chcete, abychom syndikátu vypověděli smlouvu za vás," řekl Miles. Dnem plechového hrnku zamyšleně propojoval mokré kruhy na stolní desce. "Jinak řečeno, chcete se pěkně nenápadně vypařit."

"Zaplatila bych vám. Teď bych vám zaplatila víc, než bych vám byla schopná zaplatit za rok. Je to hrůza. Takhle jsem si to nepředstavovala. Slibovali mi demosnímky na holografu. A nic. Chtěla jsem hrát. Mít hodně posluchačů. A teď... Budu ráda, jestli se vrátím domů. Chci pryč. Musím pryč, dřív, než skončím tam dole. "Ukázala prstem na stěnu, za kterou měla být v těch okamžicích planeta Jacksonovo doupě. "Vím o lidech, co tam zmizeli a už je nikdo nikdy neviděl." Odmělčela se. "Máte strach z barona Fella?"

"Ne!" řekl Thorne ve stejné chvíli, kdy Miles říkal "Ano". Podívali se jeden druhému nechápavě, téměř vyčítavě do očí.

"Rozhodně bych barona Fella nepodceňoval," řekl Miles. Thorne pokrčil rameny. S tím více méně souhlasil.

Nicol se zamračila. Domaněvrovala se vznášedlem blíž ke stolu. Sáhla pod svou hedvábnou zelenou blůzu a vytáhla svazek bankovek. Položila ho před Milese. "Pomohlo by vaší sebedůvěře tohle?"

Thorne přidržel ukazovákem balíček peněz na stole a palcem probral jeho obsah. Pár tisíc betanských dolarů, při střízlivém odhadu. Většinou to byly bankovky střední hodnoty, jen vrchní byla jednodolarová. Ta zřejmě chránila zbytek balíčku před nežádoucím zájmem, tak jako vojenské objekty chrání maskovací síť. "No," řekl Thorne s pohledem upřeným na Milese, "pomůže tohle sebedůvěře žoldněře?"

Miles odložil plechový hrnek. Opřel se o zadní opěradlo židle. Přemýšlel. Mlčení o jeho pravé totožnosti nebylo jedinou věcí, kterou mu Thorne mohl připomenout, kdyby to uznal za vhodné. Miles si dobře vzpomínal na všechny společné akce. Na ten asteroid, kde díky Thornovi za jediný den obsadili těžební stanici a bitevní loď Triumf, i když jim zbývala už jen odvaha, drzost, pevné nervy a šestnáct mužů v bojových skafandrech. "Já jsem rozhodně pro to, aby si mí důstojníci zvyšovali sebedůvěru," řekl po chvíli mlčení. "Záleží na nich, kolik sebedůvěry potřebují, kapitáne."

Thorne se usmál a sejmul z balíčku betanský dolar. "Admirál tím chce naznačit, že jste sice měla dobrý nápad," řekl, "ale suma že neodpovídá, bohužel."

Slonovinově bílá ruka se vydala váhavě na cestu do blůzy, ale vzápětí se zastavila, když Thorne postrčil zbytek balíčku zpátky před Nicol. Ta zašeptala: "Chcete říct..."

Thorne zvedl jednodolarovou bankovku ze stolu a převrátil ji párkrát v prstech. "Tím chci říct, že tahle suma odpovídá naprosto přesně. A pokud souhlasíte, můžeme teď hned uzavřít kontrakt." Natáhl ruku přes stůl. Nicol na Bela chvíli překvapeně zírala. Pak mu podala svou horní pravou. "Platí," řekl Thorne s úsměvem.

"Ale pozor, hrdino," zabručel Miles a varovně zvedl ukazovák, "pamatujte si - budu váš kontrakt vetovat, jestli se o něm dozví živá duše. To je moje výhradní právo."

"Ano, pane," řekl Thorne.

O několik hodin později probudilo Milese pípání reproduktoru v jeho kajutě na palubě Gazely. Ať už se mu zdálo cokoli, okamžitě to bylo pryč. Zůstalo po tom jen mlhavé, neurčité vědomí, že se mu zdálo něco nepříjemného!

Živočišného a nepříjemného. "Tady Naismith."

"Tady je velitelský můstek, pane. Službu konající důstojník. Máte hovor. Odněkud z místní komerční sítě. Ten člověk říká, že se jmenuje Vaughn."

Vaughn bylo krycí jméno jejich pasažéra. Doktora Canaby. Miles rychle nahmatl kabát své uniformy, oblékl si ho přes černé tričko, rukama si pročísl vlasy a posadil se k ovládacímu panelu. "Spojte nás."

Nad projekční deskou vyrostla tvář muže středních let. Snědá tvář neurčité rasy, šedivějící skráně. Bystré hnědé oči, ze kterých vyzařovala inteligence. Náš člověk, pomyslel si Miles s úlevou. Konečně. Ale ve tváři doktora Canaby se neodráželo jen pouhé napětí. Doktor byl očividně rozrušený. Jeho tvář byla tváří člověka zahnaného do úzkých.

"Admirál Naismith?"

"Ano. Pan Vaughn?"

Canaba přikývl.

"Kde jste?" zeptal se Miles.

"Dole."

"Měl jste být přece tady. Už dávno."

"Já vím. Je tu jedna věc. Problém."

"Jaký problém? Já - je tenhle kanál bezpečný?"

Canaba se hoře zasmál. "Co tady je bezpečné? Ale nemyslím si, že mě sledují. Zkrátka nemůžu nahoru. Bez vaší... pomoci."

"Vaughne, my nejsme připraveni na žádnou výsadkovou operaci. Jestli vás uvěznili..."

Doktor Canaba zakroutil hlavou. "Ne, to ne. Jen jsem... něco ztratil. Potřebuji vaši pomoc, abych to dostal zpátky."

"Pokud vím, neměl jste mít zavazadla. Za svůj osobní majetek určitě dostanete náležitou kompenzaci."

"Není to osobní majetek. Je to věc, která eminentně zajímá vašeho zaměstnavatele. Jistě... vzorky. Momentálně je... nemám v dosahu. A bez nich jsem nula. Mám nulovou cenu. Rozumíte?"

Doktor Canaba zjevně pokládal Milese za obyčejného, do věci nezasvěceného žoldnéře, najatého barrajarskou tajnou službou. Proč ne? Bylo to koneckonců pro oba dva lepší. "Mně řekli, že chtějí vás a vaše znalosti."

"Neřekli vám všechno."

Zatraceně. Barrajar by tě přece bral i nahého. Všemi deseti. O co tu, sakra, mohlo jít?

Miles se zamračil. Canaba to přešel bez povšimnutí. Řekl: "Potřebuju ty vzorky. Jinak je po všem. Po kontraktu. A vy a vaši žoldnéři přijdete o peníze."

Myslel to vážně. Sakra. Miles přimhouřil oči. "Mluvíte v hádankách."

Canaba pokrčil rameny. "Je mi líto. Já... vy... buď mě vyhledáte - a já vám všechno vysvětlím, nebo si odleťte, kam chcete. Já prostě musím vyřešit... musím napravit jednu věc." Dál už nemluvil. Díval se. Upřeně. Nervózně. Prosebně.

Miles se zhluboka nadechl. "Dobře. Ale pochopte, že každá komplikace zvyšuje riziko. Vaše i moje. To berte v úvahu."

"Proboha, admirále," povzddechl si Canaba. "Kdybyste věděl..."

Sníh poletující v parku, ve kterém se měli setkat s doktorem Canabou, vydatně oživil Milesův tichý, několik hodin trvající monolog, plný nadávek a kleteb. Dendarijská umělou kožešinou podšitá zimní uniforma už dávno nehřála, když Canaba konečně dorazil ke špinavému stánku s občerstvením, u kterého se Miles a Bel třásli zimou. Jakmile ho uviděli, vydali se beze slova za ním.

Na okolí hlavní budovy Bharaputrových laboratoří nebyl nejvábnější pohled. Opevněný kosmodrom, opevněné budovy syndikátu, opevněné správní budovy, opevněné rezidence. A mezi nimi nechutná změť zchátralých, napůl zbořených domů bez opevnění a bez ostrahy. Domů, kde živil odpad společnosti. Milesovi se do myšlenek vtírala otázka, jestli neudělal chybu, když s sebou vzal jen dva dendarijské výsadkáře jako doprovod. Zatím se zdálo, že ne. Místní otrhanci je obcházeli širokým obloukem. Asi chápali, co jim od vojáků hrozí. Aspoň za denního světla. Canaba zamířil do jedné z mnoha polorozpadlých staveb.

Uvnitř nefungoval ani výtah, ani topení. Na chodbách se jim klidily z cesty tmavě oblečené lidské bytosti, snad ženského pohlaví, nápadně podobné krysám. Canaba vedl Milese a Bela někam nahoru po požární schodišti nalepeném na výtahovou šachtu. A pak dál, další chodbou, ke dveřím, ze kterých kdysi kdosi granátem odstranil daktyloskopický zámek. Tudy vešli do prázdné špinavé místnosti, kam nepolarizujícím, zašlým oknem dopadalo šedé světlo. Odpudivá díra. Ale přinejmenším tu nefoukal vítr.

"Tady snad můžeme mluvit bez obav," řekl Canaba a stáhl si rukavice.

"Bele," řekl Miles.

Thorne si připravil sadu protisledovacích detektorů a postupně je spouštěl. Výsadkáři kryli vnější prostor. Jeden stál u okna, druhý na chodbě.

"Čistý vzduch," řekl Bel po chvíli, jako by nevěřil vlastním přístrojům. "Zdá se." Zaměřil detektory na Canabu a několikrát ho s nimi obešel. Canaba čekal se sklopenou hlavou, jako by cítil, že si nic lepšího nezaslouží. Bel zapojil rušič odposlechu.

Miles mezi tím, setřásl z hlavy kapuci a rozeplnul si kabát. Bylo to pohodlnější a dávalo mu to větší šanci vytáhnout zbraň včas. Canabovi příliš nevěřil. Pořád se musel ptát, jakou má ten člověk motivaci, aby dělal to, co dělá. Rodina Bharaputrů mu bezpochyby zajišťovala veškerý komfort. To bylo koneckonců vidět už podle perfektního, nákladného oblečení. Sice nemusel mít obavy, že mu ve službách Barražarského imperiálního vědeckého institutu nějak citelně poklesne životní úroveň, ale těžko mohl čekat, že dostane takovou příležitost k hromadění majetku, jakou mu dávali jeho dosavadní chleboďárci. A kdyby nestál o hromadění majetku, proč by vstupoval do služeb rodiny Bharaputrů? "Divím se vám, doktore Canabo," řekl Miles s pobaveným, nechápavým úsměvem. "Proč ta změna uprostřed kariéry? Znáš vaše budoucí zaměstnavatele dost dobře a nevím, doopravdy nevím, co je u nich lepší než u Bharaputrů. Co vám slíbili?" Ano, přesně takhle by měl uvažovat žoldněř.

"Slíbili mi ochranu. Ovšem, pokud to jste vy..." Shlédl pochybovačně dolů na Milese. Skoro to vypadalo, že má zaječí úmysly. Že by Milese bez výčitek svědomí nechal osobně vysvětlovat Illyanovi, šéfovi barražarské tajné služby proč celá operace skončila fiaskem. "Zkrátka najali mě a moje lidi," řekl Miles. "Tak jsme tady. Jak poroučíte. Chtějí vás živého a zdravého. Budou vás mít. Ale pod jednou podmínkou. Musí se postupovat podle plánu. Bez improvizace, která není nezbytně nutná. Proto chci vědět všechno. Chci vědět, o co vám jde, když za vás mám nést odpovědnost." "Nikdo vás nežádá, abyste za mě nesl odpovědnost."

"Ale žádá, doktore."

"Ovšem," řekl Canaba. "Já... vím." Došel k oknu. Chvilu se díval ven. Pak se vrátil. "Uděláte, co řeknu?"

"Udělám, co budu moci," řekl Miles.

"Dobře," vydechl doktor Canaba. "Bože...", zakroutil unaveně hlavou. "Já sem nepřišel pro peníze. Přišel jsem, abych dělal výzkum, který jsem nemohl dělat nikde jinde. Rozumíte? Výzkum bez všech těch zaostalých právních restrikcí. Měl jsem sny... A stala se z nich noční můra. Ze svobody se stalo otroctví. Co všechno já tu musel dělat! A nikdy to, co jsem chtěl. Víte, vždycky se najdou lidi, co pro peníze udělají cokoli. Pokud to umějí. Pokud to umějí dost dobře. To je ten problém. Paradox. Když někdo něco opravdu umí, nechce to prodávat jen za peníze. Rozumíte? Mám nápady.

Vynikající nápady. Ale nemůžu je realizovat, protože by Bharaputrům nepřinesly zisk. Je nezajímá, kolika lidem by to pomohlo. Je nezajímá ani já. Nesmím publikovat. Všechny objevy musím tajit. A pak uběhne pár měsíců, nebo let, a na věc, o které já musím mlčet, rozumíte, na stejnou věc přijde nějaký břídlík a publikuje o tom články po celé galaxii a dostává ceny a já..." Povzděchl si. Pokýval hlavou. "Promiňte. Zní to pěkně megalomansky."

"Ne. Pěkně frustrované," řekl Miles.

"Frustrace," zavdychal Canaba, "ta mě probudila. Poraněné ego, nic víc než poraněné ego. Díky němu jsem znovu objevil stud. Stydím se. Strašně se stydím. Proto jsem tady. Rozumíte? Ale co na tom záleží, jestli rozumíte? Pche!" Odvrátil se tváří ke stěně a zůstal tak stát. Mlčel.

"No..." Miles se poškrábal vzadu za krkem. "Já budu klidně celé hodiny poslouchat váš příběh. Na palubě své lodi. Cestou pryč odtud."

Canaba se otočil. Podíval se Milesovi do očí s trpkým úsměskem. "Vy jste praktický člověk, že? Voják. Dobře. Bůh ví, že teď potřebuju vojáka."

"Vymklo se vám to z rukou, co?"

"To přišlo... tak náhle. Myslel jsem, že to mám pod kontrolou a..."

"Pokračujte," řekl Miles.

"Jde tu o sedm syntetických genových preparátů. Jeden z nich léčí takovou zřídka se vyskytující poruchu tvorby enzymů. Další dvacetinásobně zvyšuje schopnost řas produkovat kyslík na vesmírných stanicích. A další, ten k nám přišel odněkud zvenčí. Přinesl ho muž - nikdo pořádně nevěděl, kdo to je, ale v patách měl smrt. Šlo po něm, už dlouho předtím, než se objevil u nás, nějaké komando, rozumíte, a to za jedinou noc povraždilo všechny mé kolegy z Bharaputrových laboratoří, co pracovali na tom jeho projektu. A zničilo jim záznamy. Naštěstí nikdo nevěděl, že jsem si jednou, bez jeho vědomí, odebral vzorek tkáně. Rozumíte? Sice jsem ho zatím neprostudoval do detailů, ale i tak vám řeknu, že to je fascinující záležitost."

Milesovi okamžitě blesklo hlavou, že o tom preparátu ví. Že ví o bizarní shodě okolností, která před rokem přinesla identický vzorek tkáně do rukou dendarijských zpravodajců. Telepatizační preparát Terrence Sia. To byl koneckonců hlavní důvod, proč Jeho Veličenstvo zatoužilo po špičkovém genetikovi. Doktora Canabu v jeho budoucí barražarské laboratoři čekalo překvapení. Ale pokud by těch dalších šest preparátů bylo třeba jen částečně srovnatelných s tím jedním, Illyan by Milese skalpoval tupým nožem za to, že mu taková příležitost proklouzla mezi prsty. Doktor Canaba v Milesových očích rychle stoupal na ceně. Až do závratných výšek.

"Abych byl stručný, ty preparáty, těch sedm preparátů jako celek, v tom jsou tisíce hodin práce. Většinou mojí. Rozumíte? Moje životní dílo. Od začátku jsem plánoval, že je vezmu s sebou. Navázal jsem je na virus, neškodný, pasivní. Ten jsem... uskladnil v..." Canaba chvíli váhal, "...v jednom živém organismu. V organismu, o kterém by nikdo nepředpokládal, že něco takového obsahuje."

"Proč jste ho, ten virus, neuskladnil sám do sebe?" zeptal se Miles podrážděně. "Pak byste ho měl pořád s sebou."

Canabovi poklesla brada. "Já... o tom jsem nikdy nepřemýšlel. To je... elegantní. Proč mě to nenapadlo?" Přejel si dlaní po čele, jako by hledal systémovou chybu. Sevřel rty. "Ale... to by ten problém neřešilo. Stejně bych musel..." odmlčel se. "Jde o ten organismus," řekl za chvíli. "O to... stvoření." Znovu se odmlčel.

"Ze všeho, co se tu stalo," pokračoval za dalších pár vteřin tichým, přidušeným hlasem, "ze všeho, co jsem udělal, co mě přinutili udělat, z toho všeho lituju nejvíc jedné věci. Rozumíte, stalo se to už před lety. Byl jsem mladý. Myslel jsem, že tu mám skvělou budoucnost. A nebyl jsem tu sám. Říkal jsem si: Tohle není tvá vina, ale jeho, to není tvoje práce, ale její... Rozumíte? Ale je to má vina a moje práce."

A teď bohužel i moje, pomyslel si Miles zachmuřeně. "Doktore, čím víc času tady ztratíme, tím horší budou naše

vyhlídky. Mluvte k věci."

"Ano... ano. Před lety uzavřeli Bharaputrové kontrakt na výrobu... nové rasy. Na zakázku."

"Já myslím, že lidi, pokud se to tak dá nazvat, vyrábějí na zakázku Ryovalové," řekl Miles.

"Oni vyrábějí otroky. K jistým specifickým účelům. Jsou příliš specializovaní. A jejich produkce je limitovaná poptávkou. Klientelou. Rozumíte? Ono je sice hodně bohatců a je, předpokládám, i hodně deviantů, ovšem klientela rodiny Ryovalů se rekrutuje z průniku těch dvou množin. A to je poměrně úzká vrstva lidí. Možná užší, než si myslíte. Náš kontrakt mnohonásobně převyšoval produkční kapacity, kterými disponují Ryovalové. Šlo o to, že se na jedné planetě jedna regionální vláda cítila ohrožená svými sousedy a přála si mít v záloze rasu dokonalých supervojáků."

"Co? Už zase?" řekl Miles. "Pokolikáté už se tohle zkoušelo?"

"Tenkrát jsme mysleli, že to dokážeme. Byly v tom velké peníze. A Bharaputrové je chtěli dostat zpátky. Se ziskem, přirozeně. Projekt kvůli tomu trpěl nadbytkem vstupů. Klienti, naši nadřízení, členové týmu, všichni prosazovali svoje koncepce. Zkrátka jsme se sami odsoudili k nezdaru. Už od začátku. Od prvního zasedání projektové komise."

"Supervoják. Projektovaný zvláštní komisí. Bože. Nad tím zůstává rozum stát." Milesovi se rozzářily oči pobaveným úžasem. "Jak to dopadlo?"

"Zdálo se... došli jsme k závěru... většina z nás došla k závěru, že lidský organismus jako takový už dospěl k fyzickým limitům. Kosterní a svalový systém udržovaný ve stavu dokonalého zdraví, stimulovaný maximem hormonů a metodicky bezchybným vojenským výcvikem, rozumíte, to bylo všechno. Nic víc by nebylo možné udělat, kdyby se náš tým soustředil pouze na člověka. Kdyby nevzal v úvahu i potenciál ostatních živočišných druhů. A tak jsme tedy obrátili pozornost tímhle směrem. Dejme tomu já - já byl v té době přímo fascinován aerobním a anaerobním metabolismem ve svazech plnokrevného koně."

"Cože?" trhnul sebou Thorne.

"Byl to jeden z mnoha nápadů. Jeden z mnoha. Přisahám, že ne všechny byly moje."

Miles vydechl: "Kombinoval jste lidské a zvířecí geny?"

"Proč ne? Zvířatům se přece implantují lidské geny od samých prvopočátků genového inženýrství. To byla, pánové, první věc, která se vyzkoušela. Lidský inzulin z bakterií a podobně. Ale nikdo se to zatím neodvážil obrátit, rozumíte, dokud jsem tu bariéru neprolomil já. Zkombinoval jsem kódy a... Vypadalo to nadějně. Chyby se projeví až v době, kdy první generace dorostla do puberty. S tím jsme museli počítat. První pokus nikdy nevyjde na sto procent. No ale, rozumíte, komise od nás očekávala impozantní bojovníky, a teď před sebou měla monstra."

"Řekněte mi," usklíbl se Miles, "byl v té komisi aspoň jeden voják se zkušenostmi z boje?"

"No, pokud vím, naši klienti tam delegovali pár vojáků. Ti nám předložili základní parametry," řekl Canaba.

Thorne pokýval znechuceně hlavou. "Aha. Nová kritéria pro odvod branců."

Miles probodl Thorna zlostným, vražedným pohledem a poklepal si na chronometr. "Nenechte se vyrušovat, doktore." Canaba chvíli váhal, než začal mluvit dál. "V první generaci se ujalo deset prototypů. Pak ale naši klienti jaksi... odstoupili od smlouvy. Prohráli válku a..."

"To mě nepřekvapuje," zavrčel Miles polohlasem.

"...bez kapitálového krytí projekt skončil. Okamžitě. Nestihli jsme ani analyzovat chyby. Zůstalo nám jen těch deset prototypů. Časem jich devět uhynulo. A to poslední stvoření, to... to bylo pořádku u nás v laboratoři. Nechtěli jsme ho nikam stěhovat. Kvůli potížím s přepravou, krměním a tak dál. Je to právě ten organismus, do kterého jsem ukryl svoje preparáty. Jsou v něm pořádku. Chtěl jsem to stvoření usmrtit, než odejdu. Rozumíte? Rána z lásky, náprava hříchu. Nazvěte to, jak chcete."

"Ale...", napověděl mu Miles.

"Ale před pár dny tu... tu bytost prodali Ryovalům. Jako novinku, pochopitelně. Baron Ryoval shromažďuje ve své sbírce sexuálních kuriozit vzorky tkání nejrůznějšího druhu..."

Miles a Bel se na sebe podívali.

"...já o tom obchodu nic nevěděl. Ráno jsem přišel do laboratoře a ona byla pryč. Ryoval nemá ponětí o její skutečné hodnotě. Pokud vím, teď ji drží v jednom z těch svých podniků."

Milese začínala bolet hlava. Dutiny. Z prochladnutí, samozřejmě. "A co s tím, podle vás, máme dělat my?"

"Nějak se k ní dostat. Zabít ji. Odebrat vzorek tkáně. To je má podmínka."

Po hlavě se ozval žaludek. "Zatraceně, to chcete uši, nebo ocas, nebo snad obojí?"

Canaba Milese zmrazil věcným tónem své odpovědi: "Levý lýtkový sval. Tam je místo vpichu. Tam ty preparáty určitě budou. Rozumíte, viry, na které jsem je navázal, nejsou aktivní, neměly by příliš migrovat. V okolí místa vpichu bude pořádek nejvyšší koncentrace."

"Hm." Miles si promnul oči a spánky. "Dobře. Postaráme se o to. Ale žádný osobní kontakt už nepřichází v úvahu. Nebudu riskovat víc, než musím. Ohlásíte se u mě na lodi za osmačtyřicet hodin. Podle čeho to vůbec poznáme? Tu vaši bytost."

"To nebude problém. Až na ni narazíte, nepřehlédnete ji. Měří bezmála dva a půl metru. Já... chci, abyste věděl, že ty tesáky... že to nebyl můj nápad."

"To... hm."

"Ještě bych vás chtěl upozornit, že má skutečně bleskovou reakci. Tedy pokud je v pořádku, pokud ji... Mohu vám být nějak nápomocen? Obstaral bych vám jed, který účinkuje rychle a bezbolestně a..."

"Ne. Už jste udělal dost. Díky. Teď nechte pracovat profesionály."

"Nejlépe bude, když pak celé tělo zničí. Aby nezůstala jediná buňka. Půjde to?"

"Aby to šlo, vynalezly se plazmometry. Nemějte starost."

"Ovšem." Canaba ještě váhal. "Admirále Naismithi?"

"Hm?"

"Já... byl bych vám vděčný, kdybyste se o té záležitosti nezmiňoval před mými budoucími zaměstnavateli. Oni jistě mají určité strategické zájmy a jejich vojenským složkám by..."

"Ach tak," řekl Miles / admirál Naismith / poručík lord Vorkosigan z Barrajarské imperiální zpravodajské služby.

"Nebojte se. Jako žoldnér bych byl sám proti sobě, kdybych se zmiňoval."

"Bude vašemu komandu těch osmačtyřicet hodin stačit?" ubezpečoval se doktor Canaba. "Rozumíte, já... ty preparáty... bez nich nepoletím. Vůbec nenastoupím na loď. Nenechám se chytit do pastí."

"Nesmysl. Do žádné pasti vás nikdo chytat nebude. Máte být v dobré fyzické a psychické kondici. Tak zní můj kontrakt," řekl Miles. "Teď už raději běžte."

"Spoléhám na vás, pane," řekl doktor hlasem plným úzkosti. A odešel.

Čekali ještě pár minut. Nebylo by rozumné vyjít ven spolu s Canabou. Zdi, okna a dveře domu skřípaly ve větru.

Odněkud z horních pater k nim doléhaly nesnesitelné zběsilé skřeky. Potom smích. A potom - náhle - bylo ticho.

Výsadek, který sledoval Canabu, se vrátil. "Šel k autu. Všechno v pořádku, pane."

"Výborně," řekl Thorne. "Teď musíme sehnat plány Ryovalových podniků a..."

"To nemyslím," řekl Miles.

"Ale když tam pošleme..."

"Nikoho tam nepošleme. Neobětují svoje lidi pro něco tak idiotského. Řekl jsem, že to zařídím. Jak to zařídím, to už je moje věc."

Terminál komerční komunikační sítě byl na místním kosmodromu stejně obyčejný jako terminály komerčních komunikačních sítí všude v galaxii. Miles vklouzl do boxu a začal krmit přístroj svou kreditní kartou. Thorne postával někde vzadu za Mílesem a dva osobní strážci je zpovzdálí strážili. Miles nastavil kód hovoru.

Nad projekční deskou se objevila sladká usměvavá tvář s dolíčky a s kožešinou místo vlasů. "Společnost Ryoval. Oddělení služeb zákazníkům. Co pro vás můžu udělat, pane?"

"Rád bych mluvil s manažerem Deemem z oddělení nabídek a prezentací," řekl Miles klidným, co nejpříjemnějším hlasem. "Jde mi o nákup jistého zboží pro mou organizaci."

"Koho mám ohlásit?"

"Admirála Milese Naismitha z Dendarijské svobodné žoldnéřské flotily."

"Okamžik, pane."

"Vy opravdu myslíte, že nám to jen tak prodají?" zašeptal Bel Milesovi přes rameno, když nad projekční deskou vystřídal divčí tvář světelné obrazce, podbarvené přelazenou hudbou.

"Vsadím se, že ano. A levně," řekl Miles. "Vzpomínáte si na včerejšek? Na ten hovor, co měl Ryoval?" Usilovně se snažil zachovat v obličeji pořád stejný, nevzrušený výraz.

Během několika vteřin se z barevné kaše zformovala tvář bezchybného, neuvěřitelně pohledného mladého muže. Modrookého albína v rudé hedvábné košili. Pěstěnou bílou pleť zdobila na lícní kosti velká, rozkošně vybarvená podlitina. "Jsem manažer Deem. Mohu pro vás něco udělat, admirále?"

Miles si odkašlal. Beze spěchu. "Donesly se mi takové nezaručené zprávy o jistém obchodním artiklu, který vaše společnost nedávno získala od společnosti barona Bharaputry. Ta věc, abych tak řekl, vzbudila můj profesionální zájem. Údajně by se mělo jednat o prototyp nějakého nového, v laboratoři vyšlechtěného bojovníka. Víte o tom něco?" Deemova ruka se zvolna připlížila k podlíně. Dotkla se jí. Pak se rychle stáhla zpátky na stůl. "Jistě, pane. Tímhle zbožím skutečně disponujeme."

"Je na prodej?"

"No, myslím - řekl bych, že v tomhle směru zatím žádné rozhodnutí nepadlo. Ovšem, pokud byste učinil konkrétní nabídku, jistě by bylo možné zahájit jednání."

"Bylo by možné, abych to zboží viděl?"

"Jistě," řekl Deem s ne zcela profesionálně skrývaným nadšením. "Kdy?"

V tom okamžiku se hologram zvlínil a rozostřil. Deemova tvář se prudce posunula k jedné straně desky. Změňovala se. Její místo zabírala nová tvář. Až příliš dobře známá tvář. Bel ostražitě zasyčel.

"To si převezmu, Deeme," řekl baron Ryoval.

"Jistě, můj pane." Deem vrhl směrem k baronovi nechápavý, překvapený pohled. Pak zmizel. Baronův hologram nabobtnal ještě víc. Zabíral už celou šířku projekční desky.

"Vida, příteli," usmíval se Ryoval. "Zdá se, že ode mě přece jen budete něco chtít."

Miles pokrčil rameny. "Možná," řekl neutrálně. "Když to bude v mých cenových relacích..."

"Pokud si vzpomínám, dal jste všechny peníze baronu Fellovi."

Miles nenuceně přisvědčil: "Ano. Ale dobrý velitel má vždycky něco v záloze. Nicméně, pořád nevím, nakolik si svoje zboží ceníte. V případě, že vůbec existuje."

"Ale ovšem, existuje, příteli. A je... prvotřídní. Je to ozdoba mé sbírky. S něčím takovým se člověk nerad loučí. I když, přátelům..." Ryoval roztáhl ústa do ještě širšího úsměvu, "... přátelům bych měl srazit cenu, že?" Zasmál se potlačovaným smíchem, jako by právě řekl bonmot, který přesahoval Milesovo chápání.

Já bych měl tobě srazit vaz. "Opravdu?"

"Chtěl bych vám nabídnout velice prostý obchod," řekl Ryoval. "Výměnu. Maso za maso."

"Nepřeceňujte můj zájem, barone."

Ryovalovi zajiskřilo v očích. "Myslíte, že ho přeceňuji?"

Ví, že bych na něj nesáhnul ani klackem, kdyby to nebylo nutné. Tak dobře. "To uvidím, až stanovíte cenu."

"Už jsem ji stanovil, admirále. Dám vám toho Bharaputrova mazlíčka za pouhé tři vzorky tkáně. To je prakticky zadarmo,

když celou věc budete brát rozumně. Tři vzorky." Ryoval zvedl jeden prst. "Jeden od vašeho betanského hermafrodita." Zvedl druhý prst. "Jeden od vás." Třetí zvednutý prst dotvořil W. "A jeden od té Fellovy čtyřruké hudebnice." Někde vzadu za Milesovými zády se ozývaly podivné zvuky. Bel Thorne zřejmě zápasil se záchvatem mrtvice. Naštěstí ne příliš hlasitě.

"Ten třetí vzorek, to bude problém," řekl Miles. Mluvil pomalu, aby získal čas k přemýšlení.

"Pro vás to bude menší problém než pro mě," řekl Ryoval. "Fell zná moje agenty. A dostal ode mě nabídku. Tudíž je ve střehu. Ale vás by neměl podezírat ze spojenectví se mnou. Vás určitě ne. Ostatně, co může zastavit správně motivovaného žoldněře?"

"Správně motivovaného žoldněře opravdu těžko zastavíte," souhlasil Miles. A myslel to upřímně, svým způsobem.

"Tak dobrá. Ozvěte se mi - no, dejme tomu - do čtyřia dvaceti hodin. Pak svou nabídku stáhnou." Ryoval kývl přátelsky hlavou. "Hezký den, admirále." Hologram se rozplynul.

"Tak dobrá," odpověděl Miles prázdné desce.

"Tak dobrá?" řekl podezíravě Thorne. "Vy snad... vy uvažujete o... o tom jeho... návrhu? Nic odpornějšího, vulgárnějšího, mizernějšího..."

"Co chce dělat s mým vzorkem tkáně?" nahlas uvažoval Miles.

"Použije ho. Pro číslo se psem a trpaslíkem." Thorne to řekl, jako kdyby měl každou chvíli začít zvracet.

"V tom případě bych rád viděl, jak se bude tvářit, až můj klon vyrostе nad sto osmdesát centimetrů. Protože já, čistě geneticky vzato..." Miles si odkašlal. "Koneckonců, nikomu z nás by to neublížilo. Jeden vzorek tkáně. Komando by riskovalo víc."

Bel se opřel zády o zeď a založil si ruce na prsou. "Ne. Musel byste mě zabít, abyste dostal můj vzorek tkáně. A její." Miles se pousmál. "Dobře."

"Dobře?"

"Musíme sehnat mapu těch Ryovalových děr. Vypadá to, že půjdeme na lov."

Komplex Ryovalových luxusních podniků netvořil pevnost v pravém slova smyslu. Byl to jen shluk opevněných, střežených budov. Zatraceně střežených budov. Miles stál na střeše dodávky a nočním dalekohledem obhlížel prostor před sebou. Ve vlasech mu ulpávaly kapky sražené mlhy. Vlhký studený vítr hledal skuliny v jeho polní uniformě se stejnou vytrvalostí, s jakou on hledal skuliny v bezpečnostním systému rodiny Ryovalů.

Bílé budovy se zvlášť vyjímaly na tmavém pozadí zalesněných hor a osvětlené vyhlávané zahrady kolem domů zářily v mrazu a mlze téměř pohádkově. Zahrady byly krásné, ale mnohem slibnější se jevíly zásobovací vjezdy na bližší straně komplexu. Miles pokýval zamyšleně hlavou a sešplhal dolů z najatého přepravního vznášedla, vklíněného přímo artistickým manévrem do křoví vedle úzké lesní cesty na horském úbočí, ze kterého sledovali Ryovalovo království.

Rychle se vyhoupl dovnitř, do zadní části vozidla, pryč z nepříjemného bodavého větru.

"Tak dobře, lidi, poslouchejte." Rozsvítil holografickou mapu. Komando se shluklo těsně kolem ní. Odlesk barevných světél z hologramu vybarvil tváře vojáků, kteří byli něj blíže: dvou výsadkářek a obrovitého podporučíka Můrky, Thornova prvního důstojníka. Seržantka Laureen Andersenová byla řidičkou vznášedla. Zároveň měla spolu s výsadkářkou Sandy Hereldovou a s kapitánem Thornem za úkol vnější zajištění akce. To, že Miles nechtěl, aby ženy-výsadkářky operovaly přímo na území barona Ryovala, to byl pozůstatek svérázných barrajarských předsudků, které v sobě pořád choval, i když se to více méně úspěšně pokoušel zakrýt. V případě Bela Thorna to platilo dvojnásob. A přitom, kdyby byla pravdivá jen desetina vyprávění o zážitcích, jaké vám připraví Ryovalovi muži, když vás dopadnou uvnitř komplexu, pak by pohlaví zajatce hrálo naprosto vedlejší roli. Po pravdě řečeno, tak jako tak by ztratilo význam. Nicméně... Laureen, například, bylo možné označit za nepostradatelnou vzhledem k její schopnosti letět ve všem, co kdy člověk pro létání stvořil, a proletět v tom uchem jehly - a to navzdory faktu, že Laureen jehlu s největší pravděpodobností jakživa nedržela v ruce. Díky Milesovu pohotovému vysvětlení svůj úkol samozřejmě přijala bez otázek.

"Náš hlavní problém je v tom, že nevíme přesně, kde tu kreaturu mají. Proto musíme za prvé překonat plot a za druhé přes vnější bezpečnostní pásmo vniknout do komplexu budov, tady a tady." Červená světelná nit, řízená dálkovým ovládním v Milesově ruce, vykreslovala plán cesty. "Uvnitř pak, rychle a tiše, najdeme nějakého zaměstnance z vnitřního komplexu, a skřípneme ho, rychle, efektivně. Od té chvíle to bude závod s časem. Musíme předpokládat, že brzy, velmi brzy někomu začne chybět.

Klíčovým slovem je nenápadnost. Nechci tu zabít žádného člověka a nechci tu vést válku s Ryovalem. Takže se budou používat paralyzéry. Na plazmometry a další hračky si nikdo ani nevzpomene, dokud nelokalizujeme kořist. Rychle a tiše ji odpravíme, já odeberu vzorek..." Miles si poklepal rukou na zimní bundu, pod kterou se skrývala transportní schránka. V ní měla tkáň zůstat živá až do návratu na Gazelu, "...a potom vypadneme. Kdyby nastaly problémy dřív, než budu mít ten kus masa, nikdo se nebude o nic pokoušet. Pamatujte si - žádné zabíjení. Nemělo by to smysl. Navíc se tady obvinění z vraždy vyřizuje dost zvláštním způsobem a já nestojím o to, aby tu někoho z nás rozebrali na náhradní díly pro tým Ryovalových chirurgů. Takže se nebude bojovat, bude se čekat, až kapitán Thorne s druhou stranou všechno projedná, případně zaplatí výkupné. Pak bychom pokračovali dál. Mám ještě jeden plán pro případ krajní nouze."

"Velmi krajní," vmísil se mu do řeči Belův alt.

"Ovšem zcela jiná situace nastane, až to maso budu mít. Pak samozřejmě využijeme všechny prostředky, včetně bojových. Po likvidaci toho stvoření bude vzorek nenahraditelný. A musí se dostat ke kapitánu Thornovi za každou cenu. Laureen, je všechno připravené k odletu?"

"Ano, pane." Seržantka ukázala prstem na svůj displej.

"Každý ví, co má dělat? Někaké dotazy? Návrhy? Připomínky? Prověřte komunikaci, kapitáne Thorne."

Všechny náramkové komy byly v pořádku. Podporučík Můrka si naložil na záda batoh s výzbrojí a výstrojí. Miles schoval do kapsy projekční krychli holografické mapy, za kterou před pár hodinami zaplatili jedné velmi pružné stavební firmě nelidskou sumu. Čtyři členové úderné skupiny vyklouzli z dodávky a splynuli s mrazivou tmou. Sestupovali po úbočí dolů. Stromy řídly. Blížili se ke kraji lesa. K plotu. Pod nohama jim klouzaly a praskaly úlomky větví. Podrážky se bořily tenkým ledovým krunýřem do mazlavého bláta. Měli štěstí. Můrka zaměřil kameru bezpečnostního systému dřív, než ona zaměřila je. Krátký mikrovlnný impuls kameru oslepil. Na chvíli. Ta chvíle jim stačila. Musela jim stačit. Přeběhli od plotu k první zdi. Když urostlí výsadkáři prudce zvedali Milese nahoru na zeď, blesklo mu hlavou, že tak nějak kdysi vypadal starý hospodský sport, kterému se říkalo hod trpaslíkem. Nepříjemná představa. Vnitřní dvůr byl tichý, skoro prázdný. Nakládací plošiny před velkými staženými roletami, odpadové kontejnery a pár zaparkovaných aut. Nic víc.

Dvorem se rozlehly kroky. Muži z úderné skupiny okamžitě zmizeli v kontejnerech mezi odpadem. Po dvoře přešel strážný v teplém červeném kabátě. Měl infračervený snímač. Nikdo z Milesových mužů se ani nepohnul. Čekali, skrčení tak, aby jim ruce, nohy i tváře kryly infraodrazné pláštěnky. Snímač na ně reagoval stejně jako na pytle s odpadem. Neobjevil je. Když strážný odešel, vyrazili tiše, opatrně k nakládacím plošinám.

Potrubí. Klíčem od Ryovalovy pevnosti bylo potrubí. Úzké kanály pro teplovody, optické kabely, kabely komunikačních sítí a podobně. Normální dospělý muž by tudy neprošel. Neprošla by tudy ani žena. Miles svlékl pláštěnku a podal ji jednomu z výsadkářů.

Vylezl Můrkovi na ramena a začal si klestit cestu ventilátorem vsazeným do zdi nad velkou staženou roletou. Odšrouboval mříž a podal ji dolů svým lidem. Rozhlédl se. Chvilí poslouchal. Bylo ticho. Neblížila se žádná nevídaná společnost. Protáhl se úzkým otvorem. Dalo to práci dokonce i jemu s jeho trpasličí postavou. Seskočil na betonovou podlahu. Našel ovládání, vyřadil alarm a povytáhl roletu o necelý metr nahoru. Jakmile výsadkáři vklouzli dovnitř, hned ji zase spustil dolů. Zatím šlo všechno dobře. V tichosti.

Našli si úkryt na protější straně překladiště. Stihli to právě včas. Ve chvíli, kdy tudy projížděl otevřený nákladní elektromobil. Řídil ho muž v červené kombiněze. Na korbě seděla četa úklidových robotů. Můrka zatahal Milese za rukáv a podíval se na něj s nevyčtenou otázkou: Toho? Miles zakroutil hlavou. Ne. Toho ne. Byl to jen údržbář a nejspíš věděl o jejich kořisti méně než oni. Ne. Žádné zbytečné ztráty času. A žádná zbytečná těla v bezvědomí. Našli podzemní chodbu, která podle mapy měla vést k hlavní budově. Dveře na konci chodby však byly zamčené. Samozřejmě.

Nezbývalo než zase šplhat Můrkovi na ramena. Tiše odmontovat jednu stropní desku. Byl to falešný strop. Lehká křehká konstrukce. Neunesla by nikoho jiného než Milese. Pod skutečným betonovým stropem vedly kabely. Miles mezi nimi potřeboval najít kabel od ovládání dveří. Právě sahal do jedné z mnoha kapes pro nářadí, když za ním do otvoru ve stropě hodila mohutná Můrkova paže vak se zbraněmi a výstrojí. Hned potom někdo vrátil zpátky stropní desku. Miles okamžitě zalehl na břicho a podíval se škvírou dolů. V tu chvíli v chodbě zaburácel hřmotný hlas: "Ani hnout!"

Zatraceně. Miles zaťal zuby. Díval se dolů na hlavy mužů ze svého týmu. Kolem nich byli strážní v černých kalhotách a červených kabátech. Měli zbraně. Odjištěné zbraně. "Co tu děláte?" hřmál strážný s hodností seržanta. "Do prdele," zanařikal podporučík Můrka. "Prosím tě, človče, tohle nesmíš dát vědět mému veloušovi. Jinak mi sebere všechny frčky."

"Cože?" Seržant mířil na Můrku neurodisruptorem. Hlaveň mu vrazil do břicha. "Ruce! Co jste zač?"

"Jsem Můrka. Máme loď nahoře u Fella. Představ si, nedostali jsme od kapitána propustky sem dolů. My se táhneme až na Jackson, jo, žoldnéři, a když jsme konečně tady, tak nás ten čubčí syn, ten svatej pták drží na lodi a nenechá nás ani mrknout k Ryovalům."

Strážní v červených kabátech je podrobili rychlé, ne právě šetrné prohlídce. Našli jen paralyzéry a sadu antidetekčních přístrojů, kterou měl u sebe Můrka.

"Vsadil jsem se, že k vám zaskočím, i když nemám prachy na to, abych šel hlavním vchodem, chápeš." Můrka zklamaně protáhl obličej. "A vypadá to, že jsem prohrál."

"To vypadá," zabručel seržant. Ustoupil od Můrky a sklonil hlavě.

Jeden strážný sesbíral z podlahy věci zabavené Dendarijcům. Ukázal je seržantovi. "Nejsou vyzbrojení jako přepadovej oddíl," řekl.

Můrka se zatvářil uraženě. "To taky nejsme."

Seržant převracel v prstech jeden ze zabavených paralyzérů. "To znamená, že máte na krku svévolné opuštění, co?"

"Ne. Když budeme zpátky před půlnocí, tak ne." Můrka se bezelstně usmál. "Koukej, náš velící je vážně bastard. Nešlo by to, nějak se dohodnout? Bez hlášení?" Poklepal si rukou na náprsní kapsu.

Seržant se ušklíbl. Přeměřil si Můrku pátravým pohledem a řekl: "Možná."

Miles je poslouchal s obdivem a zatajeným dechem. Můrko, jestli to zabere, povýším tě...

Můrka se zeptal: "Než vypadnu, byla by šance tam aspoň nakouknout? Co? Ani bych nemusel vidět holky, chápeš, jenom to místo. Aby se dalo říct, že jsem to viděl na vlastní oči."

"Hochu, tohle tady," procedil seržant mezi zuby, "to není bordel."

Můrka ohromeně zvedl obočí. "Cože? A co je to?"

"Biokomplex."

"Aha," řekl podporučík.

"Ty idiote," přidal se k Můrce ve hře jeden z výsadkářů. Miles ležel bez hnutí na falešném stropě a v duchu svým lidem blahořečil. Nikdo z nich za celou dobu ani jednou nezabloudl pohledem nahoru.

Můrka mluvil dál: "No ale ten chlápek ve městě mi říkal..."

"Kdo?" přerušil ho seržant. "Co to bylo za chlápek?"

"Ten, co jsem mu dal peníze," řekl Můrka.

Strážní v červených kabátech vyprskli smíchy. Seržant Můrku odstrčil neurodisruptorem od zdi. "Tak jdeme. A ty se raduj, hochu. Tohle je tvůj šťastnej den."

"Chceš říct, že jdeme dovnitř?" zeptal se Můrka hlasem plným naděje.

"Ne," odsekl seržant. "Chci říct, že ti nezlámu obě nohy, než tě odsud vykopnu ven." Pak mnohem přívětivějším hlasem dodal: "Ale nezoufej. Když budeš hledat, ve městě bordel určitě najdeš." Vytáhl Murkovi z kapsy peněženku, zkontroloval jméno na kreditní kartě a pak peněženku i s kartou zase vrátil. Samozřejmě až poté, co z ní pečlivě vybral všechny bankovky a mince. Strážní provedli totéž oběma rozhořčeně se tvářícím výsadbářům. Získanou hotovost si beze slova rozdělili rovným dílem. "V bordelech berou i kreditky. Nebojte se. A teď pohyb! Nebo to do půlnoci nestihnete."

Milesův tým, sice hanebně odzbrojený, ale beze ztrát, zmizel pod dohledem strážných kdesi v podzemní chodbě. Miles počkal, až budou z doslechu. Pak zapnul náramkový kom: "Bele?"

"Ano?" ozvala se hned odpověď.

"Problém. Právě dostali můj tým. Snad ale bude všechno v pořádku. Naštěstí. Díky Murkovi. Sehrál to skvěle. Skvěle se z toho vylhal. Snad je vyhodí nějakými zadními dveřmi ven. Já se taky stáhnou. Přeskupíme se a zkusíme to znovu." Miles se odmlčel. Věděl, že zvířili bahno. Že vyburcovali strážu z klidu, možná na celou dlouhou jacksonskou noc. Že sotva projdou dovnitř podruhé. A on... Chvilí přemýšlel. Pak řekl do komu: "Ne, uděláme to jinak. Zůstanu ještě tady. Podívám se po tom stvoření. Kdybychom se dozvěděli, kde je, měli bychom příště větší šanci."

Belův alt zněl naléhavě, téměř prosebně: "Ale buďte opatrní."

"To rozhodně budu. Čekejte na Můrku a ty dva. Konec."

Jakmile našel správný kabel, podařilo se mu otevřít dveře během několika vteřin. Po chvíli krkolomného ručkování pod stropem zasunul stropní desku zpátky na místo a skočil dolů. Báł se, hrozně se báł, jak betonová podlaha přivítá jeho kosti. Ale měl štěstí. Žádná zlomenina. Proklouzl do hlavní budovy a nejkratší cestou zmizel v potrubí. Chodby nebyly bezpečné. Ležel na zádech v rouře, na břiše měl projekční krychli holografické mapy a hledal příhodnější cestu, při které by nemusel počítat s urostlými postavami svých výsadbářů. Kam jít? Kde by měl člověk před půlnocí hledat nestvůry? Pod postelí?

Bylo to někde u třetí křižovatky rozvětveného potrubí, ke které zuby nehty přivlekl batoh se zbraněmi a výstrojí, když si poprvé uvědomil, že skutečnost neodpovídá mapě. Zatraceně. K čertu. Mohl se jen dohadovat, jestli to je vinou následných úprav budovy, nebo preventivních úprav mapy, ale jedna věc byla jistá: Musel se spolehnout sám na sebe.

Prodíral se rourami a šachtami přes třicet minut. Cestou objevil a zneškodnil dva poplachové senzory. Čas běžel. Už se zdálo, že bude muset rychle najít cestu ven, když vtom... už to má! Za mříží ventilační šachty byla matně osvětlená místnost, plná projekčních a komunikačních přístrojů. Podle mapy tam sídlil servisní technik, ale místnost nevypadala jako dílna. Že by další z mnoha Ryovalových úprav? To nebylo v tu chvíli podstatné. Podstatné bylo, že uvnitř seděl muž, seděl tam sám a seděl zády k Milesovi. Jedinečná příležitost, jakou by byl hřích nevyužít.

Miles pomalu vytáhl z batohu narkotizační pistoli a přesvědčil se, že je nabitá tou správnou šipkou. Roztomilým koktejlem paralytických, psychotropních a dalších látek, namíchaných vojenským doktorem na palubě Gazely. Ještě pomaleji, opatrněji prostrčil úzkou hlaveň mříží, tiše se vydýchal, zamířil a vystřelil. Zásah. Muž sebou trhnul. Zůstal sedět. Jedna ruka mu bezvládně klesla k podlaze. Miles se spokojeně usmál, vyřízl mříž z rámu a nasoukal se otvorem do místnosti.

Muž měl na sobě civilní, dobře padnoucí, kvalitní oblek. Zdálo se, že patří k lepšímu průměru místních vědců. Hověl si v křesílku, mírně se pohupoval a s nevzrušeným, dětinsky zvědavým úsměvem zíral na Milese. Houpání přecházelo do pozvolného pádu přes boční opěradlo křesla.

Miles muže zachytil a narovnal ho. "Sed'. Takhle. Nemůžeš mluvit s nosem v koberci. Že ne?"

"Nooo... ne," zakroutil muž hlavou. Pak ji nechal volně viset na krku.

"Víš něco o tom guláši z genů, o té potvoře, kterou sem nedávno přivezli od Bharaputry? Co?"

Muž zamrkal a rozesmál se. "Jo."

Moc fantazie šipka neprobudila, pomyslel si Miles. "Kde je?"

"Dole."

"Kde dole?"

"V suterénu. Je tam spousta krys. Může je chytat." Zahihňal se. "Kočka přece chytá krysy. Nebo krysa kočky? Já ted'..."

Miles se podíval na mapu. Suterén. Ano. Byl to prostor, kde by přepadová jednotka určitě měla šanci. Ideální terén z hlediska přístupu a ústupu, ale trochu komplikovaný z hlediska vyhledání kořisti. Rozlehlý nepřehledný labyrint, plný stavebních prvků zapuštěných do skalního podloží a kombinovaných se speciálními antivibračními nosnými sloupy laboratoří. Skalní podloží se svažovalo. Proto byl strop na dolním konci stavby nad úrovní povrchu a byl dost vysoký. Vhodné místo pro únikový bod. Na protějším konci, kde se budova zakusovala do svahu, byl strop nízký. Příliš nízký pro kohokoli. Kromě krys. Dobrá. Miles otevřel pouzdro se šipkami. Chtěl najít něco, čím by svou oběť udržel po zbytek noci v nezávadném stavu. Muž rozjařeně šmátral rukou ve vzduchu. Pokoušel se Milese přitáhnout blíž k sobě. Z rukávu saka se mu vysunulo zápěstí. Na něm byl náramkový kom. Skoro stejný, stejně vybavený jako Milesův. Blikalo v něm světlo. Miles se rozhlédl. Zneklidněl. Ta místnost... "Mimochodem, co jsi zač?"

"Moglia. Šéf ochranky Ryovalova biokomplexu," odříkával muž zvesela. "K vašim službám, pane."

"To opravdu jseš." Miles rychle probíral šipky v pouzdře. Prsty ho neposlouchaly. Sakra, sakra, sakra.

Rozletěly se dveře. "Ani hnout!"

Miles jedním prudkým pohybem zároveň stiskl tlačítko Alarm/Autodestrukce na svém komu, odepnul kom od zápěstí a odhodil ho. Stráž ve dveřích neměla šanci zasáhnout. Mezi namířenými zbraněmi a Milesem seděl rozesmátý Moglia. Kom se roztavil a odpařil ještě dřív, než doletí obloukem na koberec. To zahladilo stopu, která mohla Ryovalovy stráže dovést k ostatním. Navíc Bel dostal signál, že něco není v pořádku.

Šéf ochranky se usmíval, zcela zaujatý počítáním prstů. Do místnosti vběhli muži v červených kabátech. Vedl je seržant. Starý známý. Miles ještě stačil, ke svému zděšení, na otevřených dveřích zahlédnout zvenčí připevněnou tabulku "Bezpečnostní služba - řízení operací". Pak mu seržant přirazil tvář ke zdi a začal ho prohledávat. Nekompromisně, rychle, důkladně. Během několika vteřin ležela na podlaze veškerá Milesova výzbroj. A bunda a boty a opasek. Miles se opíral rukama o zeď. Třásl se bolestí po velmi zdařilých, odborně vedených úderech a chvatech. Kromě toho se třásl vzteky po velmi nešťastném obratu štěstí.

Šéf bezpečnostní služby, sotva se probral z narkotické blaženosti, nebyl ani trochu potěšen, když vyslechl seržantovo přiznání o třech uniformovaných mužích, které toho večera zadržel a s odstupným opět propustil. Vyhlásil všem strážným plnou pohotovost a vyslal početný, po zuby ozbrojený oddíl ven hledat Dendarijce. A pak, zhruba se stejným výrazem ve tváři, jaký měl seržant, když mu podával své takřka sebevražedné hlášení, přistoupil k holografickému komunikátoru.

"Pane?" začal opatrně.

"Co je, Moglio?" Tvář barona Ryovala byla ospalá a rozmrzelá.

"Omlouvám se, že vás ruším, pane, ale myslím si, že byste měl vědět, že jsme tu právě zadrželi vetřelce. Není to obyčejný zloděj, soudě podle jeho šatů a výzbroje. Je to takový... přerostlý trpaslík, pane. Připlazil se potrubím a větrací šachtou." Moglia ukázal Ryovalovi sbírku nástrojů a přístrojů a zbraní, které zabavili Milesovi. Seržant pak dovedl do záběru i Milese. "Chtěl ze mě dostat informace o té bestii od Bharaputry."

Baronovi poklesla čelist. Chvilí se ohromeně díval. Pak zvrátil hlavu dozadu a rozesmál se. "Mohlo mě to napadnout. Proč by admirál kupoval to, co se dá ukrást, že?" Znovu se zasmál. "Výborně, Moglio."

Šéf ochranky viditelně pookřál. "Vy toho zákrska znáte, můj pane?"

"Znám ho. Znám. Říká si Miles Naismith. Žoldněř. Do hodnosti admirála se jistě povýšil sám. Bezpochyby. Dobrá práce, Moglio. Postarejte se o něj. Do rána. Já si s ním ráno přijdu promluvit."

"Postarám se, pane. Máte na mysli něco konkrétního?"

Ryoval pokrčil rameny. "Bavte se. Vy na něco přijdete."

Když baronova tvář zmizela z projekční desky, ocitl se Miles v průsečíku zamýšlených pohledů šéfa ochranky a jeho seržanta.

Moglia popošel blíž a více méně přátelsky, jen kvůli uvolnění nahromaděného napětí, zasadil Milesovi ránu pěstí do žaludku. Pořád se ale necítil dost dobře na to, aby si úder správně vychutnal. "Tak ty chceš vidět vojákáka od Bharaputru? Co?" Těžce oddychoval. Hladil si své vlastní, stále poněkud rozbourané břicho.

Seržant se chápavě usmál. "A co takhle mu to jeho přání splnit, pane?"

Šéf ochranky zadržel v krku řihnutí a s blaženým úsměvem přikývl: "No ovšem..."

Miles nepočítal, kolika výtahy a chodbami prošel cestou dolů, v železném sevření jednoho zvlášť obudně velkého strážného, doprovázeného seržantem a šéfem ochranky. Jen se modlil, aby někomu z nich nepřípadlo zábavné zlomit mu ruku nebo nohu. Nakonec všichni čtyři sjeli rychlovýtahem do suterénu. Vystoupili v zaprášené hale, nabitě uskladněnou či vyřazenou výzbrojí a výstrojí. Došli k padacím dveřím, vsazeným do podlahy. Když se padací dveře otevřely, Miles uviděl kovový žebřík, který se ztrácel dole ve tmě.

"Naposledy jsme tam házeli krysu," dobrosrdečně Milese informoval seržant. "Ani nestačila dopadnout dolů - a už byla bez hlavy. Jo. Devítce tam asi vytrávilo. Naše Devítka má metabolismus jako vysoká pec."

Strážný postrčil Milese k žebříku. Natlačil ho dovnitř, na první příčky, a pak ho zahnal níž tím, že ho mlátil obuškem přes prsty. Miles se zastavil mimo dosah obušku, visel na žebříku a díval se upřeně dolů. Ale viděl jen kameny. A stíny pilířů a sloupů. A studenou tmou.

"Devítko!" zakřičel seržant do tmy. Výkřik se vrátil mnohonásobnou ozvěnou. "Devítko! Večeře! Pojd' si pro ni!"

Šéf ochranky se hlasitě zasmál. Hned poté se chytil za hlavu a tiše zaúpěl.

Ryoval říkal, že si s Milesem ráno přijde promluvit. Z té věty jeho stráže jistě pochopily, že pán chce, aby zajatec byl ráno ještě živý. Nebo nepochopily?

"Co to je? Mučírna? Hladomorna?" Miles vyplivl krev a rozhlížel se kolem sebe.

"Ne, jenom sklepení," ujistil ho seržant ochotně. "Mučírna a hladomorna je pro platící zákazníky," smál se, okouzlený svým osobitým humorem. Pak zabouchl padací dveře. Cvakla západka. Potom už bylo ticho.

Příčky žebříku Milese studily i přes ponožky. Držel se jednou rukou. Druhou zabořil do podpaží, do rukávu černého trička, aby ji trochu zahřál. V šedých kalhotách mu nenechali nic, jen kapesník, proviantní tyčinku a dvě nezlámané nohy.

Visel tam dlouho. Lézt nahoru bylo zbytečné, lézt dolů bylo nebezpečné. Palčivá pronikavá bolest se otupila, šok ustupoval. Teď už se třásl jen zimou.

Mohlo to s námi dopadnout i hůř, pomyslel si. Že by si seržant a jeho lidi zahráli na Lawrence z Arábie a šest Turků? Komodor Tung, náčelník štábu v Milesově dendarijské flotile a vyhlášený blázen do historie, Milese vydatně zásoboval nekonečným seriálem válečných memoárů. Podle jedné takové knihy plukovník Lawrence vyvázl z podobně zapeklité situace jen díky tomu, že hrál hlupáka, a to velmi přesvědčivě. Tung zřejmě tuhle šarádu úspěšně vyzkoušel i na Můrkovi.

Tma se po několika vteřinách ukázala být relativní. Z panelů, upevněných ve stropě, vycházelo slabé žluté světlo.

Nepříjemné světlo, ze kterého se zvedal žaludek. Miles slezl po žebříku dolů, na pevnou zem. V duchu už viděl, jak se po síti dostává domů na Barrajar článek s titulkem: Důstojník Jeho Veličenstva nalezen mrtev v paláci krále bílého masa. Zemřel vyčerpáním? Zatraceně. To nebyla sláva, o které snil, když vstupoval do imperátorových služeb. Ne. Pomalu si začínal přát, aby ta bestie z Bharaputrovy laboratoře zhltała důkaz o jeho přítomnosti.

Černé myšlenky přinesly do Milesovy duše bizarní, morbidní, poněkud zasmušilý klid. Kulhal od pilíře k pilíři, zastavoval se, poslouchal, rozhlížel se. Možná, že by tam někde mohl být ještě jeden žebřík. Možná by u něj byly dveře, které někdo zapomněl zamknout. Možná tu byla ještě naděje.

Možná se něco pohnulo ve stínu za pilířem...

Miles strnul. Ale vzápětí si oddechl. Stín se proměnil v tlustou bílou krysu, velkou jako pásovec. Lekla se, když ho uviděla, a běžela rychle pryč. Drápy jí klapaly a skřípaly na skále. Obyčejná laboratorní krysa. Nechutně velká, ale pořád jenom krysa.

Další stín vlétl před Milese neuvěřitelnou rychlostí, jakoby odnikud. Byl větší než stín krysy a pohyboval se až děsivě tiše. Popadl krysu za ocas a jedním úderem jí roztříštil lebku o pilíř. Na betonovém pilíři zůstala skvrna od krve a vystříklého mozku. Silný ostrý nehet, přesněji řečeno dráp, rozpáral bílý huňatý kožíšek od hrudní kosti až k ocasu. Prsty divoce trhaly z krysího těla kůži. Všude stříkala krev. A pak se do masa zakously tesáky.

Byly to zdravé, naprosto funkční tesáky. Žádná zastrašovací dekorace. Seděly pevně v čelisti, která obličej dávala spíš vlčí, než lidské vzezření. Ploché nos, husté obočí, tmavé rozcuchané vlasy. A samozřejmě dva a půl metru vysoká atletická postava.

Vracet se na žebřík nemělo smysl. To stvoření by s ním udělalo stejně krátký proces jako s krysou. Levitovat nahoru ke stropu? Dal by celé jmění za přísavky na prstech u nohou a rukou, na tohle páni bioinženýři ještě nepřišli. Stát a nehýbat se? Pro tuto variantu se ani nemusel rozhodovat - hrůzou se beztak nedokázal pohnout.

Nejen ruce, i velké bosé nohy na studené skále měly nehty podobné drápům. Stvoření sice bylo bosé, ale nebylo nahé. Mělo na sobě zelený přepásaný kabát podobný kimonu a zelené plandavé kalhoty - obojí z látky, jaká se používá v laboratořích. A ještě něco...

Neřekli mi, že to je žena.

Zahlédla Milese krátce předtím, než dojedla krysu. Dívala se na něj. Tvář od krve, ruce od krve. Znehybněla stejně jako on.

Miles křečovitě sáhl do kapsy na stěhně pro pomačkanou potravinovou tyčinku. Natáhl ruku s tyčinkou směrem k ní. "Dezert?" usmál se hystericky.

Odhodila krysu na zem, chňapla po tyčince, strhla z ní obal a zhltała ji na čtyři kousnutí. Pak přiskočila k Milesovi, chytila ho oběma rukama za ramena a zvedla si ho před obličej. Dech měla takový, jaký se dal čekat. Oči jí hořely.

"Vodu!" zachrčela.

Neřekli mi, že umí mluvit.

"Jasně... vodu," vypravil ze sebe Miles. "Ovšem. Někde by tu měla být voda. Koukej, na stropě, tam v těch trubkách. Když mě, uť, pustíš, hodná holka, zkusím z nich dostat vodu nebo..."

Postavila ho - pomalu, opatrně - zpátky na skálu. A pustila ho. Miles krok za krokem ustupoval dozadu. Ruce držel tak, aby pořád viděla otevřené dlaně. Odkášlal si. Chtěl mluvit klidným hlubokým hlasem. "Zkusíme to támhle, viš. Tam se strop snižuje, vlastně skála zvyšuje... tam u toho panelu, ta plastová trubka. Ta bílá. Bílou barvou se označuje voda. Šedou nechceme, to je odpad. A v červené jsou optická vlákna..." Nedalo se poznat, jestli šelma rozumí. Hlavní je tón hlasu. "Kdybys mě dokázala držet na ramenou jako podporučík Můrka, uvolnil bych támhle ten spoj..." Předváděl pantomimou, co by bylo třeba udělat. A neměl tušení, jak na to zareaguje mozek skrytý za těma hroznými očima. Ruce, umazané od krve a dvakrát větší než ty jeho, Milese prudce uchopily v pase a zvedly ho do výšky. Miles se zachytil oběma rukama za bílou trubku a centimetr po centimetru se sunul k závitové objímce. Široká ramena pod jeho nohama se posouvala spolu s ním. I jí se třásly svaly, nejen jemu. Objímka držela pevně. Potřeboval by nářadí. Ale nářadí neměl. Musel se spolehnout na své křehké, prokřehlé prsty. Opřel se do objímky ze všech sil. Už se zdálo, že kosti v jeho prstech povolí dřív, než ten zatracený kroužek z plastu, když objímka konečně zaskřípala a pohnula se. Mezi prsty mu začala téct voda. Ještě párkrát otočil objímku - a z trubky na skalní podloží vytryskl gejzír.

V tom okamžiku ji Miles přestal zajímat. Více méně ho upustila na zem. Zvrátila hlavu dozadu a rozevřela ústa. Voda jí proudila přímo do obličeje. Vlčí tvář se zajíkala, kašlala, hltala vodu ještě divoceji než krysí maso. Pila a pila a pila. Nechala vodu stékat po rukou, po hlavě, po celém těle. A pořád pila. Nakonec, ve chvíli, kdy si Miles už začínal myslet, že nikdy nepřestane, ustoupila o pár kroků dozadu a odhodila z očí mokré vlasy. Podívala se dolů na Milese. Dívala se dlouho. Miles ten čas odhadoval přinejmenším na celou minutu. Pak náhle vykřikla: "Zima!"

Miles nadskočil. "Ano... zima... ovšem. Mně je taky zima. Mám mokré ponožky. Chtělo by to někde se ohřát. Vid? No uvidíme. Podíváme se tam dál. Tam je strop ještě nižší. Nejvíce teplo je vždycky u stropu. No uvidíme..." Šla za ním. Sledovala ho zvědavými, soustředěnými očima, jakýma kočka sleduje... no... krysu. Miles se ploužil mezi betonovými pilíři a sloupy. Strop už byl tak nízký, že pod ním místy lezl po čtyřech. Konečně našel potrubí, které hledal. "Kdybysme tohle otevřeli," ukázal na plastovou trubku s přibližně stejným obvodem, jaký měl on v pase, "foukala by tam odtud spousta horkého vzduchu. Jenže tu není žádná objímka. Aspoň ne tady." Přemýšlel. Sám se divil, že je toho stále ještě schop, ale přemýšlel. Ten kompozitní plast byl zatraceně pevný.

Zkoušela trubkou zaškubat. Pak se položila na záda a párkrát do ní kopl. Když ani to nepřineslo výsledek, podívala se bezradně na Milese.

"Zkus tohle." Miles jí ostrážitě vzal za ruku s mohutnými drápy a naznačil jí, jak by měla škrábat po obvodu trubky.

Pochopila ho. Chvilí usilovně škrábala a škrábala - a pak se na něj podívala, jako by chtěla říct: To nefunguje!

"Zkus teď kopat a škrabat," navrhl jí Miles.

Vážila přibližně sto padesát kilogramů a celou tou vahou zaútočila na trubku. Bušila do ní, kopala, škrábala. Potom se na trubku zavěsila, chytila ji oběma rukama do náruče, chodidla přitiskla ke stropu a vši silou se vzepřela. Tam, kde škrábance byly nejhlubší, potrubí prasklo. Spadla i s ním na skalní podloží. Pod nízkým stropem začal syčet horký vzduch. Zvedla k němu ruce, pak hlavu, jako by se s horkým vzduchovým proudem mazlila. Pak se posadila na paty a nechala teplo vanout kolem celého těla. Miles si svlékl ponožky a rozložil je na trubce, aby uschly. Měl by teď skvělou příležitost k útěku. Kdyby bylo kam utíkat. A proč. Chtěl mít svou kořist na očích. Kořist? Právě uvažoval o tom, kolik milionů v sobě skrývá její lýtkový sval, když sklopila hlavu a zabořila obličej mezi kolena.

Neřekli mi, že dovede plakat.

Miles vytáhl z kapsy kapesník. Archaický kus látky, který podle řádů patřil k vybavení vojáka. Nikdy nechápal význam toho idiotského kapesníku, který jedině, snad, mohl naznačovat, že tam, kam přijdou vojáci, se vesměs pláče dost často. Rozbalil kapesník a podal jí ho. "Tady. Tímhle si utři oči."

Vzala si kapesník oběma rukama, přitiskla ho k plochému nosu a z plných plic se vysmrkala. Pak mu ho zase podala zpátky.

"Nech si ho," řekl Miles. "Já... jak ti říkají?"

"Devítka," zavrčela. Nevřčela nepřátelsky. Měla prostě takový hlas. "...a jak říkají tobě?"

Proboha, celá souvislá věta. Miles překvapeně zamrkal. "Jsem admirál Miles Naismith." Sedl si na zkřížené nohy.

To, co řekl, ji ohromilo. "Voják? Opravdový důstojník?" Prohlédla si ho, pozorně, zamyšleně, jako kdyby ho viděla poprvé. "Ty?"

Miles si odkašlal. "No... teď sice nemám nejšťastnější období, ale... ano, jsem opravdový důstojník."

"Já taky - nemám nejšťastnější období," řekla smutně. Zavzlykala. "Nevím, jak jsem tu dlouho, ale teď jsem se prvně napila."

"Tři dny, myslím," řekl Miles. "Oni ti vůbec nedávali jíst ani pít?"

"Ne." Zamračila se. Vyceněné tesáky dodávaly jejímu mračením velice děsivý nádech. "To, co mi dělají tady, je horší než to, co mi dělali v laboratoři. A já myslela, že horší věci než v laboratoři mi už nikde jinde dělat nemůžou."

Neboj se toho, čeho se bojíš, říkalo, jedno staré přísloví. Boj se toho, čeho se nebojíš. Miles přemýšlel o své holografické mapě. Díval se na Devítku a myslel na to, že může vzít celý pečlivě zpracovaný strategický plán operace do dvou prstů, odnést ho do recyklační jednotky a spláchnout. Kdyby našel trubku, dost širokou, aby se dostal dovnitř... Ale Devítka?

Odhrnula si rozčuchané vlasy z tváře. Jejich pohledy se setkaly. Miles si až v té chvíli uvědomil, že má světle lískové oči. Měl pocit, že ho ze tmy sleduje vlčice. Zeptala se, nedůvěřivě, zlostně: "Proč tu jseš? Je to další test?"

"Ne, to je život." Miles se ušklíbl. "Já... víš... udělal jsem chybu."

"Já asi taky." Potřásla hlavou.

Miles přimhouřil oči. "Jak jsi vlastně žila předtím?"

Odpověděla mu, jako by se na tuhle otázku předem připravovala: "Do osmi let jsem byla u pěstounů. Jako všichni klonové. Pak jsem ale začala být moc velká a nešikovná a rozbíjela jsem věci, a tak mě museli dát do laboratoře. Nebylo tam zle. Bylo tam teplo a dost jídla."

"Nemohli ti přece moc zjednodušit myšlení, jestli z tebe chtěli mít vojáka. Zajímalo by mě, jaké máš asi IQ," přemítal Miles.

"Sto třicet pět."

Miles na okamžik znehybněl. "To... aha. A máš... nějaký výcvik?"

Pokřčila rameny. "Dělali mi hodně testů. Byly... v pořádku. Kromě testu agresivity. Nesnášela jsem elektrické šoky."

Poposedla si. Chvilí přemýšlela. "A nesnášela jsem experimentální psychology. Moc lžou." Ramena jí poklesla. "Stejně jsem byla nefunkční. My všichni jsme byli nefunkční."

"Jak to mohli tvrdit, když vás nikdy nevyzkoušeli ani v základním výcviku?" řekl Miles s despektem. "Vojenská akce, to je komplexní, kooperativní záležitost, kde rozhoduje celá řada faktorů. Testy, prosím tě... Já jsem léta studoval strategii a taktiku, a pořád nevím ani polovinu toho, co bych měl vědět. Ale jedno už vím: Voják potřebuje hlavně tohle," poklepal si ukazovákem na hlavu.

Očividně ji tím nenadchl. "Jo?" zavrčela. Zvedla mu před obličej ruce s ostrými drápy. "Tak proč mi udělali tohle?"

Miles neodpověděl. V krku měl náhle sucho. Takže admirálové taky lžou. Někdy i sami sobě. Mlčel. Nevěděl, jak dlouho. Nakonec řekl:

"Tebe za celou tu dobu nenapadlo, že by ses mohla napít vody z těch trubek?"

"Potrestají tě, když rozbiješ věci. Aspoň mě. Možná, že tebe ne. Ty jsi člověk."

"Nikdy tě nenapadlo, že bys mohla utéct? Dostat se ven? To voják přece má zkoušet, když ho zajme nepřítel. Má přežít, utéct a znovu udeřit."

"Nepřítel?" Podívala se nahoru na strop, jako kdyby v něm cítila tu ohromnou sílu a moc rodiny Ryovalů. "A kdo je můj přítel?"

"Aha, promiň. V tom to vězí." Kam by dva a půl metru vysoký genetický koktejl s vlčími tesáky mohl utéct? Ke komu? Přítel... Miles se zhluboka nadechl. Věděl, co teď musí říct. Ano. Práce, osobní zájem, pud sebezáchovy, všechno ho vedlo jedním směrem. "Tví přátelé jsou blíž, než si myslíš. Proč bys řekla, že jsem tady?" No ano. Proč?

Zamračila se. Udiveně. Nechápaně.

"Přišel jsem pro tebe. Slyšel jsem o tobě. Chci tě... naverbovat. Tedy chtěl jsem. Pak se to zvirtlo a já teď musím utéct."

Ale když půjdeš se mnou, můžeš se připojit k dendarijským žoldněřům. Nelitovala bys. Jsme dobrá parta, špička ve svém oboru, a vždycky mezi sebou rádi přivítáme dalších pár správných chlapů - nebo kohokoliv jiného. Víš o jednom

seržantovi, který... který potřebuje rekruta, jako jseš ty." Opravdu. Seržant Dyeby byl nechvalně známý svým vztahem k ženám. Trval na tom, že jsou příliš měkké. Díky tomu pak ženy, které prošly jeho přijímačem - a přežily ho, byly tvrdé až dost. Miles si představil Dyeba, jak stojí na špičkách a řve do výšky dvou a půl metru... Hned ale donutil fantazii k přistání a soustředil se na přítomnost. Neměl pocit, že by svým vyprávěním Devítka oslnil. "Prima," řekla chladně, tak chladně, až Milesovi blesklo hlavou, jestli nemá v genech i ten Siův telepatizační preparát (ne, nemohla ho mít, zkompletovali ji dávno před preparátem), "ale já nejsem člověk. To jsi nevěděl?"

Miles pomalu, obezřetně pokrčil rameny. "Člověk je ten, kdo se jako člověk chová." Přinutil se pohlédnout tvář, vlhkou od slz. "Zvířata nepláčou, Devítko."

Trhla sebou, jako by dostala ránu elektrickým proudem. "Zvířata nelžou. Lidi jo. Pořád."

"Pořád ne." Doufal, že si v matném světle nevšimla, jak se červená. Doufal, ale nevěřil tomu. Nespouštěla z něj oči.

"Dokaž to," řekla. Posadila se na zkřížené nohy, stejně jako on. Z nazlátlých svítících očí teď vyzářovalo něco, co by se dalo nazvat hloubavostí. Nebo zvědavostí.

"No... jistě. Jak?"

"Svlékni se."

"...co?"

"Svlékni si šaty a pojď se milovat. Tak, jak to dělají lidi. Jako muž a žena." Natáhla k němu ruku. Tou rukou mu pevně sevřela krk.

Z míst, kam se přitiskly její drápy, začaly téct slabé pramínky krve. Miles se dusil. Oči mu lezly z důlků. Kdyby přitlačila trochu víc, pramínky by se proměnily v jednu velkou červenou fontánu. Taková předčasná smrt...

Dívala se mu do tváře zvláštním, děsivým, žízňivým pohledem. Pak prudce rozevřela prsty. Miles vyskočil, praštil se do hlavy o nízký strop a sedl si zase zpátky na skalní podloží. Jiskry, které měl před očima, nijak nesouvisely s láskou na první pohled.

Mezi vyceněnými tesáky se prodralo zoufalé zaúpění. "Hnusím se ti," vzlykala. Přejela si rukama po tvářích. Za ostrými drápy zůstávaly červené brázdy. "Vidíš ve mně... zvíře... ne člověka." Byla na nejlepší cestě provést něco zatraceně nerozumného.

"Ne ne ne!" vyhrkl Miles. Rychle se dokolébál po kolenou až k ní, popadl ji za ruce a snažil se je stáhnout dolů. "Tak to není. Jde o to - kolik ti vůbec je let?"

"Šestnáct."

Šestnáct. Bože. Pamatoval se na dobu, kdy mu bylo šestnáct. Na tu posedlost sexem a na každodenní umírání kdesi uvnitř. Šestnáct let je strašný věk pro někoho uvězněného v malém zkrouceném křehkém těle. Ani nevěděl, jak tu hrůzu, tu sebenenávist přežil. Vlastně věděl. Potkal dívku, která ho měla ráda. "Nejsi na to ještě mladá?" pokusil se vyjednávat.

"A kolik bylo tobě?"

"Patnáct," přiznal se dřív, než ho napadlo, že pravda není zrovna šťastným řešením. "Ale nestálo to za nic. Zbylo mi z toho jen pár ošklivých vzpomínek."

Drápy znovu zamířily k vlčí tváři.

Miles zakřičel: "To nesmíš!" Pověsil se jí na ruce. To mu připomnělo jednu nepříjemnou epizodu z počátků vojenské kariéry. Tenkrát mu seržant Bothari vzal nůž, ukradl mu ho prostě proto, že měl větší sílu. Zatraceně. "Můžeš se uklidnit?" ječel na Devítku.

Zaváhala.

"Pochop, důstojník a džentlmen se na svou dámu jen tak nevrhne. Víš. To se... to se posadí. Udělají si pohodlí.

Povídají si, vypijí trochu vína, poslouchají hudbu... všechno pěkně pomalu. A ty ses ani pořádně neohřála. Tady. Sem si sedni. Tady je větší teplo." Usadil Devítku blíž k rozervané trubce, klekl si jí za záda a pokoušel se jí promnout svaly na krku a na ramenou. Byly pevné, vypracované. Ve srovnání s jeho prsty se zdály být z kamene. Kdyby ji škrtil, asi by to vůbec nezaregistrovala.

K čertu. Jak se má zachovat důstojník Jeho Veličenstva, když je zavřený u Ryovala ve sklepech spolu s mladistvou sexuálně frustrovanou vlkodlačicí? O tom se nezmiňuje žádná příručka Imperiální akademie... Snažil se připomenout si úkol mise. Měl dopravit její levý lýtkový sval nahoru na Gazelu, a to tak, aby tkáň zůstala živá. Doktore Canabo, jestli to přežiju, budeme spolu mít dlouhý a hlasitý rozhovor.

Hlas Devítky teď kromě tesáků a tvaru čelisti formovala deprese. "Připadám ti moc velká, vid'?"

"Ne. Vůbec ne." Tentokrát byl pohotovější a zalhal včas. "Naopak. Já zbožňuju vysoké ženy. To ti řekne každý, kdo mě zná. Klidně se můžeš zeptat. Navíc, na to jsem přišel už dávno, rozdíl ve výšce vadí, když stojíš. V leže to není problém, to..." Hlavou se mu honilo všechno, co se kdy dozvěděl o ženách. Teoreticky i prakticky. Metodou pokusu a omylu. Většinou omylu. Co vlastně ženy chtějí?

Přesunul se tak, aby jí viděl do tváře. Vzal ji za ruku. Něžně. Mlčela. Dívala se na něj - snad by se dalo říct, že také něžně - a čekala na... instrukce. V té chvíli si Miles uvědomil, že by to byla první panna v jeho životě. Strnul. Pěkných pár vteřin se dokázal jen usmívat. "Devítko, ty jsi to ještě nikdy nedělala, že ne?"

"Viděla jsem holo," řekla. Svráстила obočí. Zamyslela se. "Tam vždycky začínají líbáním, ale..." Pohnula rukou směrem k dolní čelisti, "...to ty asi nebudeš chtít."

Miles se snažil nemyslet na roztrhanou a zhltanou kysu. Koneckonců, kdyby ji netrápili hladý... "Viš, holo může být zavádějící. Mladá žena - zvlášť při prvním milování - se teprve učí rozumět svému tělu. To mi říkaly moje přítelkyně.

Mám trochu strach, že ti ublížím." A že ty mně potom vyvrveš vnitřnosti.

Dívala se mu do očí. "To bude v pořádku. Mám vysoký práh bolesti."

Ale já ne.

Bylo to šílené. Miles byl šílený. Zvláštní mrazivý pocit z toho návrhu mu stoupal z břicha do mozku jako závoj mlhy. Snad se to podobalo předsmrtné euforii. Možná. Věděl jedno: Vyšší ženu v životě nepotkal. A nepotká. Vysoké ženy. Trapné otázky, jestli bude sex, nebo horolezectví. S tím by jednou provždy...

Zatraceně, já přesvědčím sám sebe, že vypadá dobře. Nakonec, nechyběl jí... šarm nebylo to správné slovo. Krása? Je síla krásná? Je krásná rychlost, mrštnost, vypracovaná atletická postava? Všechno je otázkou zvyku. I rozměry. Měl pocit, že z ní vyzařuje... teplo? Vitalita? Živočišný magnetismus? ozval se nestranný pozorovatel někde vzadu v mozku. Energie? Ať už to bylo cokoli, bylo to svůdné.

Vzpomněl si na rčení, které měla ráda jeho matka. Všechno, co stojí za to dělat, říkála, stojí za to dělat dobře.

Cítil se jako opilý. Zahodil berle logiky a vznesl se na křídlech inspirace. "Nuže, doktore," slyšel sám sebe dětinsky šeptat, "pojdme experimentovat."

Líbat ženu s vlčími tesáky, to byl skutečně nový zážitek. A nechat se líbat od ní (učila se rychle), to bylo ještě pozoruhodnější. Od chvíle, kdy ho vášnivě objala, ztratil kontrolu nad vývojem událostí. Až později, když zase nabral dech, zeptal se: "Devítka, slyšela jsi někdy o pavoukovi jménem černá vdova?"

"Ne... co je to?"

"Nic důležitého," odpověděl s úlevou.

Celé to bylo neobratné a nezvyklé, ale upřímné. A když to skončilo, měla v očích slzy radosti, ne bolesti. Zdála se být šťastná. Opravdu šťastná. A Miles - Miles byl unavený tak, že na pár minut usnul. S hlavou opřenou o velké štíhlé tělo. Když se probudil, rozesmál se.

"Máš zajímavé lícní kosti, vážně," řekl. Ukazovákem cestoval po jejich liniích. Devítka se k němu spokojeně přivinula. Tiskla se k němu a současně i k potrubí teplovodu. "U mě na lodi slouží jedna žena, a ta má tady vzadu cop. Ten by ti slušel. Třeba tě ho naučí vázat."

Přitáhla si chomáč vlasů před oči a podívala se na ně, jako kdyby si je zkoušela představit čisté a učesané. Pak obrátila pozornost k jeho tváři. "Jsi hezký, admirále."

"Cože? Já?" Přejel si rukou po vráskách, jizvách a neoholených vousech. Oslnila ji má hodnost, ne?

"Máš takovou tvář... živou. A oči vidí, na co koukají."

"Devítka..." Odkáslal si. "Zatraceně, to není jméno, to je číslo. Co se stalo s Desítkou?"

"Desítka umřel." Já taky možná umřu, dodaly její nazlátlé oči těsně předtím, než zmizely pod víčky.

"To ti vždycky říkali jenom Devítka?"

"Mám ještě kódové označení od biopočítače, ale to neznám z paměti. Je moc dlouhé."

"Jistě, všichni máme nějaké kódové označení." Miles dokonce měl dvě. "Ale o to nejde. Nemůžu ti přece říkat Devítka."

Jako robotovi. To je nesmysl. Potřebuješ normální jméno. Jméno, které by ti sedělo." Položil si hlavu zpátky na její nahé, příjemně teplé rameno. Vysoká pec, vzpomněl si na to, co o ní říkaly Ryovalovy strážce. Pousmál se. "Třeba Taura."

"Taura?" Vlčí čelist posunula přízvuk. "...to se pro mě nehodí. Zní to moc vznešeně."

"Taura," trval na svém. "V tom je krása a síla. A tajemství. Je to jméno přesně pro tebe. Mimochodem, když už mluvíme o tajemství..." Napadlo ho, že by možná byla vhodná chvíle k tomu, aby jí řekl o doktoru Canabovi a jeho preparátech. Ale vzápětí si uvědomil, že právě teď by ji to nejvíce urazilo a ponížilo. Jako každého, komu se někdy někdo zkoušel dvořit kvůli penězům. Nebo titulu. Chvilí váhal, "...bylo by na čase odtud zmizet."

Taura se s úžasem rozhledla po labyrintu pilířů a sloupů. "Jak?"

"Ještě nevím. Ale my na to přijdeme, ne? Pořád mi leží v hlavě to potrubí tady." Neměl na mysli potrubí teplovodu, samozřejmě. Musel by hladovět několik měsíců, aby se dostal dovnitř. A kromě toho by se tam uvařil. Z té představy ho, paradoxně, zamrazilo v zádech. Otrásl se a oblékl si černé tričko. Kalhoty si oblékl hned poté, co se probudil. Skála nemilosrdně vysávala teplo z každého kousku masa, který se jí dotkl. Pomalu vstával. V celém těle mu skřípalo a praskalo. Bože. Tohle nebylo nic pro něj. Nebylo mu šestnáct a neměl kondici dospívajícího vlkodlaka. Šestnáct. Kam to tenkrát zapadli, když mu bylo šestnáct? V pisku to bylo. Dosud si živě pamatoval, co všechno to provedlo s jeho tělem. To zas, celkem vzato, ledová skála není tak strašná, koneckonců.

Taura postupně sesbírala a oblékla si jednotlivé díly svého zeleného kimona, které měli předtím rozložené pod sebou. Pak se vydala za Milesem. Šla příkře, dokud strop nebyl dost vysoký, aby se mohla narovnat.

Prohledávali křížem krážem rozlehlý podzemní labyrint. Našli čtyři žebříky s padacími dveřmi. Zamčenými. Na dolním konci budovy našli zamčený vjezd pro auta. Tudy by možná, s trochou štěstí, dokázali uniknout přímo ven. Ale co potom? S Thornem se bez komunikátoru spojit nemohli a do nejbližšího města to bylo 27 kilometrů. Ve sněhu a mrazu. On by šel v ponožkách, ona bosá. I kdyby to nějakým zázrakem vydrželi, bez kreditní karty, zamčené v Mogliově kanceláři, nemohli použít ani místní komunikační síť. A vsadit na soucit a pomoc ve městě, kde vládl Ryoval, to by bylo skutečně pošetilé. Takže - mohli tedy buď utéct hned a později toho litovat, a nebo utéct později, až poté, co si obstarají aspoň to nejnnutnější, s tím rizikem, že budou dopadeni nahoře v budově a budou toho litovat hned. Taktická rozhodnutí mají bezpochyby své kouzlo.

Nakonec opět zvítězily roury. Miles ukázal na potrubí, které se mu nejvíce zamlouvalo. "Myslíš, že bys mě dostala tam dovnitř?" zeptal se Taury.

Prohlédla si trubku a přikývla. Rozzářený výraz v jejich očích už mezitím stačil pohasnout. Natáhla se ke spoji z měkkého kovu, zaryla pod něj drápy a utrhla ho. Pak do štěrbin v potrubí vsunula prsty a zavěsila se, jako kdyby cvičila na hrazdě. Trubka se pod její vahou ohnula. "Můžeš jít," řekla Taura.

Zvedla ho nahoru, opatrně, jako by zvedala dítě, pomohla mu dovnitř. Bylo tam těsně, i když se trubka zdála nejširší z těch, které připadaly v úvahu. Sunul se po zádech do tmy. Těžce, pomalu. Nesnesitelně pomalu. Dvakrát se musel zastavit a potlačit v sobě nával hysterického smíchu. Trubka se stáčela směrem nahoru. Milesovi nezbyvalo než

postupně, s vypětím všech sil, kroutit své křehké nesouměrné tělo tak, aby se protáhl ohybem. Když to konečně dokázal, zjistil, že se roura ve tmě za ohybem dělí ve tvaru Y na dvě větve o polovičním průměru. Tiše zaklel a začal se vracet.

Tauru jeho brzký návrat překvapil. Zvedla k němu tázavě oči. Neobvyklý úhel pohledu.

"Tudy to nejde," zadýchal se Miles v ústí trubky. Složitým, téměř artistickým manévrem se nasoukal do druhé poloviny rozpojeného potrubí a vydal se opačným směrem. I tady se trubka stáčela nahoru - a zůstala dokonce průchodná i za ohybem, ale pro změnu v ní byl rošt. Pevný, pevně zasazený drátěný rošt, se kterým Miles bez nářadí nebyl schopen nic udělat. Taura by nářadí nepotřebovala. Jenže Taura se nevešla do trubky. Miles chvíli přemýšlel. Pak zamručel: "Dobře." A vrátil se.

"To stačí. S potrubím jsme skončili," oznámil Tauře v ústí trubky. "Uf... pomohla bys mi dolů?" Taura ho postavila na zem. Miles se víceméně bezvýsledně pokusil vyklepat prach z kalhot a trička. Potom řekl: "Najdeme něco lepšího." Taura ho sice poslušně následovala, ale v očích se jí už odrážely stíny zpochybující jeho genialitu. Miles zavadil pohledem o sloup. Jeden z mnoha. Přišel blíž a v matném světle si sloup pozorně prohlédl.

Antivibrační nosný sloup. Dva metry v průměru. Nádrž zasazená hluboko do skály a naplněná speciální kapalinou, která ho nadnášela. Sloup asi patřil k soustavě prvků zabezpečujících ultrastabilní prostředí v některé laboratoři, kde se možná, například, mohly generovat některé druhy krystalů a podobně. Miles poklepal rukou na stěnu sloupu. Znělo to dutě. Ve stěně sloupu se rýsovaly... dveře? Přejel po rýhách rukou. Něco tam bylo. Natáhl ruku víc do strany a nahnatal dva výstupky. Zkusil je stisknout. Výstupky se pod tlakem jeho prstů daly do pohybu. Zmizely ve stěně. Ozvalo se cvaknutí a krátké ostré zasyčení. Vzápětí se čtverec vymezený rýhami propadl někam dovnitř. Miles zavravoral. V poslední chvíli čtverec zachytil. Pak ho vytáhl ze sloupu ven.

"Výborně, výborně," usmíval se. Prostrčil hlavu otvorem. Podíval se dolů, potom nahoru. Neviděl nic. Jen tmu. Sáhl dovnitř. Nahnatal žebřík. Vlhký kovový žebřík pro údržbáře a opraváře. Sloup se podle potřeby zřejmě napouštěl kapalinou určité hustoty. Měli štěstí, že byl prázdný. Miles vlezl na žebřík. Nahnatal poklop. Ten se dal otevírat z obou stran, zdola i shora. Díky Bohu. "Jdeme. Uvidíme, co nás čeká dál."

Stoupali po žebříku nahoru. Pomalu. Velmi pomalu. Mohli se orientovat jen podle hmatu. Miles raději nemyslel na to, co by se stalo, kdyby ze žebříku spadl. Částečně ho uklidňovalo, že dole pod nohama slyšel dýchat Tauru. Měli za sebou tři patra, kdy i na stěně sloupu nahnatal rýhu. Čtverec. Málem ho minul. Tenhle uzávěr byl na opačné straně než ten dole. Miles zjistil, odporně drsným způsobem, že nemá dost dlouhé a silné ruce na to, aby se jednou rukou držel žebříku, potaženého slizem, a druhou rukou ve tmě tiskl dvojici tlačítek na uzávěru. Po neúspěšném pokusu a krkolomném sklouznutí, při kterém se mu zastavilo srdce, zůstal křečovitě zavěšený na žebříku. Chvilí ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo. Pak procedil mezi zuby: "Tauro, já půjdu nahoru a ty to zkusíš otevřít." Ale moc nahoru jít nemohl. Zhruba o metr výš sloup končil.

Taura neměla s otevřením uzávěru nejmenší problém. Dvojice tlačítek, stisknutá její mohutnou rukou, po krátkém skřípavém protestu bezpodmínečně kapitulovala.

"Co tam vidíš?" zašeptal Miles.

"Velkou tmavou místnost. Možná laboratoř."

"To by dávalo smysl. Teď běž dolů a dej ten dolní uzávěr zpátky na místo. Nemusí vědět, kudy jsme vypadli."

Když Taura začala sestupovat po žebříku dolů, aby splnila úkol, prolezl Miles otvorem do ztemnělé laboratoře.

Pochopitelně se neodvážil rozsvítit. Místnost bez oken naštěstí byla dostatečně prozářena různými displeji a monitory, díky nimž se oko přivyklé tmě dokázalo orientovat přinejmenším do té míry, aby tam o nic nezakopl. Našel prosklené dveře, které vedly do chodby. Elektronicky střežené chodby. Důkladně střežené. Přes sklo ve dveřích zahlédl na rohu, na křižovatce chodeb, červené siluety. Strážce. Proč tady?

Taura se vysoukala ven ze sloupu. Otvor byl pro ni úzký, málem se do něj nevešla. Posadila se sklesle na podlahu, s hlavou v dlaních. Miles zbystřil pozornost. Přišel k ní. "Jsi v pořádku?"

Zakroutila hlavou. "Ne. Umírám hladu."

"Cože? Ta tyčinka by vojákovi měla stačit na dvacet čtyři hodin." O kryse nemluvě.

"Možná tobě," zavzdychala. Trásla se.

Miles začínal chápat, proč Canaba svůj projekt hodnotil tak kriticky, jako naprostý nezdar. Kdo by uživil armádu s takovým apetitem? Tyhle vojáky by se bál vést a krmit i Napoleon. I když... možná... bylo to ještě dítě. Ve vývinu. Děti věčně mají hlad, protože... rostou. Rostou. Děsivá představa.

Vzadu u stěny stála lednice. Kdo zná laboratorní techniky... samozřejmě. Mezi zkumavkami byl balíček s polovinou sendviče a velkou nedojedenou hruškou. Miles podal balíček Tauře. Byla dojatá, okouzlená. Dívala se na něj, jako kdyby balíček díky svým nadpřirozeným schopnostem vysypal z rukávu. Hned všechno zhltila. Pookřála.

Miles hledal dál. Bohužel, organickou hmotu v lednici už reprezentovaly jen odpudivé pestrobarevné chomáče, živěné rosalem v hermeticky uzavřených miskách. Ale nevzdával se. Všiml si vedlejší stěny. V ní byly troje dveře od mrazicích komor. Přistoupil k prvním dveřím a podíval se proskleným průzorem dovnitř. Vedle dveří nahnatal vypínač. Zariskoval a na chvíli v komoře rozsvítil. Uviděl řady, nekonečné řady průhledných, štítky označených zásuvek z plastu. V nich byly misky. Ploché malé misky. Každá z nich zřejmě obsahovala nějaký zmrazený vzorek. Tisíce - Miles se podíval ještě jednou, aby si odhad upřesnil - statisíce vzorků. Podle světelného kontrolního panelu na zdi vedle dveří teplota uvnitř odpovídala teplotě tekutého dusíku. Mrazicí komory byly tři. To znamenalo řádově miliony... Miles se posadil na zem skoro stejně prudce jako předtím Taura. "Víš, co tam je?" zašeptal vzrušeným, přiškrknutým hlasem.

"Ne. Bohužel," zašeptala Taura.

"To byla řečnická otázka. Já vím, co tam je."

"Co?"

"Ryovalův poklad."

"Cože?"

"Tam," ukázal Miles prstem na mrazicí komory, "je sbírka, kterou Ryoval shromažďuje snad sto let. Vzorky tkání. Proboha. Mají cenu... ne vyčíslitelnou. Všechny ty unikátní, nenahraditelné bizarní mutace, které za tu dobu dostal, najal, koupil nebo ukradl, ty všechny jsou tam, vyrovnané v řadách, a čekají na rozmrazení, kultivaci a klonování. Na to, až Ryoval uzná za vhodné vyrobit dalšího otroka. Tohle je srdce jeho společnosti. Rodiny." Miles vstal. Upřeně se díval na kontrolní panely u dveří mrazicích komor. Srdce mu tlouklo jako o závod, dýchal otevřenou pusou, usmíval se - snad víc, než by se usmíval, kdyby konečně našli cestu ven. "Do prdele. Panebože." Naprázdno polkl. Co dál? Zvládne to?

Komory musely mít nějaký ochranný systém. Jejich kontrolní panely určitě byly napojené na řídicí centrum bezpečnostní služby. A dveře musely být jištěné proti otevření. Ale dveře ho nezajímaly. Nechtěl jít dovnitř. Zajímal ho výstup. Tok informací ze systému senzorů. Ze tří systémů. Kdyby odboural aspoň jeden... Montovali to jako vystup do několika monitorovacích terminálů, nebo natáhli optické vlákno jenom do centra? Stoly a skříně v laboratoři mu poskytl solidní vybavení. Malou baterku a přístroje a nástroje nejrůznějšího druhu. Taura s obdivem sledovala jeho bleskovou tichou inventuru laboratoře.

Výstup z kontrolních panelů mrazicích komor byl nedotknutelný, samozřejmě. A vstup? Miles, tak tiše, jak to jen bylo možné, odstranil kouřově černý plastový kryt. Pod ním bylo optické vlákno. Bylo protažené zdi. Pumpovalo do kontrolního panelu nepřetržitý proud informací o vnitřním prostředí v mrazicí komoře. Končilo jednoduchou standardní přípojkou na mnohem hrozivější černé skřínce propojené s alarmem u dveří. Vrátil se ke stolu. Otevřel zásuvku plnou optických vláken a koncovek a rozdvojek... Všechno tam bylo propletené se vším. Jako v porci špaget. Miles odtud pomalu, opatrně vytahoval to, co potřeboval. Věci, které byly funkční, si dával stranou, poškozené věci odkládal zpátky do zásuvky. Našel tři přístroje pro záznam dat. Dva nefungovaly. Třetí ano.

Vzal optické vlákno, jeden konec opatřil standardní přípojkou a druhý napojil na optické vlákno vycházející ze zdi u jedné komory. Pak došel k černé skřínce druhé komory, vytáhl z ní přípojkou a rychle místo ní zastrčil svou. Díky tomu teď jedna komora zásobovala informacemi dva kontrolní panely. Ten krátký výpadek signálu zkrátka musel riskovat. I kdyby si ho někdo všiml, snad by mu stačilo následné ujištění, že je všechno v pořádku. Miles připojil volné optické vlákno k záznamovému zařízení. Nahrával na smyčku tok informací, který proudil ven z komory. Taura čekala. Tiše. S trpělivostí predátora.

První, druhý, třetí - smyčka začala hustit informace do všech tří kontrolních panelů. Volná optická vlákna čouhala bezradně a bezúčelně ze zdi. Otázka zněla: Bude to fungovat? Zdálo se, že bude. Nikde se neozýval žádný alarm, ani dupot stráží.

"Tauro, pojď sem."

Vynořila se ze tmy těsně vedle něj. V očích měla nechápavý, tázavý pohled.

"Viděla jsi někdy barona Ryovala?" zeptal se Miles.

"Jednou. Když mě přišel koupit."

"Líbil se ti?"

Tázavý pohled se zaostřil do polohy jseš blázen ?

"No, abys rozuměla, chtěl jsem..." Chtěl barona zabít. Byl by to udělal, kdyby k tomu měl příležitost. Ale teď byl šťastný, že takovou příležitost neměl, "...chtěl jsem vědět, jestli bys mu chtěla vyrvat plíce, kdybys mohla."

Zařala pěsti. "Na to vem jed."

"Výborně," usmál se. "Teď ti dám první lekci z taktiky." Ukázal prstem na ovládací panel. "Vidíš to? Tímhle můžeš zvýšit teplotu v mrazicí komoře až na 200 stupňů Celsia, když ji sterilizuješ během čištění. Podej mi prst. Jeden prst. Opatrně. Ještě opatrněji." Vedl jí ruku směrem k tlačítkům. "Tohle stiskneš. Jemně. Tak malou silou, jak jen můžeš... tak. A teď půjdeme sem." Odvedl ji k ovládacímu panelu druhé komory. "Tak. A teď ještě sem. Tohle. To je poslední." Vydechl si. Bylo to neuvěřitelné, ale fungovalo to.

"Lekce skončila," zašeptal. "A vyplývá z ní, že nezáleží na tom, jak velkou sílu použiješ, ale na tom, kde ji použiješ." Odolal nutkavému přání napsat na dveře mrazicí komory nějaký vzkaz. Trpaslík vrací úder. Například. Věděl, že bude potřebovat náskok. Čím později baron pochopí, kdo mu způsobil záchvaty vzteku, tím lépe. Počítal. Pár hodin potrvá, než se vzorky tam uvnitř dostanou z teploty tekutého dusíku na teplotu, kterou nastavili, ale pak, pokud by sem do rána nikdo nepřišel, pak by destrukce byla dokonalá.

Miles se podíval na hodiny pověšené na zdi. Bože. Ztratili tu spoustu času. Byla to skvělá ztráta času, ale přece jen to byla ztráta času. "A teď," řekl Tauře, která si ještě pořád svými nazlátlými očima hloubavě prohlížela třetí ovládací panel, "teď odsud musíme vypadnout. Teď už opravdu musíme." Jinak by druhá lekce z taktiky zněla: Nevyhazuj do povětří most, na kterém stojíš, pomyslel si.

Když uviděl zblízka mechanismus jištění dveří - a když z něj vydedukoval, co bude venku na chodbě (například nechutně citlivé, zvukem aktivované nástěnné monitory, automaticky navádějící laserovou palbu), napadlo ho, že by měl nastavit ovládání komor zpátky na teplotu tekutého dusíku. S vybavením, které teď leželo někde v kanceláři šéfa ochranky, by tou chodbou snad prošel. Možná. Držel v ruce odšroubovaný kryt a upřeně se díval na obvody složitého elektronického systému, který zajišťoval dveře do chodby. Kdyby měl mikroprocesorový detektor... Bohužel. Bez svých zbraní, nástrojů a přístrojů se nemohl dostat ke svým zbraním, nástrojům a přístrojům. Krásný paradox. Bylo přirozené, že si Ryoval nechal právě tyhle dveře vybavit tím nejlepším zabezpečovacím systémem. A přirozeně to znamenalo, že tady jsou v daleko horší pasti než dole u základů.

Miles ještě jednou obešel laboratoř. Ve světle baterky prohledával skříně a stoly. Neobjevil žádnou potřebnou elektroniku, ale v jedné "zásuvce, mezi kroužky, svorkami a dalším nářadím, našel dost velké štípací kleště. Ty mu

připomněly rošt, který ho zastavil dole v potrubí. Pokýval hlavou. To je cesta. Jít těmi dveřmi, to je iluze. "Není to žádná hanba, takový strategicky ústup na lepší pozici," zašeptal, když viděl, že se Tauře nechce vracet do tmy v nosném sloupu. "Jsme tady bez šance. Slepá ulička, víš." Věcné váhání, věčné pochybnosti ve žlutohnědých očích mu začínaly vadit. Znervózňovaly ho. Pořád mi nevěříš, co? Nikomu nevěříš. "Jen pojď," vydechl přiškrceným hlasem. Stál na žebříku uvnitř sloupu a čekal. "Tam dole se uvidí. Tak pojď." Sklopila oči. Váhání se ukrylo pod víčky. Jen ukrylo. Ale šla za ním. Když byla na žebříku, vsadila uzávěr zpátky do stěny.

S baterkou byla cesta po žebříku přece jen příjemnější. Slezli dolů. Žádný další uzávěr na sloupu nebyl. Stáli zase uprostřed podzemního labyrintu. Taura pila. Miles zamyšleně sledoval pramen stékající po skále směrem k dolnímu konci budovy. Trvalo by několik dnů, než by takové množství vody v tak rozlehlém prostoru vytvořilo bazén dost velký, aby se dal nějak využít. I když, na druhé straně, k narušení základů je každá kapka dobrá.

Taura ho znovu vysadila nahoru, do staré známé trubky. "Teď mi drž palce," řekl Miles. Potrubí tu větu proměnilo v duté mumláni.

"Sbohem," zavrčela Taura. Už jí neviděl do tváře a z jejího hlasu žádné zabarvení nedokázal vyčíst.

"Na shledanou," opravil ji pevně.

Za pár minut se prodrál k roštu. Nad ním ve světle baterky uviděl místnost. Tichou, tmavou, plnou balíků a beden. Sklad. Jeden ze skladu v suterénu. Cvakání kleští, překousávajících dráty, se Milesovi zdálo strašně hlasité. Dost hlasité, aby vzburcovalo všechny strážce, včetně samotného Moglii. Ale nikdo se neobjevil. Šéf ochranky se možná zkoušel vyspat z drogové kocoviny. Nahoře bylo ticho, ale z úzké, na ohyb navazující postranní trubky se náhle ozval šramot. Skřipání. Miles tam posvítíl baterkou. Pod nohama se mu zaleskly červené oči. Krysa. Napadlo ho, že by ji měl zabít a odnést dolů Tauře. Ale pak si to rozmyslel. Ne. Až budou na Gazele, dostane Taura k večeri stej. Dva stejky. Krysa se zachránila útekem.

Rošt brzy povolil a Miles se protáhl dovnitř do skladu. Čas? Špatný, hrozně špatný. Vyběhl z místnosti na chodbu. V podlaze na konci chodby se matně leskly padací dveře. Dveře! Milesovi radostí poskočilo srdce. Zas měli naději.

Stačilo rychle vyvednout Tauru, dostat se do dvora, obstarat auto a...

Padací dveře neblokovalo žádné složité elektronické zařízení, ale obyčejná západka. Ta sama zaklapla po každém přibouchnutí. Miles do dveří pro jistotu vklínil kleště. Pak teprve začal sestupovat po žebříku dolů. Baterkou prohledával tmu. "Tauro!" šeptal. "Jsi tady?"

Žádná odpověď. Žádné nazlátlé oči, které by svítily v lese pilířů a sloupů. Báł se křičet. Slezl až dolů. Běhal v ponožkách po studené skále a myslel na to, co všechno by dal za pár bot.

Nakonec ji našel. Seděla u paty jednoho pilíře. Tvář měla opřenou o kolena. Smutnou, zadumanou tvář. Miles si uvědomil, že v té tváři, vlčí tváři, bude za chvíli umět číst, rozlišovat city, pocity a nálady.

"Jdeme, vojáku," řekl.

Zvedla hlavu. "Ty ses vrátil!"

"No jistě, že jsem se vrátil. Proč bych se neměl vrátit? Jsi přece můj rekrut, ne?"

Protřela si oči hřbetem své mohutné praxe - ruky, opravil Miles přísně sám sebe - a vztyčila se. "Dopravdy?" usmála se vlčí tvář. Ten, kdo by v ní neuměl číst, by po takovém úsměvu vzal nohy na ramena.

"Otevřel jsem padací dveře. Musíme se dostat z téhle budovy zpátky na zadní dvůr. Viděl jsem tam pár aut. Večer.

Člověk by sice krásl ne-

Na dolním konci labyrintu se náhle, s pronikavým skřipáním a řinčením začal otevírat vjezd pro auta. Do zatuchlého vlhka zavanul ostrý studený vzduch. Žluté světlo vycházejícího slunce vybarvilo stíny do modra. Oslepilo je. Mhouřili oči před pichlavou světelnou mlhou, ze které poklusem vybíhali muži v červených kabátech. Ozbrojení muži.

Taura se křečovitě držela Milesovy ruky. Miles už už chtěl vykřiknout Utíkej!, ale nevykřikl. Viděl neurodisruptory, aspoň dva, namířené přímo na ně. Paprskům z neurodisruptorů by neutekli. Miles vztekle procedil vzduch mezi zaťatými zuby. Nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Dokonce ani nadávku. Byli tak blízko...

Mezi červenými kabáty se nedal přehlédnout civilní oblek šéfa bezpečnostní služby. "Vida, Naismith je pořád vcelku," smál se Moglia jedovatě. "Že by Devítka zkrotla? Co? Devítko?"

Miles pevně sevřel její dlaně. Doufal, že Taura pochopí, že to znamená Klid.

Zvedla bradu. "Možná jo," řekla chladně.

"Bylo na čase," řekl Moglia. "Když budeš hodná, tak se vrátíš nahoru a dostaneš snídani."

V pořádku, řekla jí Milesova ruka. Taura to pochopila. Chápala rychle.

Moglia došel až k nim a strčil do Milese koncem obušku. "Ty. Ty můžeš jít, skřete. Tví přátelé za tebe dali výkupné. Což mě skutečně překvapuje."

Překvapilo to i Milese. Pomalu kráčel k otevřenému vjezdu. Taura šla s ním. Držel ji za ruku, ale nedíval se na ni.

Nechtěl, aby strážce zbytečně přemýšlely o jejich... no... určitém sblížení. Ale zároveň chtěl, aby si Taura toho sblížení byla vědoma. Až přijde čas.

Co, zatraceně, znamená tohle? pomyslel si, když vyšli ven a s očima oslepenýma vycházejícím sluncem začali stoupat po šikmé rampě nahoru, směrem k rovné, třpytivou jinovatku potažené kruhové plosině z dehtového makadamu.

Nahoře je čekala opravdu zvláštní společnost.

Bel Thorne s jedním dendarijským výsadkářem, oba ozbrojení jen paralyzéry - a oba viditelně nervózní, jako kdyby tu padli do léčky. Půl tuctu ozbrojených mužů v zelených fellovských uniformách. Vznášedlo se znakem barona Fella, zaparkované na kraji plošiny. A Nicol, kvadrátka, oblečená do teplého bílého kožichu. Její létající křeslo měl na mušce paralyzérů vysoký ramennatý ozbrojenec v zeleném stejnokroji. A nad tím vším samozřejmě bylo slunce, nepříjemně studené slunce probleskující mezi mraky vzadu za tmavými vrcholky hor.

"Je to váš člověk?" zeptal se Bela Thorna kapitán v zelené uniformě.

"Ano, je." Thorne byl bledý. Z očí mu vyzařovala podivná směsice úlevy a úzkosti. "Jste v pořádku, admirále?" zeptal se nedočkavě. Pak si přeměřil Milesovu obrovitou společnici. "Co je to, sakra?"

"Taura, vojín v základním výcviku," řekl Miles pevně. Doufal, že: 1) Bel snad přijde na skrytý význam téhle odpovědi a 2) Ryovalovy stráže nepřijdou na nic. Bel se tvářil ohromeně. Podle toho Miles usoudil, že odpověď přinejmenším vzbudila jeho pozornost. Moglia se tvářil zčásti podezřívavě a zčásti zmateně. Miles byl pro Mogliu čím dál nepochopitelnějším a neuchopitelnějším problémem, který bylo třeba co nejrychleji odstranit. Šéf bezpečnostní služby zaplašil znepokojivé otázky a začal jednat s méně méněcennou osobou. S kapitánem Fellových ozbrojenců. "Co to má znamenat?" zasyčel Miles na Bela. Chtěl jít k němu, ale strážný v červeném kabátě zvedl neurodisruptor a zakroužil hlavou. Šéf ochranky a Fellův kapitán si toho nevšimli. Skláněli se nad záznamovým panelem a vyměňovali si nějaká elektronická data. Zřejmě úřední dokumenty.

"Když jsme s vámi ztratili spojení, nevěděl jsem, co mám dělat," odpověděl Milesovi Bel přiskrceným altm. "Frontální útok nepřicházel v úvahu. A tak jsem se vypravil k baronu Fellovi a požádal jsem ho o pomoc. Ale nečekal jsem, že ta pomoc bude takováhle. Fell a Ryoval, oni se dohodli, že vás vymění za Nicol. Přisahám, řekli mi to před hodinou!" dodal rychle, když viděl nenávistný pohled v očích kvadrátky.

"To... hm." Miles se na chvíli odmlčel. "Budeme jí refundovat její dolar?"

"Pane..." Bělův alt se roztřásl. "My jsme netušili... každou minutu nám od Ryovala mohlo přijít holo, na kterém by vás mučili, anebo rovnou obsadili do nějaké role v těch svých oplzlých představeních. Co mi zbývalo? Chtěl jsem něco podniknout. Jak říká komodor Tung: V tísnivé situaci použij lest."

Byl to jeden z Tungových oblíbených výroků generála Sun Cu. Starý Tung měl nepříjemný zvyk citovat 4 000 let mrtvého čínského generála v originále. A musel být zvlášť dobře naložený, aby udělal kompromis a doplnil citát svým vlastním překladem. Miles se rozhlédl. Sčítal zbraně, muže, výstroj. U těch v zeleném viděl jen paralyzéry. Takže třináct proti... třem? Čtyřem? Podíval se na Nicol. Možná pět. Ten výrok generála Sun Cu měl pokračování. V zoufalé situaci bojuj. Mohla být nějaká situace zoufalejší než tahle?

"Rád bych věděl," řekl Miles, "co jste, u všech čertů, baronovi slíbil. Nechtějte mi tvrdit, že ho k tomu vedlo jeho dobré srdce."

Bel očividně neměl náladu na černý humor. Odkáslal si. "Slíbil jsem, že mu řeknete pravdu o té betanské omlazovací kůře."

"Bele..."

Thorne pokrčil rameny. "Myslel jsem, že to nějak zvládneme, až budete zpátky. Vůbec mě nenapadlo, že za vás Ry o válo vi nabídne Nicol. To přísahám!"

Z města v údolí se k bílým budovám Ryovalová biokomplexu tiše sunuly barevné korálky navlečené na třeptivou jednokolejnicovou dráhu. Ranní směna bioinženýrů a techniků a údržbářů a úředníků a kuchařů nastupovala do práce dost brzy. Nebylo těžké si představit scénu, která se odehraje v laboratoři ve druhém patře, až strážní deaktivují alarmy a pustí dovnitř obsluhu mrazicích komor. Až první zaměstnanec vejde do dveří a pokrčí nosem a řekne: "Co tady tak smrdí?"

"Zdravotní technik Vaughn už podepsal kontrakt?" zeptal se Miles.

"Ještě má hodinu na rozmyšlenou."

"Aha. Dobře... no... říkal jsem si... to jeho štěně mu přibalíme k zavazadlům. Byla by hloupost ho utratit." Miles kývl hlavou směrem k Taurě.

Bel skoro zašeptal: "My to bereme sebou?"

"Přesně tak. Jsou věci, o kterých Vaughn nemluvil. Pak vám to vysvětlím." Miles si všiml, že jednání mezi Mogliou a Fellovým kapitánem skončilo. Moglia se od kapitána odvrátil. Spokojeně si pohupoval obuškem. Kráčel k Milesovi. Ten ještě dodal: "Mimochodem, Bele, váš citát nebyl moc výstižný. Tohle není tísnivá situace. To je zoufalá situace. Nicol, vy asi nevíte, že Dendarijci nikdy nikomu nic nerefundují."

Nicol se nechápavě zamračila. Bel vytřeštil oči. Zřejmě v duchu propočítával poměr sil. Třináct ku třem. "Opravdu?" zajíkl se. Pak nepatrným pohybem ruky, svěšené podél těla, dal signál svému výsadkáři. Výsadkář okamžitě zbystřil pozornost.

"Opravdu zoufalá," přikývl Miles. Zhluboka se nadechl. "Ted! Tauro!"

Vymrštil se směrem k Mogliovi. Ne, nenalhával si, že mu vyrve obušek. Doufal, že vmanévruje Moglioovo tělo mezi sebe a neurodisrupci paprsky. Výsadkář se rychle zorientoval v detailech a prvním výstřelem z paralyzéry zneškodnil právě strážného s neurodisruptorem. Vzápětí uskočil před paprskem toho druhého, který stačil vypálit dřív, než ho zasáhl Bělův paralyzér. Dva muži v červených kabátech na hermafrodita okamžitě namířili, ale už nestačili stisknout spoušť.

Taura je oba zvedla za krk do vzduchu a srazila jim hlavy dohromady. Pak je upustila na zem. Bleskový, ohromnou silou vedený útok nebyl příliš profesionální, nicméně oba dva spolehlivě vyřadil z boje.

Fellovi muži chvíli váhali. Nebyli si jistí, na koho mají střít. Toho využila Nicol, jejíž andělská tvář nyní sálala zuřivostí. Vylétla s křeslem prudce do výšky a stejně prudce s ním slétla na hlavu svého strážce, který se nechal strhnout bojem do té míry, že ji na vteřinu spustil z očí. Ozbrojenec upadl jako porazený tur. Nicol ulétla stranou. Před zábleskem z paralyzéry dalšího zeleného ozbrojence se kryla zadním opěradlem křesla. Taura chytila ostrými drápy muže v červeném a hodila ho na muže v zeleném. Tím z nich obou udělala bezbrannou spleť rukou a nohou.

Dendarijský výsadkář přiskočil k zelenému ozbrojenci. Chtěl se bojem zblízka krýt před palbou z paralyzéry. Ale Fellův kapitán bez milosti omráčil jeho i svého muže. Jedním zábleskem. To při počtu lidí na jedné a druhé straně byla rozumná taktika. Moglia drtil Milesovi krk obuškem. Zároveň se pokoušel ječet do náramkového komu a svolávat posily. Zelený ozbrojenec zařval bolestí, když ho Taura popadla za paži a silou, která mu vykloubila rameno, jím smýkla proti namířnému paralyzérovi.

Miles se začínal dusit. Před očima měl mžít. Fellův kapitán zaútočil na Tauru. Pochopil, že od ní hrozí největší nebezpečí. Měl smůlu, že to pochopil až v okamžiku, kdy ho zasáhl paralyzér Bela Thornea. Ve stejném okamžiku srazil Nicol svým křeslem k zemi posledního zeleného ozbrojence.

"Vznášedlo!" chrčel Miles. "Rychle! Vznášedlo!" Bel Thorne poslechl rozkaz. Běžel nastartovat vznášedlo. Současně ale s úzkostí v očích sledoval Mogliu a Milese. Ten se zmítal v Mogliově sevření jako úhoř. Byl by mu vyklouzl, kdyby Moglia v poslední chvíli nestačil sáhnout do boty pro nůž. Malý nůž s tenkou ostrou čepelí. Přitiskl ho Milesovi pod bradu.

"Tak a dost!" vykřikl Moglia. "Tak..." Rozhlížel se po ztichlé kruhové plošině, sám překvapený tím, že je náhle pánem situace. "Nikdo se ani nehne. Nikdo." Bel zůstal stát jako přimrazený ke dveřím vznášedla. Pár mužů na dehtovém makadamu sténalo a kroutilo se bolestí.

"A teď," řekl Moglia, "teď hez-" Nedomluvil.

Taura se k němu sklonila a tiše, opravdu tiše mu začala vrčet do ucha: "Zahod' ten nůž. Nebo ti utrhnu hlavu. Těmahle rukama."

Miles koutkem oka sledoval ruku a nůž pod svou bradou. Na kůži cítil ostří. Nehýbal se.

"Zabiju toho skrčka dřív než ty mě," syčel Moglia.

"Je malý, ale je můj," šeptala Taura. "Jsem ti moc vděčná, že jsi mi ho poslal. On... on se vrátil. Pro mě. Když mu ublížíš, utrhnu ti hlavu a vypiju tvou krev." Miles beze slova sledoval, jak nůž i s Mogliou pomalu stoupá vzhůru. Sledoval drápy zaryté do Mogliova krku. Čepel zazvonila o makadam. "Stejně bych mu měla utrhout hlavu," vrčela Taura. V očích jí šlehaly blesky.

"Ne," vydechl Miles. "Když to přežije, bude to pro něj horší. Necháme ho tu Ryovalovi. Ryoval má víc fantazie než my."

Bel se k nim rychle vrátil a paralyzoval Mogliu výstřelem ze vzdálenosti, ze které nemohl minout. Miles naložil Tauře na záda omráčeného Dendarijce. Pak se rozběhl ke vznášedlu, aby otevřel zadní dveře pro Nicol a její křeslo. Když byli všichni uvnitř, Bel odstartoval. Nad biokomplexem začala kvílet siréna.

"Kom, potřebuju kom," snažil se Miles popadnout dech. Odepnul kom ze zápěstí paralyzovaného výsadkáře. "Bele, máme tu někde výsadkovou loď?"

"Za městem. Čtyřicet kilometrů odsud. Na takovém malém komerčním kosmodromu."

"A posádka?"

"Andersenová a Nout."

"Číslo kódu?"

"Dvacet tři."

Miles se posadil vedle Bela. Navazoval spojení. Trvalo celou věčnost, než mu seržantka Andersonová odpověděla. Dobrých třicet, čtyřicet vteřin. Pod vznášedlem se míhaly koruny stromů a skalnaté pahorky.

"Laureen, musíte do vzduchu. Potřebujeme nouzový kontakt. Co nejdřív. Jsme ve vznášedle barona Fella a míříme-"

Miles natáhl ruku s náramkovým korněm Belovi pod nos.

"Míříme na sever od biokomplexu," odříkával Bel. "Rychlost 260 kilometrů v hodině. Víc z toho krámu nedostanu."

"Leťte za naším bzučákem." Miles nastavil na komu kód pro nouzový signál. "Nečekejte na povolení ke startu. Beztak by vám ho nedali. Tady všechno patří Ryovalovi. Ať mě Nout spojí s Gazelou."

"Stalo se, pane," zazvonil v komu příjemný soprán seržantky Andersenové.

Dalších pár nekonečně dlouhých vteřin bylo slyšet jen praskání a šumění. Potom se ozval rozrušený hluboký bas:

"Tady Můrka. Vy jste nám nahnal strach, pane. Mysleli jsme, že se stáhnete hned za námi. Jste v pořádku, pane?"

"Zatím jsem. Je na palubě zdravotní technik Vaughn?"

"Ano, pane."

"Dobře. Nikam ho nepouštějte. Řekněte mu, že ten vzorek tkáně mám."

"Cože? Vy jste... Jak jste to..."

"Až pak. Teď velte všem návrat na palubu. Pak se odpoutejte od stanice. Najděte si volnou oběžnou dráhu. Máme naspěch. Budete nabírat výsadkovou loď přímo z letu. Ať pilot zadá počítači skok červí dírou k Escobaru. S maximální akcelerací. Nečekejte na povolení ke startu. Nečekejte vůbec na nic."

"Ale my pořád naklá-"

"Nechte tam všechno, co jste nenaložili."

"A do prdele. To jsme v kaši, co, pane?"

"Dost hluboko."

"Rozumím. Konec."

"Snad se řeklo, že tu máme být tiše jako myši," poznamenal Bel. "Není tohle trochu moc rámusu?"

"Je jiná situace. Po dnešní noci se mnou už Ryoval nebude vyjednávat. O ničem. Ani o Tauře, ani o Nicol. Víte, vzal jsem tak trochu spravedlnost do svých rukou a možná toho budu litovat. Uvidíme. Pak vám to všechno vysvětlím. Mimochodem, nechcete mi náhodou být nablízku, až budu baronu Fellovi říkat pravdu o betanské omlazovací kůře?"

"Pane..." V očích soustředěných na pilotování vznášedla se zajiskřilo, "...za to bych klidně platil vstupné."

"Chm. Víte, tam dole se mi chvíli zdálo, že mám v ruce všechny trumfy," řekl Miles. Prohlížel si jednoduchou palubní desku vznášedla. "Ale neměl jsem nic. Nedostal bych se k vám. Nenavázal bych spojení. Člověk kličkuje, kombinuje, plánuje. A pak stejně zaleží na tom, co udělá v momentě, kdy se láme chleba. To přijde zlatá vteřina a ten, kdo ji propásne, ten ztratí přízeň bohů. A naopak. Když už je řeč o zlaté vteřině, všiml jste si, že jich Taura odrovnala sedm?" Miles se uznale zasmál. "Představte si, jaká bude po základním výcviku."

Bel se poněkud křečovitě ohlédl přes rameno. Koutkem oka viděl Nicol. V zablokovaném létajícím křesle. A Tauru. Ta

seděla na podlaze u bezvládného těla dendarijského výsadkáře. "Neměl jsem čas to počítat."

Miles vstal ze sedadla a vypravil se dozadu, za svým drahocenným živým nákladem.

"Nicol, byla jste skvělá," řekl. "Jako jestřáb. Asi bych vám z něj měl slevit."

Slonovinové bílé, ještě pořád zesinalé tváře se začervenaly. Nicol horní rukou odsunula pramínek černých vlasů, které jí spadly do očí. "Já... měla jsem strach. Nejdřív o dulcimer." Dolní rukou pohládila rozměrné ploché pouzdro, vklíněné mezi tělem a opěradlem. "A pak o Bela."

Taura se opírala zády o stěnu vznášedla. Byla bledá, skoro zelená.

Miles si k ní klekl. "Tauro, miláčku, je ti dobře?" Vzal ji za ruku. Pomalu, něžně ovinul prsty kolem zápěstí. Měřil jí puls.

Nepravidelný. Zrychlený. Když si Nicol všimla jejich očí, nedokázala úplně zakrýt ohromení a úžas. Tím spíš, že se sama držela tak daleko od Taury, jak daleko to jen bylo možné.

"Mám hlad," zavzdychala Taura.

"Už zase?" řekl Miles. "Hm. No jistě. Vydala jsi tam spoustu energie. Má někdo tyčinku?" Po zběžné prohlídce kapes objevil nedojedenou tyčinku v kapse na stehně omráčeného výsadkáře. Hned mu ji zabavil. Usmíval se a sledoval, jak Taura tyčinku hltá. I Taura se usmívala. Krásným úsměvem vlčice s plnou pusou. Už nebudeš jíst krysy, sliboval jí Miles očima. Na Gazele dostaneš tři stejky a dva dorty s čokoládovou polevou jako dezert...

Taura ožila. Když sebou vznášedlo začalo trhat, natáhla nohy a přidržela jimi rozhoupané antigravitační křeslo u protější stěny. "Díky," řekla Nicol. Trochu rozpačitě. Taura pokývala hlavou.

"Máme společnost," křikl Bel Thorne přes rameno. Miles okamžitě vyrazil zpátky k němu.

Ze zadu se rychle blížily dvě vznášedla. Ryovalova soukromá armáda. Kdo jiný. Místní policie o takovéhle výbroji mohla jen snít. Bel znovu zakličkoval. Vyhnul se dávce plazmových střel. Ty proletěly kolem. Jediné, co po nich zůstalo, byl zelený podpis na stínicí. Pár vteřin. Miles se ušklíbl. Dobrý střelec by je neminul, dobrý člověk by nestřílel. "Sakra, něco tu musí mít," rozhlížel se Miles po palubní desce, kde pořád marně hledal něco, co by nějak souviselo s ovládním zbraňových systémů.

Vzadu třeskla rána. Ozval se hukot. Nicol zaječela. Vznášedlo se ve vzduchu naklonilo na bok. Bel ho srovnal. Rány, vibrace. Miles se ohlédl. Vzadu chyběl celý horní roh. Dvojdílné, částečně roztavené zadní dveře zběsile řinčely v rámu.

Taura se pořád opírala zády o boční stěnu. K protější stěně tiskla oběma nohama antigravitační křeslo. Nicol se horníma rukama - teď už bez rozpaků - držela Taury za kotníky. "Krucí," zasyčel Thorne. "Nemá to pancéřování."

"Co si mysleli? Že jsou na výletě?" Miles zapnul kom. "Laureen, jste už ve vzduchu?"

"Jsme na cestě, pane."

"Vždycky jste byla zvědavá, co by z toho šlo vyždímat. Teď máte šanci. Jestli vás někdo obviní z přetěžování stroje, bude mít co dělat se mnou."

"Díky, pane," zasmála se Laureen.

Ztráceli rychlost a výšku. "Držte se!" křikl přes rameno Bel ochraptělým altem. Pak prudce přešel na zpětný chod. Stíhačky se mihly kolem nich. Vzápětí začaly stoupat do překrutu. Bel znovu obrátil chod a zrychlil. Vzadu se ozýval jekot. Prudká změna směru posunula Tauru a Nicol blíž k rozstříleným zadním dveřím.

Paralyzér jim teď nebyl nic platný. Miles odvrávorál dozadu, hledat nějaký zavazadlový prostor, kde by byly ukryté zbraně. Jakékoli zbraně. Nevěřil, že by se Fellovi lidé spoléhali jen na hrůzostrašnou pověst svého pána.

Odklopil dva páry sedadel, umístěných proti sobě, podél stěn za kabinou pilota. Pod každým sedadlem byla skříňka.

První byla prázdná, ve druhé byly osobní věci, které se daly použít jen v případě, že by chtěli nepřítele uškrtit nohavici od pyžama, anebo ucpat stíhačkám přívody vzduchu geniálně vrženým spodním prádlem. Třetí skříňka byla zase prázdná. Čtvrtá byla zamčená.

Vznášedlo se zakymácelo. Další zásah. Kus střechy uletěl pryč. Miles klopýtal směrem k Tauře. Žaludek mu stoupal do krku, jako kdyby ho něco nadnášelo. Řítily se dolů. Bel těsně nad zemí pád vybral. To je přikovalo k podlaze. Vznášedlo se s nimi otřásalo a houpalo. A pak najednou všechny - Milese a Tauru a omráčeného výsadkáře a Nicol v antigravitačním křesle - všechny je vrhlo dopředu, ke kabině pilota. Jednoho přes druhého. A zůstalo stát nakloněné v nízkém, od mrazu zčernalém křoví.

Bel se vypotácel z kabiny. Po tvářích mu tekla krev. Křičel: "Ven! Rychle! Ven!" Miles se chtěl protáhnout otvorem ve střeše, ale spálil si prsty o rozžhavený kov a plast. Taura vstala z podlahy. Nemusela nikam šplhat, aby viděla ven otvorem ve střeše. Prostě se narovнала. Pak se přikrčila a vysadila ven Milese. Miles sklouzl po kapotě vznášedla dolů. Rozhlédl se. Byli v neobydleném horském údolí, zarostlém nízkou křovinatou vegetací a lemovaném vysokými skalními hřebety. Mezerou mezi skalami se blížily dvě stíhačky. Čím dál větší, s čím dál zřetelnějšími obrysy. Zpomalovaly. Proto, aby dohledaly zajatce? Nebo proto, aby se jim dobře mířilo?

Právě v tom okamžiku nad skalním hřbetem zaburácela bitevní výsadková loď. Jako černá ruka boží. Stíhačky najednou byly směšně malé. Jedna se stačila obrátit a uletět, druhá už nestačila nic. Usmažila se v trakčním paprsku z výsadkové lodi a roztržila se o zem ještě dřív, než ji mohly zasáhnout plazmové střely. Čistá práce. Dole na skalách se neobjevil ani obláček dýmu. Výsadková loď s ohlušujícím hřměním dosedla do křoví vedle vznášedla. Vstupní uzávěr se vysunul a otevřel se tak elegantně, jako kdyby Milesovi salutoval.

"Frajeři," zamumlal spokojeně Miles a vyrazil ke vstupnímu uzávěru. Podpíral zraněného, vrávorajícího Thorna. Taura nesla omráčeného Dendarijce. Nicol se kymácela ve vzduchu v poškozeném antigravitačním křesle. Klopýtali, vrávorali, ale nezastavovali se. Věděli, že záchrana je na dosah ruky.

Už v průlezu, když přecházel na palubu Gazely, Miles cítil, jak křížník tiše protestuje. Žaludek mu svírala umělá gravitace, která nebyla úplně synchronní s chodem přetížených motorů. Právě opouštěli oběžnou dráhu. Miles spěchal na velitelský můstek, i když měl dojem, že si Múrka zatím vede víc než dobře. Andersonová a Nout vlekli dovnitř omráčeného výsadkáře. Ten se pomalu probíral z bezvědomí. V chodbě za průlezem ho čekal zdravotník s antigravitační

matrací. Thorne si nechal ošetřit čelo provizorním regeneračním obvazem, poslal Nicol v rozbitém křesle za ostatními a rychle se rozběhl směrem k můstku. Po cestě minul Milese, který na konci chodby potkal někoho, koho chtěl potkat ze všech lidí nejméně. Doktora Canabu.

"Ty!" vyštěkl Miles na nevyspalou a napjatou snědou tvář. Canaba bezděčně ustoupil o krok dozadu. Miles by ho chytil pod krkem a přišpendlil by ho ke stěně, kdyby byl dost vysoký, aby to mohl udělat. Hrdost mu nedovolila přikázat něco takového desátníku Noutovi, a tak přišpendlil Canabu ke stěně aspoň rozzuřeným pohledem. "Ty chladnokrevná vypočítavá svině! Tys mě poslal zabít šestnáctiletou holku!"

Canaba rozhodil rukama. "Vy nechápete..."

V ústí průlezu se objevila příkřená Taura. Vytřeštila své žlutohnědé oči na doktora Canabu - a ten ještě víc vytřeštil oči na ni. Taura zavrčela: "Doktore Canabo! Co tu děláte?"

Miles do Canaby strčil ukazovákem. "Teď budeš tady," zasyčel. Pak v sobě potlačil vztek a obrátil se k pilotce výsadkové lodi. "Laureen?"

"Ano, pane?"

Miles vzal Tauru za ruku a odvedl ji k seržantce Andersonové. "Laureen, chci, abyste šla s vojínem Taurou do vlečného člunu a tam jí dala pořádně najíst. A když říkám pořádně, tak myslím všechno, co sní. Pak jí zařídte koupel, sežeňte uniformu a proveďte ji po křižníku."

Andersonová pomalu zvedala oči do výšky dvou a půl metru. "Eeee... rozkaz, pane."

"Prožila si svoje," řekl Miles, víceméně na vysvětlenou. Po chvíli mlčení dodal: "A vytáhněte se. Záleží mi na tom."

"Ano, pane," řekla Andersonová pevně a udělala čelem vzad. Taura ji následovala. Cestou se ještě párkrát váhavě ohlédla na Canabu a Milese.

Miles si promnul bradu porostlou strništěm vousů. Potřeboval se umýt, oholit, převléknout. A odpočinout si. Aspoň trochu si odpočinout. Neměl náladu na nervózního genetika. "Dobře, doktore," procedil mezi zuby. "Jestli chcete, abych vás chápal, máte poslední šanci."

"Nemohl jsem ji nechat v Ryovalových rukou," řekl Canaba rozrušeně. "Už ta představa, že z ní je oběť, ne, ještě hůř, nástroj v tom jeho kšeftování s úchylností..."

"Vás nenapadlo, že bychom ji mohli zachránit?"

"Ale..." Canaba se tvářil zmateně, "...proč byste to dělali? To nebylo ve vaší smlouvě. A žoldněf..."

"Vy jste žil moc dlouho na Jacksonově doupěti, doktore."

"Že tam žiju moc dlouho, na to jsem myslel každé ráno, když jsem před každou cestou do laboratoře doma zvracel."

Canaba se uraženě napřímil. "Pochopte, admirále," zadíval se do chodby směrem, kudy odešla Taura. "Nemohl jsem ji nechat v Ryovalových rukou a stejně tak ji nemůžu vzít na Barrajar. Dobře víte, že tam zabíjejí mutanty."

"Hm..." Miles si odkašlal. "Pokud vím, chystají se v tomhle směru nějaké reformy. Ale máte pravdu. Barrajar není místo pro Tauru."

"Když jste přistoupil na moje podmínky, doufal jsem, že to uděláte za mě. Protože já... znám ji... tak dlouho. Ale nechat ji tam, to by bylo to nejhnusnější, co..."

"Dobře. Už tam není. A vy taky ne." Zatím Miles nutně potřeboval odejít na můstek. Zjistit, co se děje. Co Ryoval?

Posílá něco za Gazelou? Nebo už poslal? A co Fell? Co kdyby stanice u červí díry zablokovala průlet k Escobaru?

"To je právě ten problém," mluvil dál Canaba. "Nechtěl jsem, aby tam zůstala, ale vzít ji s sebou zkrátka nemůžu."

"No jistě. Vy zkrátka nemůžete udělat nic. Ale já můžu. Udělám z ní vojáka. Koneckonců, tenhle osud má přece napsaný v genech. Díky vám. Nebo ne? Máte snad něco proti tomu?"

"Ona zemřel!"

"To já taky. Vy ne?" odsekl Miles. Pak se zarazil, chvíli mlčel a potom vydechl: "Proč? Kdy?"

"Jde o ten její metabolismus. To byla další chyba. Nebo zřetězení chyb. Já... nevím to přesně, ona... může umřít za rok, za dva, za pět. Nebo za deset."

"Nebo za patnáct?"

"Nebo za patnáct. Ano. I když to není pravděpodobné. A já to nedovolím."

"Cože? Co vy..."

"Nedovolím, aby trpěla. To finální otupení organismu provází pořád větší, nesnesitelná bolest. Já to viděl u ostatních... prototypů. Z biologického hlediska sice byly ženské prototypy složitější, ale... je to hrozná smrt. Zvlášť kdyby umírala jako otrokyně u barona Ryovala."

"Nevzpomínám si, že bych někdy viděl roztomilou smrt. Mimochodem, my všichni tady můžeme jít k čertu během nejbližších patnácti minut." Musel na můstek. "Zatraceně. Teď žije. Možná to jednou tvrdě zaplatí, ale to není vaše věc, doktore."

"Je to má věc. Je to můj projekt. Odpovídám za její..."

"Ne. Je to svobodná žena. Odpovídá sama za sebe."

"Svobodná? Může být někdo svobodný v takovém těle? S takovým metabolismem? S takovou tváří? Není lepší rychlá bezbolestná smrt než utrpení, které..."

Miles zatál zuby. "Ne. Není."

Canaba se na Milese podíval užaslým pohledem člověka vytrženého z putování v bludném kruhu.

Vidíš, doktore, pomyslel si Miles, už jsi vytáhnul tu svou zasranou hlavu z písku, co? Konečně.

"Proč... proč vám na ní záleží?" zeptal se Canaba.

"Líbí se mi. Rozhodně víc než vy. To by..." Miles naprázdno polkl. Vzpomněl si, že s Taurou ještě nemluvil o genových preparátech v jejím lýtku. O tom, že bude třeba dostat je ven. Samozřejmě, nemusel jí nic říkat, mohl jí prostě oznámit, že biopsie patří ke vstupnímu lékařskému vyšetření u dendarijeské flotily. To mohl. Ale nechtěl. Zasloužila si pravdu.

Přinejmenším pravdu.

Nesnášel Canabu. A zároveň se ptal sám sebe, jaký je mezi ním a Canabou vlastně rozdíl. Profesionalita. Ztraceně. Co by on udělal pro Tauru, kdyby neměla v lýtku ty preparáty? Ohrozil by kvůli ní svou misi? Opravdu? Věděl, že to je otázka, na kterou si teď už neodpoví. Vztek začal ustupovat, začal se rozpouštět v únavě. Tak jako všechny emoce po každé akci. Jenže tahle akce ještě nekončila. Možná teprve začínala. Miles se zhluboka nadechl. "Už ji nezachráníte před životem, doktore Canabo. Je pozdě. Nechte ji být. Prostě ji nechte být."

Canaba sevřel rty. Potom kývl hlavou a pokrčil bezmocně rameny.

"Sežeňte admirála," zaslechl Miles Thornův alt, když vcházela na můstek. Vzápětí se ozvalo: "Už nemusíte." Hlavy důstojníků se obrátily ke dveřím. "Právě včas, pane."

"Co se děje?" Miles se posadil do křesla u komunikační stanice, na kterou beze slova ukázal kapitán Thorne.

Podporučík Múrka monitoroval štíty a zbraňové systémy Gazely. Padget, pilot skoku, už byl připravený. Hlavu měl ověšenou dráty a chemickými kanylami. Ve tváři měl soustředěný, meditativní výraz. Jeho vědomí bylo provázané, téměř srostlé s Gazelou. Dobrý pilot.

"Chce s vámi mluvit baron Ryoval," řekl Thorne. "Osobně."

"Že by už viděl svoje ledničky?" Miles se usadil před projekční deskou. "Jak dlouho čeká?"

"Necelou minutu," odpověděl mu velitel obsluhy komunikační stanice.

"Hm. Tak ještě počká. Co je za námi? Už něco odstartovalo?"

"Zatím nic," hlásil Múrka.

Miles udiveně nadzvedl obočí. Upravil se. Aspoň částečně. Kdyby měl víc času, osprchoval by se, oholil a oblékl by si novou uniformu. Z čistě psychologických důvodů. Poškrábal se na zarostlé bradě a rukama si pročísl vlasy. Několikrát ohnul a narovnal prsty v mokrých ponožkách. Pak si uvědomil, že se nohama téměř nedotýká podlahy, a posunul si křeslo trochu níž. Protáhl se, v rámci možnosti narovnal páteř a vydýchal se. "Dobře. Spojte nás."

Nad projekční deskou se začal zaostřovat hologram. Pozadí bylo Milesovi povědomé. Samozřejmě - kancelář šéfa ochranky v biokomplexu. Baron Ryoval tam tedy přišel, tak jak slíbil. Ponurý zlostný výraz v mladistvé tváři dával tušit, co bude obsahem jejich debaty. Miles si založil ruce na prsou a bezelstně se usmál. "Dobré jitro, barone. Co pro vás můžu udělat?"

"Chcípnout! Ty skřeků!" vychrlil ze sebe Ryoval. "Ty mutante! Na světě není díra dost hluboká, abych tě z ní nevyhrabal. Vypíšu na tvou hlavu odměnu, která ti pověsí na paty lovce lidí z celé galaxie. Ty nebudeš strachy jíst ani spát. Budeš..."

Baron už viděl svoje ledničky. O tom nebylo pochyb. Uhlazená blahosklonná přívětivost vyvanula bůhví kam. To Milese nepřekvapilo. Překvapilo ho něco jiného. Baron zjevně počítal s tím, že uniknou z jacksonského lokálního prostoru. Jistě, rodina Ryovalů neměla žádnou vesmírnou flotilu, ale mohla si najmout bitevní loď od barona Fella a mohla na ně zaútočit hned. A nezaútočila. Proč? Miles se nejvíce obával právě toho, že se Ryoval spojí s Fellem a možná i s Bharaputrou a že ho budou pronásledovat všichni tři, protože k tomu všichni tři budou mít důvod. Motivaci.

"Vy si můžete dovolit služby nájemných vrahů?" zašklebil se Miles udiveně. "Pokud vím, vaše jmění v posledních hodinách prošlo určitou redukcí. Samozřejmě vám zbývají vaši chirurgičtí specialisté, ale..."

Ryoval těžce dýchal. Stíral si rukou sliny z brady. "To je práce mého bratříčka, co?"

"Koho?" zeptal se Miles s nepředstíraným úžasem. Že by další hráč ve hře...?

"Barona Fella."

"Já... vy jste příbuzní?" řekl Miles. "Bratři?"

"Nauč se lhát," zasyčel Ryoval. "Já věděl, že je za tím."

"To si musíte vyřídit s baronem Fellem," usmíval se Miles. Mozek horečně zpracovával novou informaci. K čemu je instruktáž, která vynechá tak důležitý detail a zaměří se jenom na rodinu Bharaputrů? Bratři. No ovšem! Nicol se zmiňovala o nevlastním bratrovi barona Fella. "A s tvojí hlavou!" pěnil Ryoval. "Až mi ji přivezou, nechám ji zalít do skla a pověším ji nad... Ne. Já dám dvojnásobek tomu, kdo tě dostane živého. Budeš chcípat pomalu, tak bídě jako nikdo před tebou."

Miles by lhal, kdyby tvrdil, že mu není příjemná rychle narůstající vzdálenost mezi ním a Ryovalem.

Ryoval náhle přerušil svou tirádu a svrátil podezíravě obočí. "Nebo tě najal Bharaputra? Co? Chtějí si chránit monopol v bioprodukcí, místo aby plnili dohodu a spolupracovali s námi. Co?"

"Proč by," řekl Miles ospale, "to Bharaputra dělal? Vy máte nějaké důkazy? Mimořádně, když už mluvíme o důkazech a motivech, možná budete vědět, kdo vašemu, ehm, bratrovi zabil klona." Věci do sebe začínaly zapadat. Ano. Bože. Miles měl čím dál silnější pocit, že se při své misi ocitl přímo ve středu spleťtého boje o moc. Nicol tvrdila, že Fell zatím nevypátral vrahu svého mladého duplikátu... "Smím hádat?"

"Ne," odsekl Ryoval. "Ty smíš jenom jedno. Říct, kdo tě najal. Fell, nebo Bharaputra? Kdo?"

Ryoval nevěděl vůbec nic o skutečném cíli dendarijské mise na Jacksonově doupěti. A při atmosféře, jaká tam vládla, by mohlo trvat dost dlouho, než si rodiny mezi sebou všechno vyjasní. V Milesově zájmu přirozeně bylo, aby vyjasňování trvalo co nejdéle. Miles na chvíli potlačil úsměv. Pak ho znovu, záměrně, nechal rozzářit. "Vy nevěříte, že bych vám ten váš obchod s otroky chtěl zkomplikovat já? Z vlastní vůle? Že jsem prostě udělal hrdinský čin pro dámu svého srdce?"

Baron byl příliš zaměstnaný svou fixní ideou, byl příliš rozrušený na to, aby si tuhle větu dokázal dát do souvislosti s Taurou. Zuřivost je velmi efektivní blok proti analýze informací. Opravdu. V takovém rozpoložení pak muž, který spřádá intriky proti ostatním, snadno uvěří, že ostatní spřádají intriky proti němu.

"Fell, nebo Bharaputra?" opakoval vztekle. "Ta barbarská sabotáž, ta měla zamést stopy po tom, co jsi tam ukradl pro Bharaputru. Je to tak? Mluv pravdu!"

Ukradl? Miles usilovně přemýšlel. Ne, o Tauru se nejednalo. Zřejmě šlo o nějaké vzorky tkání, které zajímaly Bharaputru. Ale to by...

"Divím se, že to nechápete," řekl Miles sladce. "Vždyť vy sám jste bratrovi dal motiv tím zlomyslným zásahem do jeho plánů na prodloužení života. A od Bharaputry jste chtěl pořád víc. Pravda... pravda je taková, že mi dodali nástroj, toho supervojáka, za kterého jste jim dokonce zaplatil. Ovšem samotný plán akce, mimochodem velice usnadněný tím, že mě vaši strážní zavřeli tam dolů, samotný plán akce, při vši skromnosti..." Miles sklopil hlavu. Leštil si nehty o černé tričko, "...byl můj."

Přes oční fasy viděl, že Ryoval má zjevné potíže s dýcháním. Baron třesoucí se rukou praštil do ovládacího panelu. A zmizel.

Miles odešel do umývárny. Zamyšleně si pohvizdoval.

Vrátil se na můstek v nažehlené šedobílé uniformě. Musel si vzít salicyláty proti podlitinám a zhmožděninám. V ruce držel hrnek s černou kávou. Ta byla proti zavírání nevyspalých zarudlých očí.

Hologram barona Fella se nedal srovnávat s tirádou jeho nevlastního bratra. Baron Fell tiše seděl a upřeně se díval na Milese. V těch okamžicích Miles děkoval bohům, že se stačil osprchovat, oholit a převléknout. Byl to nepřijemný pohled.

Baron už, jak se zdálo, začal postrádat odstupné za svou kvadrátku. Mluvil s ním Ryoval? O čem? O paranoidních konstrukcích, které by nesestavil, nebýt admirála Naismitha? Těžko říct. Z Fellovy stanice zatím neodstartovala žádná stíhací loď - a přitom by taková loď musela odstartovat každou chvíli, jinak by nemusela startovat vůbec, protože by nebyla buď dost lehká, aby eliminovala rychlost Gazely, nebo dost těžká, aby eliminovala její palebnou sílu. I když, samozřejmě, Fell mohl požádat o laskavost kontrolní stanici před červí dírou. A ta by... Přes minutu se na sebe jen dívali. Beze slova. Miles cítil, že se po další minutě už neubrání tomu, aby něco řekl. Bylo štěstí, že Fell brzy promluvil sám.

"Nemáte dojem, admirále Naismithe," zabručel baron, "že buď nevědomky, nebo záměrně odvážíte něco, co vám nepatří?"

Miles sice odvážel víc než jedno něco, co mu nepatřilo, ale baron Fell bezpochyby měl na mysli Nicol. "To víte, odlétali jsme ve spěchu," řekl Miles téměř provinile.

"Slyšel jsem." Fell s ironickým úšklebkem naklonil hlavu k jedné straně. Zřejmě už dštal hlášení od svého kapitána.

"Ale to se dá napravit. Bezbolestně. Má hudebnice byla součástí vám jistě dobře známé dohody. A já nevidím velký rozdíl v tom, jestli ji budete vlastnit vy nebo Ryoval. Pro mě je podstatná protihodnota, kterou mi slíbil váš člověk."

Kapitán Thorne seděl u monitorů a předstíral naprostou zaneprázdněnost.

"Pokud vím, tou protihodnotou mělo být tajemství omlazovacích technik, používaných na Betě," řekl Miles.

"Přesně tak."

"Hm..." Miles si olízl rty. "Barone, je mi líto, ale..."

Fell se ohlédl. "Spojte mě s velitelem stíhací perutě."

"Počkejte," vyhrkl Miles.

Fell nadzvedl obočí. "Přehodnotil jste postoj? Výborně."

"Nejde o to, že bych vám ty informace nechťel dát," řekl Miles. "Problém je v tom, že by pro vás měly nulovou hodnotu. Bohužel. Nicméně, souhlasím s vámi, že si zasloužíte jistou kompenzaci. Mám informace, které se vám zhodnotí okamžitě."

"Ano?" Tón baronova hlasu se nezměnil, ale výraz v očích byl náhle víc než zlověstný.

"Vy podezíráte svého nevlastního bratra, barona Ryovala, z vraždy vašeho klona, ale chybí vám důkazy. Je to pravda?"

Fell částečně zbystril pozornost. "Ani mí, ani Bharaputrovi agenti nenašli žádné spojení mezi..."

"To mě nepřekvapuje. Protože Bharaputrovi agenti mají tu vraždu na svědomí." Koneckonců, nebylo to úplně vyloučené.

Fell přimhouřil oči. "Že by zničili svůj vlastní produkt?" řekl pomalu.

"Existuje dohoda mezi Ryovalem a rodinou Bharaputru," odpověděl Miles rychle. "Ta dohoda zřejmě zahrnuje prodej některých unikátních biologických vzorků z Ryovalovy sbírky. Není to prodej v pravém slova smyslu. Bharaputrové neplatili peníze, ale protislužbou. Vraždou. Jedná se o dohodu na nejvyšší úrovni. Nevím přesně, v jakém poměru by si rozdělili majetek rodiny Fellů v případě vaší smrti. Je možné, že by ho nedělili vůbec. Podle informací, které mám, se zdá, že plánují fúzi. Vytvoření monopolu na veškerou bioprodukcí v oblasti Jacksonova doupěte." Miles se odmlčel, aby dal Fellovi čas to všechno strávit. Potom řekl: "Na vašem místě, barone, bych šetřil síly pro nepřítele, který vás, ehm, skutečně ohrožuje, a to z bezprostřední blízkosti. Na rozdíl od nás. A to nemluví o tom, že jsme vám zaplatili plnou cenu a odvezli jsme si jen polovinu zboží. Berete to všechno v úvahu?"

Fell neodpověděl. Celou minutu na Milese zlostně upíral oči. Ve tváři měl výraz člověka, který přemýšlí o třech problémech najednou. Ten pocit Miles znal. Baron se nakonec ohlédl a koutkem úst řekl: "Zrušte ten hovor s velitelem stíhačů."

Miles znovu začal dýchat.

"Jsem vám vděčný za informace, admirále," řekl baron Fell mrazivě. "Ale ne příliš. Nestojíte mi za to, abych vám bránil v odletu, ale kdyby některá vaše loď znovu zavítala do jacksonského prostoru..."

"Ne, barone, opravdu ne," ubezpečoval ho Miles z celého srdce. "Mým prvořadým cílem je zdržovat se pokud možno co nejdál odtud."

"To je moudré," zabručel Fell a natáhl ruku k ovládacímu panelu.

"Barone Felle," řekl Miles náhle, trochu neuváženě. Ruka se zastavila. "Než budu pokračovat - je tahle linka

bezpečná?"

"Ovšem."

"Tak tedy - tajemství betanské omlazovací kůry spočívá v tom, že taková kůra prostě není. Neexistuje. Věřte mi."

Vypadám na tolik let, na kolik vypadám, protože mi tolik let je. Rozumíte?"

Fell nic neřekl. Zkřivil rty do studeného stařeckého úsměvu. Potřásl hlavou a stiskl tlačítko na ovládacím panelu.

Miles pro každý případ zůstal na můstku, uprostřed všeobecného hemžení, dokud velitel obsluhy komunikační stanice neoznámil, že mají povolení ke skoku. Fell, Ryoval a Bharaputra se, podle Milesových předpokladů, zjevně zabývali sami sebou. Aspoň zatím. Bizarní, možná i částečně pravdivé informace, které dodal znesvářeným stranám, působily kupodivu přesně tak, jak působit měly. Jako mastná voňavá kost, předhozená trojici hladových rozzuřených psů. Bylo mu téměř líto, že není na Jacksonu a nemůže sledovat vývoj událostí. Téměř.

Několik hodin po skoku se vzbudil ve své kajutě. Byl oblečený, boty měl vyrovnané vedle postele. Vůbec netušil, kdy a jak se tam dostal. Někdo ho do kajuty musel odvést. Nebo odnést. Snad Múrka. Kdyby Miles do své kajuty dorazil sám, usnul by v botách.

Miles si okamžitě vyžádal hlášení od službu konajícího důstojníka. Bylo příjemně nudné. Gazela prolétávala systémem modré hvězdy, mezi dvěma červími dírami. Udržovala si kurs na Escobar. Kolem byl neobydlený, skoro liduprázdný prostor, kde se vyskytovalo jen pár obyčejných pomalých obchodních lodí. Směrem od Jacksonova doupěte za nimi neletělo nic. Miles se najedl. Nebyl si jistý, jestli snídá, obědvá, nebo večeří. Po dnech strávených na Jacksonu měl biorytmus odchýlený od denního režimu Gazely. Začal hledat Thorna a Nicol. Našel je ve strojovně. Technik tam dával do pořádku šrámy na létajícím křesle.

Nicol, oblečená teď v bílé blůze a krátkých kalhotách s růžovým lemováním, ležela na břiše, na lavici, a dívala se, jak technik pracuje. Bylo to zvláštní, vidět ji bez křesla. Vypadala jako poustevníček bez ulity. A nebo tuleň na souši. Gravitace. Stačilo jedno g, aby se z půvabné sebevědomé ženy stala bezmocná zranitelná bytost. A naopak. Thorne pomáhal technikovi nasadit modrou leštěnou skořápku křesla na opravený antigravitační mechanismus. Když si všiml, že u dveří stojí Miles, narovnal se, zasalutoval a nechal technika pokračovat v práci samotného.

Miles se posadil na lavici vedle Nicol. "Vypadá to," řekl jí, "že jste se barona Fella definitivně zbavila. Fell a jeho nevlastní bratr teď budou nějaký čas věnovat veškerou pozornost jeden druhému. To víte, rodina. Sourozenci. Když to vidím, docela mě těší, že jsem jedináček."

"Hm," řekla Nicol zasmušile.

"Ty nemáš radost?" usmál se na ni Thorne.

"Mám - promiňte - samozřejmě, že mám," řekla Nicol. "Jen jsem si vzpomněla na svoje sestry. Byla doba, kdy jsem se nemohla dočkat, až od nich budu pryč. A teď se nemůžu dočkat, až je zase uvidím."

"Co plánujete?" zeptal se Miles.

"Zůstanu zatím na Escobaru," odpověděla Nicol. "Nějaký čas. Než si vydělám peníze na cestu. Pak se vrátím na Zemi. Odtud bych se mohla dostat na Orient IV. A odtud se pak už jistě dostanu domů."

"Opravdu chcete domů?"

"Je toho tolik, co jsi ještě neviděla," zaprotestoval Thorne. "Já nevím, jestli by se v dendarijských řádech našla nějaká možnost, jak doplnit stav o palubní hudebníci, ale..."

Zakroutila hlavou. "Ne, musím domů," řekla pevně. "Už jsem unavená tou věčnou tíhou. A už nechci být pořád sama. V noci se mi zdálo, že mi rostou nohy. To byla hrůza."

Thorne zavzdychal.

"Tam u nás žije i pár pozemšťanů," dodala Nicol s pohledem upřeným na Bela. "Mají tam kolonii. Takový asteroid s umělou gravitací. Je to skoro stejné jako na planetě. Jenom tam není tak těžko."

Miles zpozorněl. Ztratit dobrého, navíc loajálního velitele křížníku, to...

"Hm," řekl Thorne hlasem, který v zasmušilosti srovnal krok s Nicol. "Když z toho tvého pásma asteroidů je ke mně domů tak daleko."

"Ty se chceš jednou vrátit na Betu?" zeptala se Nicol. "Já myslela, že tvůj domov a tvá rodina jsou dendarijští žoldnéři. Říká se to tak, ne?"

"To se říká, ale tak osobní to zas není," namítl Thorne. "Aspoň to není můj případ. Já jsem tady, protože mám rad změnu. Líbí se mi ta zvědavost, vzrušení, když nevíš, co bude přístě..." Usmál se spiklenecky na Milese.

Pomohli Nicol do křesla. Kvadrátka rychle zkontrolovala všechny systémy a uvedla je do chodu. Vznese se. Byla zas mobilní - mobilnější než Bel a Miles. Oči jí znovu zářily. A dívaly se na Thorna.

"K Escobaru doletíme za tři dny," řekl Thorne smutně. "I když..." Trochu ožil. "...to je 72 hodin. 4 320 minut. Vis, co všechno se dá udělat za 4 320 minut?"

A jak často, pomyslel si Miles. Zvlášť, když nebudete spát. Nic totiž nenavštěvovalo tomu, že by Thorne měl pomyšlení na spánek. Miles jim v duchu popřál hodně štěstí. Oběma.

"Ze všeho nejdřív..." Thorne úspěšně vymanévroval Nicol do chodby, "...ti chci ukázat loď. Je vyrobená na Illyrikanu. Ten budeš mít skoro při cestě, až poletíš domů. Nevěřila bys, jak se Gazela dostala do rukou Dendarijcům. To bylo ještě za admirála Osera. Tenkrát jsme..."

Nicol se zájmem poslouchala, co jí Bel vyprávěl. Miles potlačil závistivý úsměv a odešel opačným směrem než oni. Chtěl najít doktora Canabu a splnit poslední nepříjemnou povinnost.

Když se otevřely dveře ošetřovny, Miles odložil injekční sprej, který předtím zadumaně převracel v prstech, a otočil se i s křeslem. Zvedl oči. Před ním stála seržantka Andersenova. A Taura. "No tohle," zašeptal ohromeně.

Andersenova se postavila do pozoru a zasalutovala: "Hlásím se na váš rozkaz, pane." Taura škubla rukou, jako by si nebyla jistá, jestli má ten vojenský pozdrav napodobit, nebo ne. Miles mimoděk rozevřel rty. Prohlížel si Tauru od

hlavy až k patě a nevěřil svým očím. Její proměna byla dokonalá. Úžasná.

Netušil, jak seržantka Andersenova přiměla výstrojní automat k tomu, aby pracoval s tak nadměrnými velikostmi, ale dokázala to. Obstarala Tauře kompletní dendarijskou uniformu: novotou zářící šedobílou bundu se spoustou kapes, šedé kalhoty a naleštěné, nad kotníky zašněrované boty. Vlčí tvář svítila čistotou, tmavé vlasy byly sčesané a svázané do mohutného načechraného ohonu, který se záhadným způsobem stácel nejdřív nahoru, aby vzápětí klesal dolů, někam dozadu za záda. Byly to krásné vlasy, když byly umyté a mahagonově lesklé.

Možná se nenajedla úplně dosyta, ale nezdálo se, že by trpěla hladem. Měla živé rozzářené oči, nesrovnatelné s divokými žlutými světly, které uviděl, když se poprvé setkali. I na vzdálenost dvou metrů bylo zřejmé, že dostatek jídla a pití a možnost vyčistit si zuby a tesáky výrazně osvěžila dech, utvářený několik dní Ryovalovou krysí dietou. Z pokožky na hřbetech rukou zmizela špinavá šupinatá kůra. Nehty - skvělý nápad - nebyly ostříhané, byly jen vyčištěné a zabroušené. A nalakované třpytivým perleťovým lakem, který výborně ladil s šedobílou uniformou. Lak zřejmě pocházel ze soukromých zásob geniální seržantky.

"Dobrá práce, Andersonová," řekl Miles s obdivem.

Andersenova se pyšně usmála. "Tak jste si to představoval, pane?"

"Ano, přesně tak." Jeho radost se odrážela Tauře ve tváři jako v zrcadle. "Jak se ti líbil první skok červí dírou?" zeptal se Miles.

Tauře se horní ret smekl přes dolní. Tak to dopadlo pokaždé, když se pokusila sešpulit ústa. "No, měla jsem nejdřív strach, že jsem nemocná. Začala se mi najednou točit hlava a tak. Ale seržantka Andersonová mi hned vysvětlila, co to znamená."

"Žádná halucinace, ani pocit, že se zastavuje čas?"

"No, ne, ale bylo to... hlavně, že to bylo hned pryč."

"Hm. To nevypadá, že bys měla vlohy pro práci pilota skoků. Ale to nevadí. Při schopnostech, jaké jsi předvedla včera ráno, tam na té přistávací plošině, by beztak bylo škoda tě zahrabat na velitelském můstku." Miles se odmlčel. Po chvíli řekl: "Díky, Laureen. Vyrušil jsem vás z nějaké práce?"

"Prováděly jsme běžnou kontrolu výsadkových lodí po odvolání bojové pohotovosti. Taura mi pomáhala."

"Dobře. Tak v tom pokračujte, seržantko. Tauru za vámi pošlu, až s ní vyřídím jednu záležitost."

Seržantka odcházela pomalu, neochotně. Na prahu se ještě jednou zvědavě ohlédla. Miles čekal, dokud se za ní nezavřely dveře. Teprve potom řekl: "Sedni si, Tauro. A vyprávěj. Jaké to bylo, co? Prvních dvacet čtyři hodin u dendarijské flotily."

Usmála se. Opatrně si sedla do křesla. To pod ní zaskřípělo. "Strašně fajn."

"Hm." Miles chvíli váhal. "Víš, až doletíme k Escobaru, můžeš se rozhodnout, co budeš dělat dál. Nemusíš u nás zůstat. Záleží na tobě. Escobar..."

"Cože?" Taura zděšeně vyřeštila oči. "To ne! Já myslela... snědla jsem toho moc, že jo?"

"Ne, vůbec ne! Bojovala jsi za čtyři, tak se nám ztraceně vyplatí dávat ti jídlo pro tři. Ale... chtěl bych s tebou o něčem mluvit, než podepíšeš kontrakt a nastoupíš do výcviku." Odkáshal si. "Víš, já tě k Ryovalovi nepřišel naverbovat."

Možná si vzpomínáš, jak ti doktor Canaba, pár týdnů před tím, než tě Bharaputrové prodali, píchl do nohy injekci. Ne sprejem, ale jehlou."

"Jo." Přejela rukou po lýtku. "Byla tam taková boulička, potom, ale ne dlouho."

"Co ti, ehm, říkal ti o tom něco?"

"Že to je kvůli imunitě."

Měla pravdu, pomyslel si Miles. Lidi lžou. Pořád. "Víš, to nebylo kvůli imunitě. Canaba si z tebe udělal živou schránku pro jistý biologický materiál. Neškodný," dodal rychle, když si všiml, jak zneklidněla. "Nemůže ti ublížit. On to aspoň tvrdil. Naše akce, víš, my jsme na Jacksonu měli vyzvednout doktora Canabu. Ale Canaba nechtěl odletět bez svých genových preparátů."

"Chtěl mě vzít s sebou?" usmála se Taura překvapeně. "Takže on tě pro mě poslal? To bych mu měla poděkovat."

Miles by rád viděl výraz v Canabově tváři, kdyby mu skutečně šla poděkovat. "Ano i ne. Spíš ne." Zaváhal. Pak zaťal zuby, podíval se jí zpřímá do očí a řekl: "Ne. Nemáš proč děkovat. Ani jemu, ani mně. Canaba chtěl jenom tkáň s preparáty a poslal nás jenom pro ni."

"Takže ty bys mě tam byl radši nechal? Proto mě na Escobaru..." Odmlčela se, jako kdyby měla strach to domyslet.

"Byla to náhoda, shoda okolností," pokračoval Miles, "že jsem ztratil svoje muže a nebyl jsem ozbrojený, když jsme se potkali. Canaba lhal i mně, nejen tobě. Jediné, co ho omlouvá, je to, že nechtěl, abys žila jako otrokyně barona Ryovala. Chápeš? Poslal mě tam, abych tě zabil, Tauro. Poslal mě zabít příšeru a neřekl mi, že to je zakletá princezna. Idiot. Mám na něj vztek. A na sebe taky. Lhal jsem ti, tam v tom sklepe. Myslel jsem, že musím, že bych to jinak nepřežil a nevyhrál."

Tvářila se zmateně, nechápavě. Rozzářené oči jí pohasly. "Takže to... tos taky lhal, když... když jsi mi dokazoval, že jsem člověk?"

"Ne. To bylo doopravdy. Tělo neumí lhát. Lhát umí jenom jazyk, víš. Vybrala jsi nejlepší test, jaký jsi vybrat mohla."

Když se na ni díval, pořád znovu a znovu se ho zmocňoval závratný, blažený pocit, jakási somatická ozvěna dotýkání jejich těl. Miles doufal, že ho ten pocit nikdy neopustí. Koneckonců, bylo by proti mužské přirozenosti, kdyby nedoufal. "Jestli chceš, můžeme ho zopakovat, ten test," řekl s mírnou nadějí v hlase. Vzápětí si uvědomil, že mluví nesmysly. "Ne," odpověděl sám sobě. "Když mám být tvůj velitel, nemůžeme spolu mít poměr. To by odporovalo našim vojenským řádům. Ty chrání vojáky s nižší hodností před možným zneužitím služebního postavení. Tedy teoreticky. Prakticky to v tomhle případě funguje spíš jako... ehm." To sem nepatřilo. Ztraceně. Vzal do rukou injekční sprej, pár vteřin si s ním nervózně pohrával a pak ho zase odložil.

"Doktor Canaba mě zkoušel přesvědčit, že bude nejlepší, když ti budeme lhát dál. Když tě uspíme, nějak nenápadně, aby mohl provést biopsii a vzít si svoje preparáty při celkové anestezii. Je to zbabělec, jak sis už asi všimla. Teď stojí tam venku a klepe se strachy z toho, co bude, až se dozvíš, jaké s tebou měl plány. Už jenom kvůli tomu bych ti radil jen lokální umrtvení lékařským paralyzérem. Aspoň já bych tedy chtěl být při vědomí a dívat se, kdyby mě operoval doktor Canaba." Miles se znechuceně ušklíbl. Odstrčil od sebe injekční sprej.

Taura seděla bez hnutí v křesle. Vlčí tvář, o které si Miles myslel, že v ní začíná umět číst, neprozrazovala vůbec nic.

"Ty chceš... mám ho nechat... aby to udělal?" zeptala se po chvíli mlčení.

"Ano."

"A potom?"

"Potom nic. Tohle je to poslední, co tě spojuje s doktorem Canabou, s Jacksonovým doupětem a se vším ostatním. To ti slibuji. I když, pochopil bych, kdybys mým slibům nevěřila."

"To poslední..." Taura zavzdychala. Sklonila hlavu. Na chvíli. Pak ji napřímila. "Ať už je to za mnou." Po rozzářeném úsměvu nezůstala ve vlčí tváři ani stopa.

Canabu, jak Miles předpokládal, vůbec netěšilo, že má operace proběhnout při vědomí. Miles ovšem jevil pranepatrný zájem o to, co Canabu těší a co ne. Z jeho mrazivého pohledu bylo zřejmé, že Canabovy námitky nemají sebemenší smysl. A tak Canaba nic nenamítal. Bez jediného slova odebral tkáň s preparáty, pečlivě si ji uskladnil v biokontejneru a pak se decentně a rychle vytratil do bezpečí a soukromí své kabiny.

Taura nemohla odejít z ošetřovny, dokud působilo lokální umrtvení. Čekala. Miles čekal spolu s ní. Seděli vedle sebe a mlčeli. Miles se díval na její nehybnou tvář. Zoufale se snažil vymyslet něco, čím by znovu rozzářil nazlátlé oči.

"Když ses tam objevil, v tom sklepe," řekla Taura tiše, "bylo to jako zázrak. Kouzlo. Přišlo s tebou všechno, co jsem si přála, o čem jsem snila. Jídlo. Voda. Teplo. Pomsta. Útěk." Prohlížela si nalakované drápy. "Přátelství..." Zvedla oči.

"...dotýkání."

"Co si přeješ teď, Tauro?" zeptal se zamyšleně Miles.

Trvalo dost dlouho, než odpověděla: "Přeju si být normální."

Milesovi se na okamžik zatajil dech. "Nemůžu ti dát něco, co sám nemám," vypravil ze sebe skoro šeptem. Zarazil se. Měl pocit, že slova zůstávají ležet mezi nimi jako hroudy bláta. Hledal nějaká lepší. "Ne. To si nepřej. Mám lepší nápad. Přej si být sama sebou. Ve všem. Vyhledávej to, v čem jsi dobrá, nejlepší. A nepitvej se v tom, co ti chybí. To je ztráta času. Podívej, třeba Nicol..."

"Je krásná," zavzdychala Taura.

"Nebo se podívej na kapitána Thorna a řekni mi, co to znamená, být normální, a co na tom, sakra, záleží. Nebo se podívej na mě. Mám se nechat zabít od někoho, kdo je dvakrát těžší než já, jenom proto, že bych s ním rád zatočil v boji muže proti muži? Nebo ten souboj mám vést tak, aby mu svaly byly k ničemu? Chápeš? Já nechci prohrávat. Nebudu žít tak dlouho, abych měl čas na porážky."

"Ty víš, kolik ti zbývá času?" řekla Taura.

"No..." Miles pokrčil rameny. "Proč se ptáš?"

"Všichni ostatní z naší skupiny už umřeli. Co myslíš, kolik času zbývá mně?" Zaklonila hlavu.

"Tak nechtěj být normální." Miles vstal. Začal přecházet po místnosti. "Neztrácej čas. Chtěj něco dokázat. Cokoli. Teď jsi dostala šanci. Můžeš být skvělou výsadkářkou, seržantkou nebo, co já vím, důstojnicí, když už jsi máš předpoklady pro vojenské povolání. Představ si, že by Nicol promarnila svůj talent, protože by se pachtila po tom být normální." Odmlčel se. To všechno byly jenom řeči. Řeči se vedou a voda teče...

Taura znovu sklouzla očima k nalakovaným drápům. "Jsem hloupá. Chtěla jsem být krásná jako seržantka Andersonová."

"Proč bys měla být krásná jako ona?" řekl Miles. "Bud' krásná jako Taura. Po svém. To přece..." Vzal ji za ruku. Palcem pohladil perleťové drápy. "I když Laureen, myslím, vystihla, co ti sluší."

"Admirále," řekla Taura pomalu, s rukou v jeho dlani, "vy už jste vážně můj velitel? Seržantka Andersonová říkala něco o vstupních testech a podpisu smlouvy a..."

"Ano, to všechno tě čeká, až dorazíme na shromaždiště. Zatím jsi, z hlediska řádů, náš host."

V nazlátlých očích zasvítilo pár drobných jiskřiček. "Takže, zatím, ty řady neporušíme, když... když mi znova zkusíš dokázat, že jsem člověk? Aspoň jednou?"

Ta otázka v něm rozněmýkala příjemný, příjemně nutkavý pocit, jaký zažívali muži, kteří lezli po skalách bez antigravitačního pásu, nebo skákali z předpotopních letadel, zavěšení na velkém hedvábném kapesníku. Pocit, jaký člověka svádí k tomu, aby se smál smrti do tváře. "Tentokrát pomalu?" řekl Miles přískrceným hlasem. "Jak se patří? Povídat si, vypít trochu vína, poslouchat hudbu? Bez Ryovalových stráží nad hlavou a studených kamenů pod..." Velké nazlátlé oči se blaženě rozzářily. "Jo. Jak jsi to říkal? Že rád děláš to, v čem jsi nejlepší?"

Nikdy předtím si neuvědomil, jak snadno ho dokáže svést vysoká žena. Byla to slabost, se kterou musel počítat. Do budoucna.

Odešli k němu do kajuty zjišťovat, v čem je kdo z nich dobrý, dokud Gazela nedoletěla k Escobaru.